

UZASADNIENIE

Formularz UK (...)	Sygnatura akt	II AKa 23/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	(...)		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.(...). Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.(...) Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt (...) k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	O.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. (...). 3. 4.		N. B. (1) N. B. (1) N. B. (1) N. B. (1)	W bliżej nieustalonym dniu okresu od (...) r. i bliżej nieustalonym miejscu, będąc	Wyjaśnienia (zeznania) M. L. Częściowo wyjaśnienia	(...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...)- (...)- (...)-6980

w P. – dot. czynu zarzucanego i opisanego w pkt 17 części wstępnej zaskarżonego wyroku z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., od popełnienia którego Sąd Okręgowy uniewinnił oskarżonego w pkt XVII wyroku.

W bliżej nieustalonym dniu okresu od stycznia (...) r. do (...) r., w bliżej nieustalonym miejscu, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) r., w ciągu pięciu lat pod odbyciem w/ w kary popełnił umyślnie przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, po przekazaniu M.

Dowody wymienione przez Sąd Okręgowy w formularzu uzasadnienia w sekcji 1 pod lp 1.1.8.

L. blankietu dokumentu do wypełnienia i podpisania i przekazaniu mu danych adresowych dotyczących nieruchomości przy ul. (...) w P. i danych osobowych do wpisania i podpisania, kierował podrobieniem przez M. L. wniosku A. T. z dnia (...) r. o wydanie wypisu z rejestru gruntów bez danych osobowych dotyczących tej nieruchomości a następnie posłużeniem się tak podrobionym dokumentem poprzez przedłożenie go w dniu (...) r. w Zarządzie Geodezji i Katastru Miejskiego (...) w P. – dotyczy czynu zarzucanego i opisanego w pkt 26 części wstępnej zaskarżonego wyroku z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

od popełnienia
którego Sąd
Okręgowy
uniewinnił
oskarżonego w
pkt XXVI
wyroku.

W bliżej
nieustalonym
dniu (...) r., w
bliżej
nieustalonym
miejscu, będąc
uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto w
P. z dnia (...) r.,
sygn. akt (...) za
przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...) r.,
w ciągu pięciu lat
pod odbyciem w/
w kary popełnił
umyślnie
przestępstwo
podobne do
przestępstwa, za
które był już
skazany, po
przekazaniu M.
L. blankietu
dokumentu do
wypełnienia i
podpisania i
przekazaniu mu
danych
adresowych
dotyczących
nieruchomości
przy ul. (...) w
P. i danych
osobowych do

wpisania i
podpisania,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
wniosku M. H.
(1) z dnia (...)
r. o wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
działki nr (...)
arkusz 21
dotyczącej tej
nieruchomości a
następnie
posłużeniem się
tak
podrobionym
dokumentem
poprzez
przedłożenie go
w dniu (...) r. do
Urzędu Miasta
P. Wydział
Urbanistyki i
Architektury w
P. – dotyczy
czynu
zarzucanego i
opisanego w
pkt 29 części
wstępnej
zaskarżonego
wyroku z art. 18
§ 1 k.k. w zw.
z art. 270 § 1
k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k.,
od popełnienia
którego Sąd
Okręgowy
uniewinnił
oskarżonego w

pkt XXIX
wyroku.

W okresie od dnia (...) r. w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) r., w ciągu pięciu lat pod odbyciu w/ w kary popełnił umyślnie przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, usiłował doprowadzić A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł

tytułem zaliczki
na poczet
rezerwacji oferty
sprzedaży
nieruchomości
oraz w kwocie
(...) zł tytułem
zawarcia
przedwstępnej
umowy
sprzedaży
nieruchomości
w ten sposób,
że po uprzednim
posłużeniu się
przez M. L.
podrobionym
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
G. Al. (...) nr
księgi wieczystej
(...) planem
urządzenia lasu
oraz
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
wnioskiem o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów,
upoważnieniem
do odbioru
wypisu,
wnioskami o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji,
upoważnieniami
do złożenia

wniosku i
odbioru
dokumentów i
uzyskaniu w
oparciu o
podrobione
dokumenty
zaświadczenia
objęcia działki nr
(...) obręb G.
Al. (...) planem
urządzenia lasu,
wypisu z rejestru
gruntów i
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji,
zamieścił na
portalu
internetowym
O..pl ogłoszenie
o sprzedaży
nieruchomości
gruntowej
położonej w P.
przy. Al. (...),
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P. V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...),
będącej
własnością J.
B. (1) a
następnie po
wyrażeniu przez
pokrzywdzoną
zamiaru zakupu
nieruchomości,
przedłożył A. G.
zaświadczenie o
objęciu działki
planem

urządzenia lasu,
wypis z rejestru
gruntów,
zaświadczenie o
objęciu działki
planem
urządzenia lasu,
zaświadczenie
dotyczące
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji oraz
odpis aktu
notarialnego
umowy
darowizny
przedmiotowej
nieruchomości,
który został
uzyskany od
notariusza A. S.
(1) przez M.
L. na podstawie
podrobionego
upoważnienia do
odbioru w/w
dokumentu,
czym
wprowadził A. G.
w błąd co do
przysługującego
mu prawa do
dysponowania
nieruchomością,
działając na jej
szkodę, jednakże
zamierzonego
celu nie osiągnął
z powodu
odwołania
spotkania z
pokrzywdzoną i
zrezygnowania z
dokonania
wyłudzenia w
wyniku oszustwa
środków
pieniężnych, co
stanowi

dobrowolne odstąpienie od dokonania oszustwa – dot. czynu zarzucanego a opisanego z pkt (...) części wstępnej zaskarżonego wyroku a przypisanego w pkt II z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W okresie od dnia (...) r. do dnia (...) (...) r. w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) r., w ciągu pięciu lat pod odbyciem w/ w kary popełnił umyślnie przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany w ten sposób, że działając w

krótkich
odstępach czasu,
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru,
wspólnie i w
porozumieniu z
M. L. i J. W. (1) w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej, za
pomocą
wprowadzenia w
błąd co do
przysługującego
mu prawa do
dysponowania
nieruchomością
usiłował
doprowadzić A.
K. (1)
reprezentującą
spółkę (...) Sp.
z o.o. z siedzibą
w W. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie (...) zł
w ten sposób,
że w dniu (...)
r. J. W. (1)
po otrzymaniu
od N. B. (1)
podrobionego
dowodu
osobistego o
nr (...),
wydanego przez
Prezydenta
Miasta P. na
dane osobowe
A. K. (2) w
Oddziale Banku
(...) przy ul. (...)
w P. usiłował
zawrzeć umowę
o prowadzenie

rachunku bankowego, na który miały wpłynąć środki pieniężne ze sprzedaży nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), będącej własnością M. K. (1) i A. K. (3), używając jako podrobionego dowodu osobistego wystawionego na nazwisko A. K. (2), przy czym do zawarcia umowy nie doszło z uwagi na ujawnienie przez pracownika banku faktu posługiwania się podrobionym dowodem tożsamości, a następnie N. B. (1) zamierzając zawrzeć z (...) Sp. z o.o. w siedzibą w W. w formie aktu notarialnego umowę sprzedaży nieruchomości położonej w P.

przy ul. (...),
w dniu (...)
r., podając się
za siostrzeńca
właścicieli M. K.
(1) i A. K.
(3), w kancelarii
notarialnej
notariusza A.
Ł. przedłożył
uzyskane w
nieuprawniony
sposób
dokumenty w
postaci wypisu
aktu
notarialnego
Rep. A. (...)
stanowiącego
umowę
sprzedaży w/w
nieruchomości,
wypisu z rejestru
gruntów oraz
zaświadczenia
dotyczącego
nieruchomości z
Urzędu Miasta
P. oraz Zakładu
(...) oraz przesłał
drogą
elektroniczną
przedmiotowe
dokumenty A.
K. (1), czym
wprowadzili w
błąd A. K. (1) i
notariusza A. Ł.
co do tożsamości
sprzedającego
oraz
przysługującego
mu prawa do
dysponowania
nieruchomością,
działając na
szkodę (...) Sp.
z o.o., przy czym
celu swojego nie
osiągnął z uwagi

			na odwołanie spotkania, na którym miała zostać podpisana umowa sprzedaży, co stanowi dobrowolne odstąpienie od dokonania oszustwa – dotyczy czynu zarzucanego i opisanego w punktach 8 i 30 części wstępnej zaskarżonego wyroku a przypisanego w pkt VIII z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.		
0.12.1(...). Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	O.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12(...). Ocena dowodów					
0.12(...).1. Dowody będące					

podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt (...).1.1	Dowód	Zwięzłe o powodach uznania dowodu	
1, (...) i 3 4 i 5	<p>Wyjaśnienia (zeznania) M. L., częściowe wyjaśnienia oskarżonego N. B. (1), opinia biegłej z dziedziny badań dokumentów K. K. (1) oraz wymienione dokumenty z załączników nr 1, (...) i 3.</p> <p>Dowody wymienione przez Sąd Okręgowy w formularzu uzasadnienia w sekcji 1 pod lp 1.1.(...) (dot. czynu z lp. 4) i lp 1.1.8. (dot. czynu z lp. 5).</p>	<p>Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd Apelacyjny ustosunkuje się do tych czynów łącznie, bowiem w rzeczywistości tożsame dowody przemawiają za popełnieniem tych czynów, praktycznie identycznych co do samego mechanizmu działania oskarżonego i M. L., jak i celu podrabiania dokumentów (wniosków, upoważnienia) i uzyskiwania na ich podstawie od wskazanych instytucji dokumentów, które w przyszłości miałyby ewentualnie stanowić podstawę do dalszych działań oskarżonego B. w procedurze wyłudzenia na ich podstawie środków pieniężnych, tak</p>	

jak to miało
miejsce w
niekwestionowanych
przez
apelujących
czynach
przypisanych
oskarżonemu B.
w punktach od I
do X i XII.

Nie ulega
wątpliwości, iż
wskazane
przestępstwa
oszustw bądź
ich usiłowań, po
wcześniejszym
podrobieniu
przez M. L.
dokumentów i
posłużeniu się
nimi z punktów
od I do X
i XII, jak
i przestępstwa
przeciwko
dokumentom
przypisane
oskarżonemu N.
B. (1) w
punktach XIII-
XVI, XVIII-
XXV, XXVII-
XXVIII znajdują
pełne oparcie
w wyjaśnieniach
(zeznaniach) M.
L.. Ta
okoliczność
także dotyczy
zarzucanych
oskarżonemu B.,
popęlnionych w
tożsamy sposób,
czynów
przeciwko
dokumentom,
od których Sąd
Okręgowy

uniewinnił
oskarżonego.

Należy
zauważyć, iż M.
L. już podczas
pierwszego
przesłuchania w
charakterze
podejrzanego,
choć jeszcze nie
zarzucano mu
dopuszczenia się
wymienionych
wyżej
przestępstw
przeciwko
dokumentom (a
jedynie
zarzucano mu
udział w trzech
oszustwach
przypisanych
później N. B. (1)
w punktach I, II
i III – k. 89-91)
wyjaśnił ogólnie
na temat całego
procederu
związanego z
uzyskiwaniem
dokumentów, w
tym z
wykorzystaniem
sfalszowanych
przez niego
samego różnych
dokumentów i
dalej ich
wykorzystywaniem
w procesie
wyłudzenia od
potencjalnych
nabywców
nieruchomości
należności
pieniężnych. M.
L. w tych
wyjaśnieniach
wskazał, iż

pomysłodawcą tego proceduru był N. B. (1), zaś jego (L. – przyp. SA) zadaniem miało być pobieranie różnych dokumentów z różnych instytucji. Pierwszy raz takie zdarzenia miały miejsce od (...) r. M. L. wyjaśnienia te potwierdził podczas drugiego przesłuchania (k. (...)) i podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania (k. 114). M. L., potwierdzając te wyjaśnienia podczas kolejnego przesłuchania w dniu (...) r. i opisując ten proceder związany nie tylko z oszustwami, ale i uzyskiwaniem dokumentów, w tym podrabianiem dokumentów, wskazał jednoznacznie, iż całym tym procederem kierował N. B. (1), to

B. podejmował wszelkie decyzje dotyczące zarówno podrobienia dokumentów, uzyskania na ich podstawie w urzędach określonych dokumentów obrazujących stan określonych działek niezabudowanych na terenie P., jak i uzyskania przy ich wykorzystaniu, określonych należności pieniężnych od potencjalnych nabywców nieruchomości (k. (...)). Te same okoliczności dotyczące tego procederu, zwłaszcza wiodącej roli N. B. (1), jak i przebiegu oszustw z udziałem E. R., K. W. (1) i M. J. a także i roli w podrabianiu dowodów osobistych T. S. wynikają z kolejnych wyjaśnień M. L. z k. (...). M. L., gdy postawiono mu zarzuty udziału w oszustwach razem z N. B. (1) a także w/w kobietami

(dotyczy czynów
przypisanych
oskarżonemu B.
w punktach od
I do X)
konsekwentnie
wskazywał na
N. B. (1)
jako osobę, która
o popełnieniu
wszystkich tych
czynów
decydowała,
wyjaśniając, iż
całym tym
procederem
związanym z
podrabianiem
dokumentów,
uzyskiwaniem
na ich podstawie
dokumentów z
różnych
urzędów a także
wykorzystywaniem
tak
podrobionych i
uzyskanych z
urzędów
dokumentów
przy popełnianiu
oszustw
kierował N. B.
(1). M. L.
wyraźnie przy
tym wskazał, że
on, tak samo
zresztą jak E.
R. i te dwie
dziewczyny z W.
(K. W. (1) i
M. J. – przyp.
SA) wykonywali
polecenia N. B.
(1) w tym całym
procederze. Przy
czym, co istotne,
M. L.
przekonywująco
wskazał, iż na

początku miał tylko uzyskiwać dokumenty z różnych urzędów, jak np. (...)u a dopiero później N. B. (1) zaproponował mu, aby się podszywał pod różne osoby i podpisywał się w ich imieniu na umowach sprzedaży działek lub umów przedwstępnych (k. (...)), co także potwierdził w trakcie kolejnego przesłuchania w dniu (...) r. (k. (...)). M. L. w tym zakresie także był konsekwentny podczas składania wyjaśnień w dniu (...) r., kiedy to postawiono mu wszystkie zarzuty, w tym także dotyczące przestępstw przeciwko dokumentom (dot. czynów zarzucanych i przypisanych N. B. (1) w punktach XIII, XIV, XV, XVI, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVII i XXVIII, jak

i tych trzech, od popełnienia których N. B. (1) został uniewinniony, w punktach XVII, XXVI i XXIX – k.(...). M. L., jako podejrzany w całości przyznał się do tych czynów, potwierdzając w nich m.in. fakt podrobienia dokumentów wskazanych w tych zarzutach (k. (...)). M. L., tak jak zresztą w poprzednich wyjaśnieniach, wskazał w tych wyjaśnieniach na fakt, iż to N. B. (1) miał przygotowane blankiety dokumentów i dawał mu je do podpisu. On (M. L. – przyp. SA) podpisywał się na tych dokumentach cudzymi nazwiskami. B. podawał mu wszystkie dane: adresy, nazwiska a on te dane wpisywał do blankietów i je podpisywał, co zawsze odbywało się w samochodzie przed budynkiem urzędów, do

których się udawał. M. L., wprost odnosząc się do wskazanych wyżej zarzutów dotyczących dokumentów jednoznacznie podał, iż to on podrabiał dokumenty i to on je składał do urzędów, natomiast już później nie brał udziału w żadnej sprzedaży nieruchomości, których te dokumenty dotyczyły, jak też nie posiada wiedzy, by te nieruchomości miały być później sprzedawane bądź by podejmowano próby ich sprzedaży. Wreszcie M. L. w pełni potwierdził te wyjaśnienia w toku rozprawy, jako oskarżony (k. (...)) i następnie jako świadek (k. (...)). Nie ulega, w ocenie Sądu Apelacyjnego wątpliwości, iż powyższe wyjaśnienia (i zeznania) M. L., poza pomawianiem M. B. (o czym

będzie mowa przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych apelacji prokuratora) zasługują w pełni na wiarę. M. L. jest bowiem w swych twierdzeniach w tym zakresie wyjątkowo konsekwentny, obciążając nimi przecież nie tylko N. B. (1), ale przede wszystkim siebie samego. Co istotne, wynikający z tych wyjaśnień (zeznań) ogólny mechanizm całego przestępczego proceduru pod „kierownictwem” N. B. (1), co przecież w rzeczywistości rozciąga się także na wymienione wyżej same przestępstwa przeciwko dokumentom, znajduje odbicie w wyjaśnieniach E. R. (k. (...)), wyjaśnieniach (zeznaniach) M. J. (k. (...)) i wyjaśnieniach (zeznaniach) K. W. (1) (k. (...)), które jasno

wskazały, iż w procederze (czynach), w którym one czynnie uczestniczyły wszelkie role rozdzielał im i M. L. N. B. (1). To samo zresztą znajduje potwierdzenie w zeznaniach konkubiny M. L. M. K. (2), która z rozmów pomiędzy konkubentem i N. B. (1) wywnioskowała, iż L. w tym układzie wykonywał dla B. „czarną robotę”, zaś to N. B. (1) był głową prowadzonego przez nich „interesu”, co wprawdzie dotyczyło handlu owocami, nabywanymi w H. w styczniu (...) r., ale wskazywało na relacje interpersonalne między obydwojma mężczyznami (k. (...)). Z tych relacji procesowych E. R., K. W. (1) i M. J. jasno i bezsprzecznie wynika, iż to N. B. (1) zwerbował

te kobiety do przestępczego procederu, to on wskazywał, kto i co oraz gdzie ma w konkretnych sytuacjach robić, to on zabierał uzyskane pieniądze, którymi później miał się z nimi podzielić. Tożsame okoliczności o przewodniej roli w tym procederze N. B. (1) wynikają z zeznań T. S. (k. (...)), bowiem to na zlecenie właśnie N. B. (1) T. S. wykonywał dowody osobiste na nazwiska różnych osób, w które wstawiał zdjęcia osób przekazane mu wyłącznie przez oskarżonego B., który też jako jedyny te wykonane (w rzeczywistości podrobione – przy. SA) dowody osobiste odbierał. Wreszcie odnośnie zarzucanych zdarzeń, mających związek zarówno z podrabianiem dokumentów, jak i dokonaniem oszustwem lub

próbą jego dokonania (dotyczy przestępstw kwalifikowanych kumulatywnie – uwaga SA) wyjaśnienia (zeznania) M. L. znajdują odbicie w wyjaśnieniach oskarżonego N. B. (1), w których, mimo zmienności co do treści składanych wyjaśnień ostatecznie w toku rozprawy przyznał się w całości (k(...)) i w tym zakresie to przyznanie się nie jest podważane w toku postępowania apelacyjnego. Co istotne, także wyjaśnienia (zeznania) M. L. znajdowały praktycznie w każdym przypadku udziału w zdarzeniu przestępczym jego samego odzwierciedlenie w opinii biegłej z dziedziny badań dokumentów, która wskazywała na fakt podrobienia treści dokumentu, jak i samego podpisu

na dokumencie przez M. L.. Powyższe więc przekonuje Sąd Apelacyjny, iż M. L. wyjaśnił (zznał) prawdę, twierdząc, iż we wszystkich przypadkach dotyczących podrobienia dokumentów, jakie to czyny zostały mu zarzucone, brał udział N. B. (1), jako ta osoba, która tym podrobieniem „kierowała” w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. Nie ma bowiem w tej sprawie, patrząc na całokształt przestępczego procederu związanego z ogólnie pojętymi nieruchomościami, tj. niezabudowanymi działkami, racjonalnego powodu, by akurat w tym zakresie, który dotyczy czynów, jakie zakończyły się na etapie wyłącznie podrobienia dokumentów, złożenia ich w określonej instytucji i ewentualnego uzyskania na ich podstawie

żądanego dokumentu racjonalnych podstaw, by w tym zakresie nie dać wiary wyjaśnieniom (zeznaniom) M. L., co dotyczy czynów, za które N. B. (1) został skazany w punktach XIII, XIV, XV, XVI, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVII i XXVIII, jak i czynów, od których popełnienia N. B. (1) został uniewinniony w punktach XVII, XXVI i XXIX. Trzeba bowiem zauważyć, iż M. L. także w swoich wyjaśnieniach przyznał się do innych czynów, związanych z podrabianiem dowodów zapłaty za wynajęcie mieszkania i związanych z tym oszustw na szkodę osób, które mu te mieszkania wynajmowały, nie pomawiając w tym zakresie w ogóle N. B. (1). Wreszcie także trzeba zauważyć,

iż M. L., mimo iż początkowo zaprzeczał, by miał cokolwiek wspólnego z próbą wyłudzenia na szkodę M. B. (1) i P. B. (1) kwoty 150.000 zł (dot. czynu przypisanego E. R. w pkt XLII), ostatecznie jednak przyznał się do tego i wskazując, iż nie wiedział, czy z tą próbą wyłudzenia miał coś wspólnego N. B. (1) (k. 6980), co nie pozostaje w niezgodzie z wyjaśnieniami przyznającej się do tego czynu E. R., która wskazała, iż chciała z M. L. dokonać tego oszustwa bez udziału N. B. (1), który, mimo obietnic, nie wypłacał jej za inne czyny żadnego „wynagrodzenia”. Taka zaś postawa M. L. świadczy o jego prawdomówności w zakresie pomawiania N. B. (1), w tym także o czyny przeciwko dokumentom,

mimo że akurat w tym zakresie brak jest innych dowodów osobowych, poza wyjaśnieniami M. L., które obciążałyby N. B. (1). Tym samym co do tych czynów nie można dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego N. B. (1). Notabene, N. B. (1), początkowo po przedstawieniu mu co do tych czynów zarzutów w postanowieniu na k. 5707-5712 w ogóle odmówił ustosunkowania się do nich i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 5713-5716). Na rozprawie natomiast nie przyznał się do tych czynów, zaprzeczając, by brał udział w tym „kierowaniu”, zaprzeczając przy tym, by o tych działkach miał jakiegokolwiek pojęcie (k. 6346v) a także zarzucając prokuratorowi, iż zarzuty dotyczące tych czynów zostały stworzone na,

cyt.: „ potrzeby wagi sprawy przez pana Prokuratora”, zaprzeczając dalej by związane z tymi zarzutami adresy nieruchomości bądź nazwiska osób coś mu mówiły (k. 6720v-6721v). Mając na uwadze tak nielogiczną postawę oskarżonego B. względem tych zarzutów nie sposób dać im wiary. Irracjonalnie bowiem brzmią twierdzenia oskarżonego, jakoby prokurator sam sobie te zarzuty wymyślił, by w sprawie to lepiej wyglądało i by w ogóle w sprawie było dużo zarzutów, jeżeli weźmie się pod uwagę fakt nie tylko przyznania się do tych czynów przez M. L., które to przyznanie co do zasady znajduje potwierdzenie w opinii biegłej z dziedziny badań dokumentów, to nadto M. L.

także przyznał się do dwóch czynów (podrobienia podpisów innych osób), mimo że opinia biegłego nie wskazuje tu wprost na sprawstwo L. (dot. czynów, od których N. B. (1) został uniewinniony w punktach XXVI i XXIX).

Trzeba jednak zauważyć, iż w podobny sposób wyjaśnienia (zeznania) M. L. ocenia Sąd I instancji. Sąd ten bowiem, oceniając wyjaśnienia (zeznania) M. L., przy poszczególnych czynach, co do zasady dał im w pełni wiarę, gdyż korespondowały albo z wyjaśnieniami N. B. (1), albo z zeznaniami wskazanymi przez Sąd I instancji świadków, jak i znajdowały potwierdzenie w określonych dokumentach, w tym także w związku z ich

podrobieniem w
opinii biegłej z
dziedziny badań
dokumentów
(formularz
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku w sekcji
(...) pod liczbami
porządkowymi:
1.1.1. – dot.
czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt I, 1.1(...).
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt II, 1.1.3.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt III, 1.1.4.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt IV, 1.1.5.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt V, 1.1.6.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt VI, 1.1.7.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt VII, 1.1.8.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w
pkt VIII, 1.1.9.
– dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w pkt
IX a także
pod liczbami
porządkowymi
od nr 1.1.13

do nr 1.1.26, które dotyczyły czynów przeciwko dokumentom przypisanym N. B. (1) w punktach od XIII do XVI, od XVIII do XXV i od XXVII do XXVIII). Należy zauważyć, iż Sąd I instancji, jeżeli chodzi o przestępstwa przeciwko dokumentom trafnie podniósł, iż, cyt.: „ M. L. w toku całego postępowania, przyznając się do podrabiania wniosków kierowanych do Urzędu Miasta P. i Zakładu (...) a także upoważnień do odbioru dokumentów stanowczo i konsekwentnie wskazywał, że czynił to na polecenie oskarżonego N. B. (1), który przekazywał mu stosowne blankiety, jak również dane dotyczące konkretnych nieruchomości i ich właścicieli”. Sąd Okręgowy miał przy tym świadomość, iż

wyjaśnienia M. L. co do tych czynów były jedynym bezpośrednim dowodem wskazującym na sprawstwo N. B. (1). Trafnie jednak Sąd ten, dokonując oceny wiarygodności twierdzeń M. L. odniósł się do całości ustaleń faktycznych, poczynionych w niniejszym postępowaniu, wskazując, iż pomysłodawcą przestępczego procederu był N. B. (1), który zaproponował L. „pracę” jeszcze pod koniec (...) r. a do której to „pracy” przystąpili od początku (...) r., która właśnie miała polegać na pobieraniu dokumentów dotyczących nieruchomości z różnych urzędów i instytucji. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji, z ustaleń tych bezsprzecznie wynika, iż to N. B. (1) wskazywał nieruchomości, które miały być przedmiotem fikcyjnej

sprzedaży lub co do których miały zostać pobrane pieniądze tytułem opłat rezerwacyjnych lub zadatku i co do których również były pozyskiwane w nieuprawniony sposób akty notarialne a nadto w oparciu o podrobione wnioski i upoważnienia dokumenty z Urzędu Miasta P. i Zakładu (...). Sąd I instancji przy tym słusznie zauważył, iż w rzeczywistości tego rodzaju działalność zaczęła się w styczniu (...) r., na co wskazuje złożenie przez M. L. pierwszego podrobionego wniosku w urzędach w dniu (...)(...) r. a więc w okresie, na który wskazywał w swoich wyjaśnieniach M. L.. Logicznie więc już na tej podstawie Sąd I instancji wywiódł, iż wyjaśnienia (zeznania) M. L. w zakresie pomawiania

udziałem w tych czynach N. B. (1) zasługują na wiarę. Trzeba przy tym podkreślić, iż M. L. nie miał żadnego powodu, by akurat o te czyny dotyczące dokumentów fałszywie pomówić N. B. (1) a już prawdziwie pomówić go o podrobienie dokumentów, które następnie służyły do dokonania oszustw lub podjętych prób ich dokonania, co przyznaje ostatecznie sam oskarżony B.. Jak już bowiem wyżej wspomniano, M. L. złożył także wyjaśnienia dotyczące udziału w popełnieniu przestępstwa, związanego także z podrobieniem dokumentów, co do którego nie pomawiał już N. B. (1), jak również przyznał ostatecznie, iż również N. B. (1) nie brał udziału w wyłudzeniu od pokrzywdzonych

B. (...) zł (a przynajmniej o tym nie wiedział – przyp. SA), mimo wcześniej w tym zakresie podjętych wspólnych działań (opisanych w pkt V przypisanego N. B. (1) czynu – przyp. SA). Te okoliczności więc ewidentnie świadczą o wiarygodności w tym zakresie wyjaśnień (zeznań) M. L. zarówno w zakresie pomawiania N. B. (1) o udział w tych przestępstwach przeciwko wiarygodności dokumentów a w tym także w zakresie udziału ich obu w popełnieniu czynów, zarzucanych N. B. (1) w punktach 17, 26 i 29 a od których popełnienia N. B. (1) został w sposób oczywisty niesłusznie uniewinniony w punktach XVII, XXVI i XXIX zaskarżonego wyroku. Przed przystąpieniem do omówienia

tych trzech czynów wskazać jeszcze należy, iż przywołane przez Sąd I instancji zeznania M. M. (2) nie mają przy tych ustaleniach co do wiarygodności M. L. decydującego czy nawet istotnego znaczenia, gdyż świadek ten nie wskazała wprost na osobę oskarżonego, towarzyszącego M. L. przy odbiorze dokumentów w Zakładzie (...). Również nie mają na te ustalenia wpływu dywagacje Sądu I instancji na temat braku doświadczenia M. L. czy posiadania przez niego wystarczającej wiedzy, gdyż akurat ta okoliczność może również przecież oznaczać, iż M. L. mógłby działać pod dyktando zupełnie innej osoby, jak i nie wyklucza

przecież jego osobistego działania, skoro M. L., poprzez fałszowanie dokumentów oszukiwał właścicieli mieszkań, od których je wynajmował. Nie ulega natomiast wątpliwości, iż działalność ta w zakresie fałszerstwa dokumentów a następnie związana z czynieniem użytku z takich dokumentów wymagała nie tylko znacznego nakładu pracy w zdobyciu wiedzy dotyczącej samych nieruchomości, ich właścicieli, konieczności uzyskania określonych dokumentów, ale i wymagała działalności co najmniej dwóch osób, tym bardziej, co wynika z przebiegu samych czynów, do których udziału przyznawał się N. B. (1), tenże oskarżony po prostu nie chciał, by w jakikolwiek

sposób wydało się, że brał udział w tym procederze, o czym świadczy brak dowodów na podrobienie przez niego osobiście jakichkolwiek dokumentów oraz posługiwanie się przy wyłudzeniu należności pieniężnych innymi osobami.

Jak już wyżej wskazano, M. L. przyznał się w całości do zarzucanych mu czynów, w tym także przeciwko wiarygodności dokumentów a więc i czynów, jakie także zarzuca się N. B. (1) w punktach 17, 26 i 29, pomawiając również N. B. (1) o udział w tych przestępstwach. Co istotne, M. L. został również, poza pozostałymi, za te trzy przestępstwa skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. w sprawie (...) (k. (...)), o czym świadczą

przypisane mu
czyny w punkcie
6 a odnoszące
do opisanych
czynów w części
wstępnej tego
wyroku w
punktach XV
(dot. czynu
zarzucanego N.
B. (1) w pkt
17), XXIV (dot.
czynu
zarzucanego N.
B. (1) w pkt
26) i XXVII
(dot. czynu
zarzucanego N.
B. (1) w pkt 29).

Mając powyższe
okoliczności na
uwadze nie
sposób przyjąć
za logiczne
rozumowanie
Sądu I instancji,
które
doprowadziło do
uniewinnienia
oskarżonego N.
B. (1) od
popelnienia tych
trzech
przestępstw.
Takie
uniewinnienie
byłoby
uzasadnione,
gdyby biegła z
dziedziny badań
dokumentów
jednoznacznie
stwierdziła, iż M.
L. nie wypełnił
wymienionych w
opisach tych
czynów
dokumentów i
gdyby nie

podpisał się
podpisem innej
osoby, która
wedle treści
tego dokumentu
miałaby go
sporządzić i
przedłożyć do
określonej
instytucji. W
takiej bowiem
sytuacji taka
jednoznaczna
opinia
przekreślałaby
wiarygodność
M. L. co
do podrobienia
przez niego
dokumentu.

Jednak w
niniejszej
sprawie taka
sytuacja nie
występuje.

Co do czynu
zarzucanego
oskarżonemu B.
w pkt 17, od
którego
popelnienia
został
uniewinniony w
pkt XVII trudno
wręcz zrozumieć
motywy, jakie
legły u podstaw
takiej decyzji
procesowej
(sekcja 3 ,
podsekcja 3.5.
dot. tego czynu
– str. 92
uzasadnienia).

Jak wynika to
z treści samego
zarzutu aktu
oskarżenia,
prokurator

zarzucił N. B. (1) popełnienie tego czynu, cyt.: „ w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż (...) (...) r.” Określenie to nie oznacza więc, iż sam fakt popełnienia zarzucanego czynu miał mieć miejsce w dniu (...) (...) r., bowiem już opis ten wskazuje na pewne ramy czasowe tego czynu, choć od bliżej nieokreślonego okresu do dnia (...) (...) r. Oczywistym jest, iż data końcowa wskazana w tym opisie jest nieuzasadniona, bowiem, jak to zasadnie zwrócił uwagę Sąd I instancji, w tej dacie ten czyn nie mógł być popełniony, bowiem M. L. został zatrzymany i dalej tymczasowo aresztowany w dniu (...) (...) r. (k. 4), zaś N. B. (1) został zatrzymany i dalej tymczasowo aresztowany w

dniu (...) (...) r.
(k. 117).

Należy w tym miejscu przypomnieć, iż przedmiotem procesu jest kwestia odpowiedzialności oskarżonego za określony, zarzucony mu przez oskarżyciela czyn zabroniony jako przestępstwo.

Przedmiotowe granice procesu określa zatem zdarzenie faktyczne, które oskarżyciel opisuje w akcie oskarżenia w formie zarzutu, podając także naruszony, jego zdaniem, przepis ustawy karnej. Sąd nie jest zatem związany ani samym opisem, ani też kwalifikacją prawną tego czynu podaną przez oskarżyciela, wiąże go natomiast czyn jako zdarzenie faktyczne, i tych granic sąd przekroczyć nie może. Zgodnie z zasadą skargowości (art. 14 §

1 k.p.k.), ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. W konsekwencji, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693; por. także wyrok SN z 22 kwietnia 1986 r., IV KR 129/86, OSNPG 12/1986, poz. 167; wyrok SN

z dnia 30 października 2012 r., II KK 9/12, LEX nr 1226693; wyrok SN z dnia 30 września 2014 r., II KK 234/14, OSNKW 2015/(...)/14). Zgodnie z tymi ugruntowanymi zapatrywaniami należy więc wskazać jednoznacznie, iż nie jest wyjściem poza ramy oskarżenia takie postąpienie, w którym sąd w wyniku przeprowadzonego przewodu sądowego i weryfikacji ujawnionego materiału dowodowego ustali, że rozpoznawane przez niego zdarzenie miało miejsce w innym czasie, niż to przyjął prokurator w akcie oskarżenia, przy czym należy nadmienić, iż ustalenie poprawnego czasu popełnienia przestępstwa, jakie zarzuca się oskarżonemu a następnie

jakie mu się
przypisuje jest
obowiązkiem
sądu
orzekającego.

Tymczasem w
realiach tej
sprawy Sąd I
instancji
postąpił wbrew
temu
obowiązкови i z
przyczyn
zupełnie
niezrozumiałych,
opierając się
tylko na błędnie
podanym przez
prokuratora w
akcie oskarżenia
czasem
popelnienia tego
przestępstwa
uznał, iż nie
można z tego
powodu
przypisać
oskarżonemu
winy.

Tymczasem
przecież Sąd
Okręgowy sam
ustala, iż
początkiem
prowadzenia
takiego
procederu przez
obu oskarżonych
jest styczeń
(...) r., zaś
oczywistym jest,
iż jego końcem
jest zatrzymanie
M. L. w dniu
10.05.(...) r., co
dotyczy czasu
popelnienia
przez niego
czynów, w tym

tego wspólnie i w porozumieniu z N. B. (1). Skoro bowiem M. L. został zatrzymany w dniu (...)(...) r., to oczywistym jest, iż tylko do tej daty obaj mogli popełnić ten czyn. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż podrobione upoważnienie do odbioru dokumentów z Zakładu (...) nosi datę 20 marca (...) r. Trudno zaś z datą przyszłą przedkładać wcześniej upoważnienie do odbioru dokumentów. Tym samym ramy czasowe tego przestępstwa zakreślają daty (...) (...) r. i (...) (...) r., przy czym tego ostatniego dnia M. L. został już zatrzymany i z jego wyjaśnień nie wynika, by w dniu zatrzymania popełniał jakieś inne przestępstwa związane z podrabianiem dokumentów i ich przedkładaniem do w/w Zakładu,

poza czynem,
jaki miał
rzeczywiście
miejsce w dniu
(...)(...) r., który
to czyn został
przypisany N.
B. (1) w pkt
I zaskarżonego
wyroku. Tym
samym ten
czasookres
należy ustalić do
(...) (...) r. Nie
jest rzeczą Sądu
odwoławczego
dokładne
określenie tego
czasokresu,
bowiem
wskazane wyżej
okoliczności już
świadczą o
oczywistej
błędności tego
uniewinnienia,
jednak mając
na uwadze datę
widniejącą na
upoważnieniu
bardziej
prawdopodobnym
jest, iż to
zdarzenie miało
miejsce albo w
dniu (...)(...) r.,
albo następnego
dnia bądź kilka
dni później.
Ta okoliczność
zdaje się być
bowiem
oczywista w
świetle
wyjaśnień M.
L., z których
wynika, iż
podrabianie
dokumentów
miało

praktycznie
miejsce tuż
przed udaniem
się do urzędu lub
instytucji, by je
tam przedłożyć
w celu uzyskania
dokumentów
związanych z
określoną
nieruchomością
– w tym
przypadku z
nieruchomościami
położonymi w
P. przy ulicach
(...), Al. (...)
(k. 29 załącznika
nr 1). Dodać
przy tym należy,
iż na k. 30
tego załącznika
znajduje się
potwierdzenie
przelewu z dnia
(...)(...) r. z
rachunku
bankowego
firmy (...) na
rachunek
Urzędu Miasta
P. pod tytułem
zapłaty za
pełnomocnictwo,
co wskazuje na
fakt możliwości
przyjęcia
początkowej
daty tego
przestępstwa na
dzień (...)(...)
r. Co istotne
także, biegła
wprawdzie z
uwagi na sam
sposób
nakreślenia
podpisu M. M.
(1) nie mogła
wskazać ani

wykluczyć, iż
został on
nakreślony przez
M. L., co już
nie dyskredytuje
ustalenia, iż
podpis ten został
podrobiony
przez M. L.,
tym bardziej, że
podpis ten nie
został
nakreślony przez
M. M. (1) ani
przez M. B., E.
R., M. J. i K. W.
(1), natomiast
bez wątpienia to
M. L. nakreślił
widniejące na
tym
upoważnieniu
zapisy słowno-
cyfrowe (punkty
32-33 opinii na
k. 5669), co
tylko dodatkowo
podkreśla
wiarygodność
M. L..

Odnosnie czynu
zarzucanego N.
B. (1) w pkt
26, od którego
oskarżony został
uniewinniony w
pkt XXVI Sąd
Okręgowy uznał,
iż mimo
zmiennej w tym
zakresie postawy
procesowej
oskarżonego,
który ostatecznie
do tego czynu
nie przyznał się
nie można mu
przypisać tego
przestępstwa a

to z tego powodu, iż występuje w świetle opinii biegłej z dziedziny badań dokumentów niemożność kategorycznego ustalenia, że podpis na wniosku został nakreślony przez oskarżonego M. L. a zatem, że dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. To zdaniem Sądu I instancji, przy jednoczesnym kwestionowaniu przez N. B. (1) swojego sprawstwa, zgodnie z dyrektywą art. 5 § (...) k.p.k. wykluczało możliwość przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa mającego polegać na kierowaniu działaniem oskarżonego M. L. (formularz uzasadnienia – sekcja 3 podsekcja 3.5. dot. tego czynu – str. 92).

W ocenie Sądu Apelacyjnego to

rozumowanie Sądu I instancji jest dowolne. Wyżej wykazano bowiem, iż wyjaśnienia (zeznania) M. L. w tym zakresie uznać należy za w pełni wiarygodne, tym bardziej, że nie wyklucza podrobienia przez niego podpisu A. T., jak i naniesionych na dokumencie zapisów słowno-cyfrowych opinia biegłej z dziedziny badań dokumentów. Należy zauważyć, iż Sąd I instancji odwołał się tylko do faktu, iż biegła wyłączyła z badań zapisy słowno-cyfrowe i podpis A. T., bez uwzględnienia przyczyn takiego stanu rzeczy. Tymczasem biegła wskazała na przyczyny takiego stanu rzeczy odwołując się do treści sprawozdania opinii (k. 5675 – pkt 60 wniosków). Należy zauważyć, iż biegła nie dysponowała

materiałem porównawczym pochodzącym od A. T. (poz. 43 na k. 5622). Jednakże nie o ten brak w tej sprawie chodziło, bowiem, jak to ujęła biegła ten zapis stanowi „wygenerowaną techniczną kopię” i według biegłej, cyt.: „płaskie odwzorowanie, jakim jest tego typu kopia, pozwala jedynie na wizualną ocenę obrazu danego zapisu, pozbawia natomiast możliwości oceny szeregu zespołów cech związanych z dynamiką pisma, jak: tempo i rytm kreślenia, naciskowość, sposób cieniowania, kąt nachylenia środka kreślącego etc. Powyższe implikuje ponadto brak możliwości oceny naturalności kreślenia czy wręcz stwierdzenia symptomów

świadczących o nieautentyczności (np. odwzorowanie, montaż) o ile takowe by występowały”. Z tych też powodów zapisy te wyłączono z dalszych badań graficzno-porównawczych jako niespełniające założeń metody badawczej (k. 5644). Oczywiście taki sposób wygenerowania tego dokumentu nie pozwalał na przeprowadzenie badań porównawczych pisma ręcznego, co nie oznacza niemożności przypisania oskarżonemu za ten czyn sprawstwa i winy, tym bardziej, że M. L. potwierdził, że ten dokument podrobił, nanosząc na niego osobiście stosowne zapisy i podpisując się nazwiskiem A. T., za co przecież został prawomocnie skazany i że uczynił tak w wyniku namowy i pokierowania

tymi
poczynaniami ze
strony N. B. (1).
Sąd I instancji
natomiast
przecież nie miał
wątpliwości, iż
pomówienia N.
B. (1) ze
strony M. L.
o popełnienie
tych czynów
przeciwko
dokumentom,
mimo że nie
było w tym
zakresie innych
dowodów,
zasługiwały na
wiarę. Tym
bardziej więc i na
wiarę zasługują
te pomówienia
dotyczącego
omawianego tu
czynu. W tych
zaś
okolicznościach
brak możliwości
stwierdzenia
przez biegłą
autora tych
zapisów (nie
tylko
kategorycznego
stwierdzenia, że
zapisy te
nakreślił M.
L.) nie stoi
na przeszkodzie
wyciągnięciu co
do sprawstwa i
winy
oskarżonego B.
jednoznacznych
wniosków. Tym
samym
odwołanie się
przez Sąd I
instancji do

dyrektywy z art. 5 § (...) k.p.k. nie znajdowało w tej sytuacji uzasadnienia.

Odnosnie czynu zarzucanego N. B. (1) w pkt 29, od którego oskarżony został uniewinniony w pkt XXIX Sąd Okręgowy uznał, iż ustalenie, iż podpis na dokumencie (wniosku o wydanie zaświadczenia o przeznaczeniu terenu z dnia (...)(...) r. – przyp. SA) nie został nakreślony przez M. L. wyklucza możliwość przypisania oskarżonemu N. B. (1) popełnienia przestępstwa, mającego polegać na kierowaniu działaniem oskarżonego M. L., tym bardziej, że N. B. (1) do tego czynu nie przyznał się (sekcja 3 podsekcja 3.5 formularza uzasadnienia – str. 92-93). Należy jednak stwierdzić, iż takie

wnioskowanie
Sądu I instancji
jest niezgodne
z treścią opinii
biegłej. Nie ulega
przecież
wątpliwości, co
Sąd I instancji
sam spostrzegł,
iż podpis na
nazwisko H.
widniejący na
wniosku o
wydanie
zaświadczenia o
przeznaczeniu
terenu z dnia
(...)(...) r. nie
został
nakreślony przez
M. H. (2)
(pkt 109 opinii
– k. 5685).
Sąd I instancji,
ustalając
jednoznacznie,
iż M. L. nie
nakreślił tego
podpisu odwołał
się do treści
opinii, z której
miało wynikać,
iż podpis ten,
cyt: „ nie
podlegał
zestawieniu z
wzorami pisma
M. L., co
wykluczało go z
grona
wykonawców”.
W świetle już
takiej opinii
biegłej, która
kategorycznie
wykluczyła, by
podpis ten złożył
M. H. (2)
oczywistym staje
się, iż podpis

ten na to
nazwisko został
podrobiony.
Biegła faktycznie
na k. 5685
pod pkt 109
stwierdziła, że
podpis ten nie
podlegał
zestawieniu z
wzorami pisma
N. B. (1), M.
B., M. L., E. R.,
M. J. oraz K.
W. (1) z przyczyn
opisanych w
treści
sprawozdania.
Ten dokument
do badań, tj.
„zapisy słowno-
cyfrowe oraz
podpis na
nazwisko: H.
widniejące na
wniosku o
wydanie
zaświadczenia o
przeznaczeniu
terenu z dnia
(...)(...)r.” został
wskazany w
opinii w pkt
91 na k.
5625. Biegła w
sprawozdaniu z
opinii, odnosząc
się do tej kwestii
podniosła, iż
w przypadku
podpisów na
różne nazwiska,
w tym nazwisko
(...)
występujących
na
dokumentach, w
tym na
dokumencie w
pkt 109

wniosków
końcowych
stanowią one,
cyt.: ”
konstrukcję
uproszczoną
nawiązującą
jedynie
częściowo do
brzmienia
imienia bądź
nazwiska,
pozwala to na
badanie
wyłącznie
potwierdzające
lub wykluczające
ich
autentyczność a
zatem wyłącznie
z osobą, na
nazwisko której
zostały
sporządzone” (k.
5644-5645).
Treść tej opinii
oznacza więc, że
w tych realiach
możliwe jest
jedynie w czasie
badań podpisu
stwierdzenie czy
podpis ten złożył
M. H. (2) czy
też nie. Stąd też
jednoznaczność
stwierdzenia
biegłej, iż podpis
ten nie został
złożony przez
M. H. (2).
Opinia ta więc
jasno wskazuje,
iż w przypadku
pisma innych
osób, w tym
M. L. nie
jest możliwe
stwierdzenie czy
osoba taka

nakreśliła ten podpis, co przecież nie wiąże się z ustaleniem, że M. L. tego podpisu nie podrobił. Biegła w opinii wykluczając, by autorem tego podpisu był M. H. (2) podjęła próbę dokonania dalszych ustaleń (k. 5660-5661). Jak to biegła ujęła, cyt.: „ w trakcie dalszych badań zestawieniu poddano ujednolicone pod względem wykonawczym zapisy występujące na karcie A-4 (pkt 11 wniosków końcowych)”. Należy wytłumaczyć, iż chodzi tu o zapisy słowno-cyfrowe występujące na jednym arkuszu formatu A-4 na k. 2376 akt głównych. Ten dokument do kartka z zapisami o różnej treści, w której znajduje się instrukcja do adresata jak ma się zachować podczas przesłuchania,

którą to kartkę
zatrzymano a
została
przekazana w
Areszcie
Śledczym przez
lub za
pośrednictwem
N. B. (1),
co wynika z
protokołu
zatrzymania
rzeczy – tej
kartki od M. L.
w dniu (...) r.
(k. 2373-2375).
Mając na
uwadze
okoliczności
zatrzymania tej
kartki stwierdzić
należy, iż były
to instrukcje na
piśmie
skierowane do
M. L., z których
wynika, by do
niczego się nie
przyznawał, co
już samo w sobie
wyklucza, by
L. był autorem
tego pisma.
Biegła natomiast
analizując
właśnie zapisy
na tej kartce
doszła w trakcie
badań do
wniosku, iż, cyt.:
„ nie zostały
one nakreślone
przez N. B. (1)
ani przez M. B.,
ani przez M. L.,
ani przez E. R.,
ani przez M.
J., ani przez K.
W. (1), których
wzory zapisów i

podpisów przesłano do badań jako materiał porównawczy (k. 5665). Treść tejże opinii w zakresie tego czynu oznacza więc, iż wymienione wyżej osoby, w tym M. L. nie złożyli podpisów, nie pisali ręcznie na tym arkuszu formatu A-4 z k. 2376 a nie oznacza to, tj. nie wyklucza tego, że M. L. podrobił podpis M. H. (2) na wniosku o wydanie zaświadczenia. Bez wątplenia więc błędna ocena tejże opinii dokonana przez Sąd I instancji miała w tym przypadku istotny wpływ na treść orzeczenia uniewinniającego oskarżonego N. B. (1) od popełnienia tego przestępstwa. Należy przy tym przypomnieć, iż Sąd I instancji nie miał wątpliwości, iż pomówienia N. B. (1) ze strony M. L. o popełnienie tych czynów

przeciwko dokumentom, mimo że nie było w tym zakresie innych dowodów, zasługiwały na wiarę. Tym bardziej więc i na wiarę zasługują te pomówienia dotyczącego omawianego tu czynu. W tych zaś okolicznościach brak możliwości stwierdzenia przez biegłą autora tych zapisów i podpisu na nazwisko (...) nie stoi na przeszkodzie wyciągnięciu co do sprawstwa i winy oskarżonego B. jednoznacznych wniosków.

Powyższe więc w sposób oczywisty dowodzi, iż co do tych trzech ostatnich przestępstw Sąd I instancji w sposób dowolny doszedł do wniosku, iż brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu N. B. (1) winy w popełnieniu tych przestępstw, tak jak to odmiennie

i prawidłowo uczynił w stosunku do pozostałych przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów. Z tego też powodu rację ma apelujący prokurator kwestionując te orzeczenia uniewinniające N. B. (1) od popełnienia czynów, zarzucanych mu w punktach 17, 26 i 29, odwołując się w apelacji do tożsamej argumentacji przytoczonej wyżej przez Sąd Apelacyjny. Natomiast nie ma racji skarżąca obrońca oskarżonego N. B. (1), kwestionując prawidłowość ustaleń Sądu I instancji odnośnie skazań tego oskarżonego w punktach od XIII do XVI, od XVIII do XXV i od XXVII do XXVIII, czemu dano wyżej już praktyczny wyraz. Skarżąca w apelacji

ograniczyła się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji w tym zakresie, które Sąd odwoławczy w pełni podzielił, czemu również dał wyżej wyraz.

Sąd Apelacyjny postanowił w dużej części łącznie odnieść się do omawianych tu ustaleń z uwagi na fakt, iż łączy je podnoszona przez apelującą obrońcę oskarżonego N. B. (1) cecha wspólna w postaci ustalenia tzw.

„dobrowolnego odstąpienia od dokonania usiłowanego czynu”, który to zarzut został podzielony przez Sąd odwoławczy i doprowadził on w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w punktach II i VIII do ustalenia, iż oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania usiłowanych

przestępstw
oszustwa.

Na wstępie należy zauważyć, iż sam fakt dokonania tych obu czynów przez oskarżonego w zakresie zarówno wzięcia udziału w podrobieniu wymienionych w opisach czynów dokumentów i posłużeniu się nimi, mając na uwadze chęć doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem: w pierwszym przypadku A. G. co do kwot (...) zł i (...) zł tytułem zaliczki na poczet rezerwacji oferty sprzedaży nieruchomości i tytułem zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości a w drugim przypadku A. K. (1) ((...) Sp. z o.o. w W.) co do kwoty (...) zł tytułem należności za kupno nieruchomości

nie budzi w tej sprawie żadnych wątpliwości. Sąd I instancji na poparcie tych ustaleń wskazał prawidłowo na konkretne dowody, które to sprawstwo i winę oskarżonego potwierdzały (co do czynu przypisanego w punkcie II dowody zostały wskazane w sekcji 1 podsekcji 1.1.(...). formularza uzasadnienia – str. 7-8 a ocenione w sekcji (...) podsekcji 1.1.(...). formularza uzasadnienia – str. 67, co do czynu przypisanego w punkcie VIII dowody zostały wskazane w sekcji 1 podsekcji 1.1.8. formularza uzasadnienia – str. 30-31 a ocenione w sekcji (...) podsekcji 1.1.8. formularza uzasadnienia – str. 74-75). Wreszcie, mając na uwadze te dowody Sąd I

instancji
dokonał co do
zasady
prawidłowych
ustaleń
faktycznych,
jakie zawarł w
treści
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku (co do
czynu
przypisanego w
punkcie II w
sekcji 1
podsekcji
1.1.(...)).
formularza
uzasadnienia –
str. 7-10 a
co do czynu
przypisanego w
pkt VIII w sekcji
1 podsekcji 1.1.8.
formularza
uzasadnienia –
str. 31-33).
Ocena tych
dowodów, jak i
fakty, jakie z
nich wynikają,
nie są
kwestionowane
przez strony,
więc nie
zachodzi tu
potrzeba, by
szerzej się do
tych kwestii
odnosić, skoro
również
znajdują one
pełną akceptację
Sądu
Apelacyjnego.

Jedyną kwestią
sporną w
zakresie tych
czynów a jaka

została
podniesiona
przez apelującą
obrońcę
oskarżonego N.
B. (1) jest
kwestia
dobrowolności
odstąpienia
przez
oskarżonego od
popelnienia obu
tych czynów
a dokładniej
mówiąc
oszustwa.

Przepis art. 15 §
1 k.k. przewiduje
niekaralność w
sytuacji
usiłowania, gdy
sprawca
dobrowolnie
odstąpił od
dokonania lub
zapobiegł
skutkowi
stanowiącemu
znamię czynu
zabronionego.
Dobrowolne
odstąpienie od
dokonania czynu
zabronionego w
fazie usiłowania
nieukończonego
a z takim mamy
do czynienia
w obu tych
sytuacjach, ma
miejsce wtedy,
gdy sprawca
zrezygnował z
zamiaru
popelnienia
czynu
zabronionego w
wyniku
dominującego

działania
przyczyn natury
wewnętrznej.
Zgodzić się
należy w tym
znaczeniu
dobrowolności
odstąpienia od
popęlnienia
czynu
zabronionego ze
stanowiskiem
praktyki
orzeczniczej
zawartym w
wyroku Sądu
Apel. w K. z
dnia 15.04.2009
r. w sprawie II
AKa 45/09, LEX
nr 527435, z
którego wynika,
iż odstępuje
dobrowolnie od
usiłowania ten,
kto mogąc
kontynuować je
rezygnuje z
niego, gdyż nie
chce już
osiągnąć
zamierzonego
celu, przy czym
dla stwierdzenia
takiej
dobrowolności
obojętny jest
powód takiego
zachowania, a
więc takim
powodem mogą
być także
przesłanki
niekonicznie
etyczne, w tym
także choćby
obawa przed
odpowiedzialnością
karną czy
wewnętrzne

przekonanie o dużym ryzyku związanym z popełnieniem określonego czynu (patrz także: wyrok SN z dnia 12 grudnia 2006 r., WA 33/06, OSNwSK 2006/1/2419; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia 29 stycznia 2015 r., II AKA 481/14, LEX nr 1651872). Dobrowolne odstąpienie od dokonania czynu ma miejsce więc wówczas, gdy sprawca ma świadomość możliwości dokonania czynu zabronionego. Nie jest takim dobrowolnym odstąpieniem, które następuje zarówno z uwagi na fakt, iż dokonanie czynu - ze względu na zmianę okoliczności - stało się obiektywnie niemożliwe, jak i wówczas gdy stało się takim subiektywnie - a zatem w przekonaniu sprawcy, w jego wyobrażeniu.

Mając powyższe na uwadze

należy zwrócić uwagę na materiał dowodowy dotyczący tej kwestii.

O. N. B.
(1) już podczas przesłuchania w dniu (...)(...) r., gdy miał m.in. postawiony zarzut dotyczący czynu z punktu II wyjaśnił, iż była taka sytuacja, że gdy spotkał się z jedną kobietą a chodziło o sprzedaż nieruchomości przy Al. (...), to chciał przełożyć tę sprzedaż, ponieważ nie chciał brać w tym udziału, nie chciał, by ta transakcja doszła do skutku (k. 160), co potwierdził podczas przesłuchania w czasie posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania (k. 179) oraz w trakcie kolejnego przesłuchania na k. 2377-2379. Na rozprawie w dniu (...) r. oskarżony

przyznał, iż spotkał się z A. G. i jej partnerem biznesowym, choć nie wspomniał o zrezygnowaniu z tej transakcji, zaś zaprzeczył, by popełnił zarzucane mu przestępstwo dotyczące czynu z punktu VIII (k. 6346 i 6346v). W toku rozprawy w dniu (...) r. oskarżony B. wyjaśnił odnośnie czynu z punktu II, iż do transakcji nie doszło, gdyż on odwołał A. G., czyli osobę, która chciała zakupić tę nieruchomość. O., wskazując na motywy swojego postępowania wyjaśnił, iż mieli udać się do A. G. na tę transakcję, ale odwołał ją dlatego, że było mu żal właścicielki tej nieruchomości, gdyż tej dziewczynie rok wcześniej zmarł ojciec na raka (k. 6628-6628v). Natomiast odnośnie czynu z punktu VIII, to oskarżony szeroko

wyjaśniając na temat samych przygotowań do popełnienia tego oszustwa, podał, iż była już umówiona ta pani, tj. A. K. (1), która miała dokonać zakupu tej nieruchomości.

O. jednak wskazał na swoje wątpliwości odnośnie popełnienia tego czynu, gdzie przedmiotem oszustwa miała być cała należność za sprzedaż nieruchomości, podnosząc, iż on sam był daleki od tego, by te transakcje odbywały się całkowicie, gdyż jego raczej interesowały zaliczki i nie poza tym i w związku z tym napisał sms-a do A. K. (1), w którym podał jakiś pretekst, że do spotkania u notariusza nie dojdzie i żeby nie wyjeżdżała z W. do P., bo do transakcji nie dojdzie. O. podał, iż nie chciał, by doszło do tej transakcji, obawiając się

ewentualnych
konsekwencji
karnych,
podnosząc, iż,
cyt.: „ pójście
do notariusza
na całościową
transakcję to
jest wsypa” a
jednocześnie
wskazując, iż nie
chciał pozbawiać
kogoś takiej
kwoty takiego
majątku i nie
zależało mu na
tym, by brać
całe transakcje
a tylko zaliczki.
O. jednocześnie
wskazał, iż już
po odwołaniu
tego spotkania ta
kobieta musiała
coś wyczuć, gdyż
dowiedział się
od niej poprzez
sms, że już jest
w P. a później
dowiedział się,
iż ona sama
ustaliła, gdzie
mieszkają
prawdziwi
właściciele tej
nieruchomości
(k. 6630-6631v).

Wyjaśnienia
oskarżonego
wskazują
wyraźnie, iż
w obu tych
przypadkach
dobrowolnie,
bez wpływu
osób trzecich,
tylko i wyłącznie
z wewnętrznych
pobudek

odstąpił od realizacji tych oszustw.

W pierwszym przypadku wprowadzie można powziąć wątpliwości, czy oskarżony z przyczyn czysto ludzkich (z powodu żalu pokrzywdzonej młodej dziewczyny, która straciła ojca) zaniechał dalszych czynności, zmierzających do wyłudzenia pieniędzy, skoro w tym przypadku swoim zamiarem celował przecież „tylko” w kwotę zaliczki na (...) zł tytułem rezerwacji oferty sprzedaży nieruchomości i kwotę zaliczki na (...) zł tytułem zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości, nie mając przecież zamiaru usiłowania sprzedaży tejże nieruchomości, to jednak akurat od samego początku oskarżony

wyjaśniał o odstąpieniu od tego czynu oszustwa, odwołując umówione spotkanie z A. G. a tym samym rezygnując z uzyskania obu zaliczek. Te fakty wskazane przez oskarżonego znajdują odbicie w zeznaniach A. G. i A. S. (1). A. G. zeznała bowiem na temat spotkania z N. B. (1), podającym się za J. B. (2) w dniu (...) r. na działce, która miała być przedmiotem sprzedaży, kiedy to oskarżony pokazał jej dokumenty dotyczące tej nieruchomości i na tym spotkaniu ustalili, że transakcja miała być realizowana dwuetapowo: w umowie przedwstępnej miała być wpłata (...) zł oraz umowa końcowa a także ustalili też tzw. rezerwację oferty w kwocie (...) zł, która miała być zrealizowana przed umową

przedwstępną.
Po tym spotkaniu rozstali się i poinformowali oferenta o potwierdzeniu przystąpienia do umowy w ciągu godziny. Po tym czasie ze swoim współpracownikiem (Z. R.) doszli do wniosku, że są zainteresowani ofertą i po godzinie Z. R. wykonał telefon do oferenta, ustalając spotkanie na (...)(...) r. o godz. (...) w siedzibie ich biura przy ul. (...). Jednak oferent nie przyjechał, telefonując, że nie zdążył. Z zeznań tych wynika nadto, iż jeszcze tego samego dnia około (...) zadzwonił do niej oferent, przeproszając ją, że nie dojechał i deklarując, że, cyt.: „możemy wykonać rezerwację” a więc chciał, aby wpłaciła zaliczkę (...) zł i to w tej rozmowie oferent zapewniał ją, że dośle wszystkie

dokumenty w formie elektronicznej na adres mailowy. W dniu (...)(...) r. o godz. (...) zadzwoniła do oferenta z pytaniem, czy mogą się spotkać tego dnia około (...), uzasadniając to faktem, że ma jeszcze inne obowiązki i wcześniej nie zdąży.

Poinformowała go, że nie uzyskała na swojego maila obiecanych dokumentów.

Wówczas oferent przesłał sms-em swój adres mailowy.

Świadek wprawdzie zeznała, iż już po tej rozmowie i umówionym spotkaniu, około godz. (...) miała telefoniczny kontakt z notariuszem A. S. (1), która przekazała jej informację, iż miała kontakt z właścicielką tejże nieruchomości J. B. (1) i od niego powzięła informację, że nie miała

żadnego
zamiaru
sprzedaży tej
nieruchomości,
co też sama
potem
potwierdziła w
rozmowie z J.
B. (1), jednak po
tej rozmowie z
oferentem (czyli
N. B. (1) – przyp.
SA) ani ona już
nie dzwoniła do
niego, ani też on
już do niej się
nie odezwał, ani
nie przesłał jej
żadnych
dokumentów (k.
50-61).
Uściślając
pewne kwestie
podczas
przesłuchania na
rozprawie A.
G. zeznała, iż
oferent nie
dojechał na to
drugie
umówione
spotkanie,
wysyłając jej
sms-a, że nie
zdąży i że musi
to spotkanie
przełożyć, potem
była z nim
w kontakcie
mailowym, gdzie
tłumaczył się
jej, że wyjeżdża
do Szwajcarii
na leczenie i
że jak wróci
po świątach
wielkanocnych,
to mogą
powrócić do
transakcji i

spotkać się.
Jednak już do
żadnego
spotkania
między nimi
nie doszło, w
tym oskarżony
nie pojawił się
u notariusza
(k. 6981v-6983).
Podkreślić
należy, iż z
zeznań tych
wynika, iż
pokrzywdzona w
żaden sposób
nie dała
oskarżonemu
jakiegokolwiek
znaku, że coś
podejrzewa, iż
nie jest
właścicielem
nieruchomości i
może być tu
próba
wyłudzenia od
niej w
oszukańczy
sposób
pieniędzy.
Świadek
natomiast
wskazała, iż jej
wiedza na temat
rzeczywistej
właścicielki
nieruchomości i
braku
posiadania przez
nią chęci
sprzedaży tej
działki a więc
wiedza, że
rzekomy oferent
jest oszustem
została powzięta
przez nią już
po ostatnim
kontakcie z

oskarżonym, po którym on więcej z nią nie rozmawiał i nigdy więcej nie spotkał się z nią w celu realizacji przedmiotowej transakcji. Taka sama konkluzja wynika z zeznań A. S. (1). Świadek ta zeznała bowiem, iż w dniu (...) (...) r. odezwała się do niej A. G. i poprosiła ją o ustalenie terminu podpisania aktu notarialnego – umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości, która okazała się nieruchomością należącą do J. B. (1). Świadek podała, że (...) (...) r. przygotowywała projekt umowy i wówczas skontaktowała się telefonicznie z J. B. (1), od której usłyszała, że nie zamierza sprzedawać żadnej nieruchomości. Skontaktowała A. G. z J. B. (1) tak, aby jak najszybciej zgłosić fakt oszustwa. Świadek

przynależa, iż
staraly się
przygotować
spotkanie na
umówiony
termin (...)(...)
r., jednak A.
G. przekazała
jej informację,
że sprzedający
dzień przed
wyznaczonym
terminem
wycofał się ze
sprzedaży,
informując, iż
ma pilny wyjazd
do Szwajcarii i
do tego tematu
sprzedaży mieli
powrócić po
jego powrocie
(k. 3950-3951).
Świadek
potwierdziła te
fakty na
rozprawie (k.
3949-3954).
Wprawdzie z
zeznań A. S.
(1) wylania się
wątpliwość, czy
oskarżony
odwołał
spotkanie dzień
przed 23.04(...)
r. a więc w czasie,
gdy już A. G. i A.
S. (1) wiedziały,
że mają do
czynienia z
oszustem czy
też nastąpiło
to wcześniej,
jak to znów
wynika z zeznań
A. G., jednak
ta okoliczność
winna zostać
potraktowana na

korzyść
oskarżonego na
podstawie art. 5
§ (...) k.p.k. a
więc tak, jak to
wynika z zeznań
A. G., bowiem po
takim czasie nie
jest już możliwe
ustalenie
dokładnie, kiedy
oskarżony
ostatni raz
miał kontakt
z pokrzywdzoną.
Jak to wynika
z ogółu tych
dowodów
oskarżony nie
miał
jakichkolwiek
podstaw do
przyjęcia, iż
odstępując od
dalszych
spotkań z A. G.
posiadał
świadomość, iż
został
zdemaskowany i
że
pokrzywdzona,
jak i notariusz
wiedzą już, iż
chce on popełnić
oszustwo, by
wyłudzić
zarówno (...) zł,
jak i (...) zł.
Nie może więc
w tych
okolicznościach
ulegać
wątpliwości, iż
to nie czynniki
zewnętrzne
związane z
zastawieniem na
niego „zasadki”
spowodowały

odstąpienie od zamiaru wyłudzenia tego mienia. Nie są więc uzasadnione ustalenia Sądu I instancji zawarte w treści opisu czynu z pkt II, iż „ celu zamierzonego nie osiągnął z uwagi na postawę A. G. oraz notariusza A. S. (1), które zorientowały się, że nie jest on osobą uprawnioną do przeniesienia własności nieruchomości a nieruchomości nie została wystawiona do sprzedaży przez właścicielkę J. B. (1) ”. Oczywiście celu takiego by nie osiągnął z przyczyn podanych przez Sąd I instancji, jednak, jak wskazano wyżej oskarżony o tych okolicznościach w ogóle nie wiedział, zaś z przyczyn zależnych od niego samego i to wcześniej odstąpił od realizacji spotkań z A. G. i kontynuowania swojego zamiaru

dokonania oszustwa. Nie można więc tutaj przyjmować, gdyż nie ma na to żadnego dowodu, by oskarżony odstąpił od realizacji zamiaru oszustwa na skutek okoliczności zewnętrznych, które wpłynęły na jego wolę i wywarły przekonanie o niemożności realizacji jego zamiaru, co dopiero uzasadniałoby przyjęte przez Sąd I instancji rozwiązanie (patrz: postanowienie SN z dnia 27 września 2013 r., II KK 223/13, LEX nr 1388594). Tym samym nie mogą przekonywać ustalenia Sądu I instancji, iż oskarżony zrezygnował z dalszych oszukańczych czynności z obawy „ przed zdemaskowaniem przez pokrzywdzoną, co do której N. B. (1) powziął

informację, że profesjonalnie zajmuje się handlem nieruchomościami” oraz że „niedojście do skutku transakcji nie było spowodowane dobrowolnym odstąpieniem od zamiaru popełnienia przestępstwa a wywołane zostało obiektywnymi okolicznościami, na które oskarżony nie miał żadnego wpływu i dopiero pod wpływem których nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego” (załącznik 3 podsekcja 3.1. formularza uzasadnienia wyroku – str. 87-88). Sąd I instancji przy tym zawarł tu ustalenie, iż oskarżony nie pobrał od pokrzywdzonej (...) zł, gdyż nie posiadała przy sobie gotówki, gdy tymczasem w treści opisu przypisanego oskarżonemu

przestępstwa
takiego ustalenia
brak. Tym
samym nie jest
możliwe
przyjęcie tej
okoliczności na
niekorzyść
oskarżonego,
gdyż brak jest
w tym zakresie
zarzutu na jego
niekorzyść (art.
434 § 1
pkt 3 k.p.k.).
Należy przy tym
podkreślić, iż
sama
wewnętrzna
obawa przed
zdemaskowaniem
a więc obawa
związana z
dużym ryzykiem
popelnienia
czynu
zabronionego a
więc inaczej
mówiąc, obawa
przed grożącą
mu
odpowiedzialnością
karną, nie
stanowi
przeszkody do
przyjęcia
dobrowolnego
odstąpienia od
dokonania
czynu. Należy
przy tym dodać,
iż sam fakt,
iż oskarżony
zdawał sobie
sprawę, że
pokrzywdzona
A. G.
profesjonalnie
zajmuje się
handlem

nieruchomościami
nie oznacza
jeszcze, iż z tego
powodu obawiał
się
zdemaskowania.
Po drugie zaś
rację ma
apelująca
obrońca
oskarżonego, iż
oskarżony
powziął taką
wiadomość
podczas
pierwszego
spotkania z
pokrzywdzoną,
co nie
przeszkadzało
mu jeszcze
skontaktować
się z nią później,
proponując jej
dokonanie
rezerwacji (str.
4 apelacji). Przy
czym, co istotne
a na co wskazuje
apelująca,
oskarżony po
tej ostatniej
wymianie zdań
zrezygnował z
dalszych
kontaktów z
pokrzywdzoną,
dając już temu
wyraz braku
dalszej chęci
realizacji
swojego zamiaru
wyłudzenia obu
zaliczek a tym
samym
dokonania
zamierzonego
przestępstwa
oszustwa. Tym
samym więc

powzięcie
później przez nią
wraz z A. S.
(1) informacji, iż
rzekomy oferent
jest oszustem nie
ma tu na ocenę
zachowania
oskarżonego w
zakresie
dobrowolności
odstąpienia od
dokonania czynu
żadnego
znaczenia.
Zresztą taka
kolejność rzeczy
wynika także z
ustaleń Sądu I
instancji
dokonanych w
treści
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. Sąd I
instancji
bowiem przyjął,
iż po pierwszym
spotkaniu
oskarżonego z
A. G. w
dniu (...)(...)
r. i dalszym
umówieniem się
na spotkanie
tego samego
dnia o (...) w celu
uzyskania opłaty
rezerwacyjnej w
kwocie (...) zł
oskarżony na
to spotkanie
nie przybył,
informując ją
telefonicznie, że
nie zdąży na
spotkanie, co
już przecież
oznacza, iż
oskarżony

zrezygnował z tego spotkania i dalszych kontaktów z pokrzywdzoną. Kolejny bowiem kontakt oskarżonego z pokrzywdzoną nastąpił z inicjatywy A. G., która w dniu (...)(...) r. przedzwoniła do N. B. (1), informując go, że nie otrzymała dokumentów. Wprawdzie z ustaleń tych wynika, iż to nadal A. G. kontaktowała się z oskarżonym, informując go o ustalonej dacie spotkania u notariusza, jednak oskarżony poinformował ją pod pretekstem wyjazdu za granicę, że na umówione spotkanie nie stawi się (sekcja 1 podsekcja 1.1(...)). formularza uzasadnienia – str. 9-10). Analizując te ustalenia Sądu I instancji należy zauważyć, iż wynika z nich wyraźnie, iż oskarżony powziął wolę

odstąpienia od realizacji oszustwa już w dniu (...).(…) r. przed umówionym spotkaniem w biurze, gdzie pokrzywdzona pracowała. O. bowiem już więcej nie zabiegał o żadne spotkanie z pokrzywdzoną, nie wydzwaniał do niej, nie umawiał się do notariusza a tylko taka inicjatywa była przejawiana ze strony A. G.. To więc, że w dniach następnych A. G. i notariusz powzięły informację, że ta rzekoma transakcja miałyby być oszustwem nie mogło mieć już w tej sprawie żadnego znaczenia, skoro oskarżony zrezygnował z dalszych czynności zmierzających do oszustwa przed ujawnieniem faktu, iż właścicielka nieruchomości nie chciała jej sprzedać. To zaś oznacza,

iż przytoczone przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne również dowodzą tego, iż oskarżony w rzeczywistości dobrowolnie (w znaczeniu wyżej podanym) odstąpił od dokonania czynu oszustwa. To zaś spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku w tej części poprzez ustalenie, iż w przypadku oskarżonego nastąpiło dobrowolne odstąpienie od dokonania oszustwa.

Oдноśnie czynu z pkt VIII wyjaśnienia oskarżonego w zakresie dobrowolnego odstąpienia od dokonania oszustwa znajdują odzwierciedlenie w zeznaniach A. K. (1) a także A. Ł. i M. K. (3).

A. K. (1) zeznała, iż w sprawie tej działki zadzwonił do niej mężczyzna, podający się

za właściciela
działki i umówili
się na spotkanie
na tej
nieruchomości
w P. na dzień (...)
(...) r. i tego dnia
miało też dojść
do sprzedaży
nieruchomości.
Świadek podała,
że przyjechała
na miejsce ze
wspólnikiem, ale
właściciel (w
domyśle
oskarżony –
przyp. SA) nie
zjawił się, tylko
przesłał SMS-
a, że odwołuje
transakcję, że
znalazł inną
firmę. Udała
się jednak ze
wspólnikiem do
notariusza A. Ł.,
który
potwierdził, że
umowa nie
została
odwołana i
wszystkie
dokumenty
otrzymał
kurierem i
rozmawiał
wielokrotnie
telefonicznie z
osobą podającą
się za
właściciela.
Sprzedający nie
stawił się na
spotkanie na
(...). Pojechali
więc pod
wskazany adres
zamieszkania
tego właściciela i

wówczas okazało się, że właściciel nie miał zamiaru sprzedawać swojej działki (k. 1374-1375). Tę ostatnią okoliczność potwierdził (...) (k. 1350, 1692-1693). A. Ł. znów potwierdził, iż (...)(...) r. miał zostać podpisany akt notarialny dotyczący tej nieruchomości i o (...) w Kancelarii pojawiły się w/ w dwie osoby, które o (...) miały kupić od A. K. (3) nieruchomość. Osoby te mówiły, że mają pewne obawy, gdyż już od popołudnia dnia poprzedniego (tj. (...)(...) r.) nie miały kontaktu ze sprzedającym oraz że posiadają przesłane przez niego wcześniej dokumenty. Sprzedający jednak się na spotkanie u notariusza nie pojawił i wówczas dopiero, po wykonanych przez notariusza

ustaleniach,
okazało się, iż
tym
sprzedającym
był oszust (k.
1397-1400).
Tożsame
okoliczności
wynikają z
zeznań M. K. (3)
(k. 3933-3935).

W ocenie Sądu
odwoławczego
dowody te
ewidentnie
świadczą o tym,
iż oskarżony
w rozumieniu
wyżej
wskazanym
dobrowolnie
odstąpił od
dokonania tego
oszustwa, co
jasno wynika z
jego wyjaśnień.
Jak bowiem to
wynika z zeznań
świadków
oskarżony w
dniu
umówionego
spotkania na
działce gruntu
a więc jeszcze
przed
umówionym
spotkaniem u
notariusza
odwołał
spotkanie,
twierdząc, iż
pokrzywdzonej
nie sprzeda
nieruchomości.
Ta konstatacja
wynika także
z samej treści
przypisanego

oskarżonemu
przestępstwa.
Jak to bowiem
ujął Sąd I
instancji po
opisie czynności
związanych z
podjęciem
działań
dotyczących
posłużenia się
uzyskanymi
dokumentami i
innymi
czynnościami
zmierzającymi
do realizacji
celu wyłudzenia
środków
pieniężnych ze
sprzedaży nie
swojej
nieruchomości
oskarżony celu
swojego nie
osiągnął „z
uwagi na
odwołanie
spotkania”. Taki
opis czynu, bez
podania
jakichkolwiek
okoliczności
zewnętrznych
mających
wpływać na
taką decyzję
oskarżonego już
oznacza, iż
oskarżony sam
dobrowolnie
odstąpił od
dalszych
czynności
zmierzających
do wyłudzenia
mienia,
odwołując po
prostu
umówione z

pokrzywdzoną spotkanie. To samo wynika z ustaleń Sądu I instancji zawartych w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (w sekcji 1 podsekcji 1.1.8. formularza – str. 32). Sąd I instancji bowiem na podstawie w/w dowodów jasno tu wskazał, iż termin dokonania czynności z rozmówcą, czyli N. B. (1) został ustalony na dzień (...)(...) r., jednak tego dnia, przed umówioną godziną spotkania N. B. (1) wysłał do A. K. (1) SMS, że wycofuje się z transakcji z uwagi na znalezienie innego klienta. Tak samo, jak w przypadku pokrzywdzonej czynem z punktu II, tak i tutaj nie może przekonywać ustalenie Sądu I instancji o braku dobrowolności odstąpienia od popełnienia czynu z tego powodu, iż

oskarżony
wycofał się z
niego z obawy, że
A. K. (1), która
zajmowała się
profesjonalnie
obrotem
nieruchomościami
zorientowała się
co do charakteru
podejmowanych
przez N. B.
(1) czynności.
Trzeba
podkreślić, iż
oskarżony nie
mógł z powodu
zachowania się
pokrzywdzonej,
prowadzonej z
nią rozmowy
powziąć
świadomości, iż
został przez
pokrzywdzoną
zdemaskowany
jako oszust i
z tego powodu
należy się
wycofać. To, że
oskarżony bał się
„wpadki”, jest
czymś
naturalnym w
przypadku
każdego sprawcy
przestępstwa,
natomiast, jak
wyżej wskazano,
obawa przed
odpowiedzialnością
karną, która
przecież wiąże
się z obawą
przed
zdemaskowaniem
nie stoi na
przeszkodzie
przyjęcia
dobrowolnego

odstąpienia od dokonania czynu. Dowolne są bowiem rozważania Sądu I instancji, iż w tym przypadku niedojście do skutku transakcji zostało wywołane „obiektywnymi okolicznościami, na które oskarżony nie miał żadnego wpływu i dopiero realna obawa przed zdemaskowaniem spowodowała, że nie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzoną” (art. 3 podsekcja 3.1. formularza uzasadnienia – str. 89). Żadne bowiem obiektywne okoliczności tu nie występowały, które miałyby wpływać na proces decyzyjny oskarżonego. Występowała bowiem nadal możliwość kontynuowania spotkania oskarżonego z pokrzywdzoną i realizowania zamiaru poprzez podpisanie

umowy u
notariusza. Te
obiektywne,
niezależne od
oskarżonego
przeszkody,
stojące na
przeciw
możliwości
realizowania
tego planu
powstały
bowiem dopiero
po rezygnacji
oskarżonego z
kontynuowania
swoich działań
zmierających
do popełnienia
oszustwa w
Kancelarii
Notarialnej
notariusza A.
Ł. w P.,
kiedy to dopiero
zaczęto ustalać
rzeczywistego
właściciela
przedmiotowej
nieruchomości i
kiedy to
ujawniono, iż
oferent był
oszustem.

W tym więc
przypadku
również w ocenie
Sądu
odwoławczego
należy przyjąć,
iż oskarżony,
odwołując
transakcję,
dobrowolnie
odstąpił od
dokonania czynu
w rozumieniu
art. 15 § 1 k.k.
Rację ma przy

tym apelująca obrońca, iż Sąd I instancji dowolnie ustalił, iż oskarżony już w czasie przed odwołaniem spotkania sądził, iż „ta kobieta musiała coś wyczuć” (str. 5 apelacji), bowiem zarówno z zeznań pokrzywdzonej, jak i wyjaśnień oskarżonego, jak i z żadnego innego dowodu nie wynika, by oskarżony miał jakiegokolwiek podstawy, by wówczas już sądzić, że A. K. (1) z racji wykonywanego zawodu mogła przypuszczać, że ma do czynienia z jakimś oszustwem. O., odwołując spotkanie, nie mógł wiedzieć, że mimo tego pokrzywdzona uda się do notariusza a tym samym na tej podstawie nie można budować ustalenia, iż to udanie się jej do notariusza miało na podjęcie przez oskarżonego decyzji o

	<p>odwołaniu transakcji jakiegokolwiek wpływu. Rację ma więc skarżąca obrońca, iż w sytuacji tego czynu, jak i czynu poprzedniego z punktu II nie wystąpiła żadna okoliczność, która wskazywałaby na wystąpienie jakiegokolwiek zewnętrznej przeszkody, wpływającej na proces decyzyjny oskarżonego o odstąpieniu od realizacji zamierzonego czynu oszustwa. To zaś spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku również i w tej części poprzez ustalenie, iż w przypadku oskarżonego nastąpiło dobrowolne odstąpienie od dokonania oszustwa.</p>	
<p>0.12.(...).(...). Dowody niewzględnione przy ustaleniu faktów</p>		

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt (...).1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	APELACJA PROKURATORA 1. obraza przepisów prawa procesowego, to jest przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez uwzględnienie jedynie faktów przemawiających na korzyść oskarżonych N. B. (1) i M. B. oraz pomijanie dowodów przemawiających na ich	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

zagospodarowania
przestrzennego
działki nr (...)
arkusz 21 w
P. (pkt XXIX
wyroku) a także
udziałowi M. B.
w popełnieniu
przestępstw
polegających na
oferowaniu do
sprzedaży
cudzych
nieruchomości
celem
doprowadzenia
ich nabywców do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
wyniku
wprowadzenia w
błąd co do
tożsamości i
przysługujących
uprawnień (pkt
31-39 wyroku) a
także
niezasadnym
uznaniem za
niewiarygodne
wyjaśnień M. L.
w zakresie, w
jakim obciążały
one wyżej
wymienionych
co do
popełnienia
wskazanych
wyżej
przestępstw.

(...). błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ
na jego treść

a polegający
na niezasadnym
uznaniu, iż:

a) N. B.
(1) nie mógł
dopuścić się
czynu
polegającego na
kierowaniu
podrobieniem i
posłużeniem się
przez M. L.
dokumentem w
postaci
upoważnienia
M. M. (1) do
odbioru
zaświadczeń z
Lasów
Państwowych
(pkt XVII
wyroku),

b) nie ma
możliwości
przypisania N. B.
(1) popełnienia
przestępstwa
polegającego na
kierowaniu
podrobieniem i
posłużeniem się
przez M. L.
dokumentem w
postaci wniosku
A. T. o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów
dotyczącego
nieruchomości
przy ul. (...) w
P. (pkt XXVI
wyroku),

c) nie ma
możliwości
przypisania N. B.
(1) popełnienia

przestępstwa
polegającego na
kierowaniu
podrobieniem i
posłużeniem się
przez M. L.
dokumentem w
postaci wniosku
M. H. (1) o
wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
działki nr (...)
arkusz 21 w
P. (pkt XXIX
wyroku),

d) nie zostało
wykazane
sprawstwo M.
B. co do
zarzucanych jej
przestępstw
polegających na
udziale w
oferowaniu do
sprzedaży
cudzych
nieruchomości
celem
doprowadzenia
ich nabywców do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
wyniku
wprowadzenia w
błąd co do
tożsamości i
przysługujących
uprawnień (pkt
31-39 wyroku),

podczas gdy
zebrany materiał

dowodowy
pozwala na
przypisanie
wyżej
wymienionym
sprawstwa
opisanych wyżej
przestępstw, co
skutkowało
niezasadnym
uniewinnieniem
N. B. (1) w
pkt XVII, XXVI
i XXIX wyroku
od popełnienia
zarzucanych mu
aktem
oskarżenia
przestępstw
określonych w
art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k. –
trzykrotnie oraz
niezasadnym
uniewinnieniem
M. B. w
pkt XL wyroku
od popełnienia
wszystkich
zarzucanych jej
aktem
oskarżenia
przestępstw
określonych w
art. 13 § 1
k.k. w zw. z
art. 286 § 1
k.k. i inne
a także
niezasadnym
wylimitowaniem
z opisu czynów
przypisanych N.
B. (1) w pkt I, II,
III, IV, V, VI, VII,
VIII, IX wyroku
oraz E. R. z
pkt XLI, XLII

i XLIV wyroku
popęnienia
przez wyżej
wymienionych
przestępstw
wspólnie i w
porozumieniu z
M. B., wynikiem
czego było
niezasadne
orzeczenie
obowiązku
naprawienia
szkody
solidarnie
jedynie dla N. B.
(1), E. R. i M. L..

***APELACJA
OBROŃCY O.
N. B. (2)***

1. co do punktów
II i VIII błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na treść wyroku,
polegający na
nieuzasadnionym
przyjęciu, że nie
było
dobrowolnym
odstąpieniem N. B.
(1) od dokonania
czynów
zabronionych
opisanych w
powyższych
punktach
wyroku,
pomimo że z
analizy akt
sprawy wynika
odmienny
wniosek – co
skutkowało

niezasadnym
niezastosowaniem
przez Sąd art.
15 § 1 k.k.
wobec N. B. (1) i
nie umorzeniem
postępowania,

(...). co do
punktów XIV-
XVI, XVIII-
XXV, XXVII-
XXVIII wyroku
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na treść wyroku,
polegający na
nieuzasadnionym
uznaniu, że N.
B. (1) kierował
podrobieniem
przez M. L.
dokumentów
opisanych w
powyższych
punktach
wyroku,
pomimo że nie
ustalono tej
okoliczności w
sposób nie
budzący
wątpliwości.

3. co do
punktów I-X,
XII, XXX-XXXII
wyroku obraza
przepisów prawa
materialnego w
postaci art. 91
§ 1 k.k. poprzez
nie przyjęcie co
do przypisanych
N. B. (1)

	<p>w punktach I-X i XII wyroku czynów konstrukcji ciągu przestępstw, pomimo że w przedmiotowej sprawie przypisane N. B. (1) czyny spełniają łącznie przesłanki zawarte w powyższym przepisie – co skutkuje tym, że orzeczenie nie odpowiada prawu.</p> <p>4. co do punktów I-XVI, XVIII-XXV, XXVII-XXVIII, XXX-XXXIX wyroku rażąca niewspółmierność (surowość) kary, zarówno co do kar jednostkowych orzeczonych co do poszczególnych czynów, jak i co do kar łącznych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>APELACJA PROKURATORA</p>			

**Ad. 1, Ad. 2a,
b, c**

Na wstępie należy wskazać, iż N. B. (1) został oskarżony o trzy przestępstwa, polegające na tym, że:

1. w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż (...) (...) r., w bliżej nieustalonym miejscu, kierował podrobieniem przez M. L. upoważnieniem M. M. (1) z (...) Sp. z o.o. z dnia (...) (...) r. do odbioru zaświadczeń z Zakładu Lasów Państwowych, a następnie posłużeniem się tak podrobionym dokumentem poprzez przedłożenie go w Zakładzie (...) w P. w ten sposób, że przekazał M. L. dane adresowe i osobowe do wpisania i podpisania, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia

wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
za umyślne
przestępstwo
podobne, tj. o
przestępstwo z
art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 1
k.k. (**pkt 17**
części wstępnej
wyroku);

(...). w bliżej
nieustalonym
dniu, jednak nie
później niż (...)
(...) r., w bliżej
nieustalonym
miejscu,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
wniosku A. T.
z dnia (...) (...) r.
o wydanie
wypisu z rejestru
gruntów bez
danych
osobowych
dotyczący
nieruchomości
przy ul. (...) w
P., a następnie
posłużeniem się
tak
podrobionym
dokumentem
poprzez
przedłożenie go
w dniu (...) (...) r.
w Zarządzie
Geodezji i
Katastru
Miejskiego (...) w
P. w
ten sposób,
że udostępnił

M. L. blankiet dokumentu do wypełnienia i podpisania oraz przekazał mu dane adresowe i osobowe do wpisania i podpisania, przy czym czynu tego dokonał w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt 26** części wstępnej **wyroku**);

3. w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż (...) (...) r., w bliżej nieustalonym miejscu, kierował podrobieniem przez M. L. wniosku M. H. (1) z dnia (...) (...) r. do Urzędu Miasta P. Wydział Urbanistyki i Architektury o wydanie informacji o przeznaczeniu

terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
działki nr (...) arkusz 21 w P. ul.
(...), a następnie
posłużeniem się
tak
podrobionym
dokumentem
poprzez
przedłożenie go
w dniu (...) (...) r. w Urzędzie
Miasta P. w P.
w ten sposób,
że udostępnił
M. L. blankiet
dokumentu do
wypełnienia i
podpisania oraz
przekazał mu
dane adresowe
i osobowe do
wpisania i
podpisania, przy
czym czynu tego
dokonał w ciągu
5 lat po odbyciu
co najmniej 6
miesiący kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
za umyślne
przestępstwo
podobne, tj. o
przestępstwo z
art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 1
k.k. (**pkt 29**
części wstępnej
wyroku).

Zarzuty te dotyczące oskarżonego **N. B. (1)** w zakresie uniewinnienia go w punktach **XVII, XXVI i XXIX** od popełnienia zarzucanych mu trzech przestępstw przeciwko dokumentom a opisanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku w punktach 17, 26 i 29 zasługują w pełni na uwzględnienie. Dokładnie na istotne okoliczności, poprzez ocenę zebranych dowodów i krytykę zaskarżonego wyroku co do tych czynów szczegółowo Sąd Apelacyjny wypowiedział się wyżej w sekcji (...) podsekcji (...).(…).1. pod liczbami porządkowymi 1, (...) i 3, przy czym okoliczności te są zbieżne z zarzutami podnoszonymi przez apelującego. Wykazano tam

więc oczywistą
błądność tych
trzech orzeczeń
uniewinniających,
które są
wynikiem
zarówno
nieuwzględnienia
całościowego
materiału
dowodowego a
tylko
potraktowania
go wybiórczo,
jak i dowolnej
oceny zebranych
co do tych
czynów
dowodów, mimo
słusznego
zauważenia
przez Sąd
Okręgowy, iż
wyjaśnienia
(zeznania) M. L.
pomawiającego
N. B. (1)
o dokonanie
wspólnie z nim,
tyle, że w
roli kierowniczej
przestępstw
przeciwko
wiarygodności
dokumentów,
jak i przestępstw
oszustwa bądź
ich usiłowania
zasługują w
pełni na wiarę.
Jednocześnie
wskazano na
inne uchybienia,
wyraźnie tam
przytoczone, do
których także
odwołuje się
w uzasadnieniu
apelacji
prokurator. Sąd

Apelacyjny więc,
aby się nie
powtarzać,
odwołuje się
w pełni do
przedstawionej
tam
argumentacji,
która potwierdza
tylko zasadność
tych zarzutów
apelacyjnych.
Tym samym
bez wątpienia
w tym zakresie
zaskarżony
wyrok nie mógł
się ostać, jak
również nie
mógł zostać
zmieniony przez
Sąd Apelacyjny
poprzez uznanie
winy
oskarżonego N.
B. (1) i
wymierzenie za
te trzy
przestępstwa, w
ramach
ustalonego ciągu
przestępstw
przeciwko
wiarygodności
dokumentów
stosownej kary.
Takiemu
bowiem
orzeczeniu
sprzeciwia się w
sposób
jednoznaczny
przepis art. 454
§ 1 k.p.k., który
zakazuje Sądowi
odwoławczemu
skazanie
oskarżonego za
czyny, za które
został

uniewinniony w pierwszej instancji. Z tych też powodów Sąd odwoławczy, uwzględniając te zarzuty uchylił zaskarżony wyrok co do tych trzech przestępstw i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ad. 1, Ad. 2d

Zarzuty te dotyczące oskarżonej **M. B.** nie zasługują na uwzględnienie.

Należy wskazać, iż M. B. (2) została w tej sprawie oskarżona o to, że:

1. w dniu (...) (...) r. w T. P., w kancelarii notarialnej - notariusza P. K. (1), działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. i N. B. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

usiłowała
doprowadzić P.
L. oraz A. L. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie (...) zł,
w ten sposób,
że po uprzednim
podrobieniu i
posłużeniu się
przez M. L.
podrobionymi
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...)
uproszczonym
planem
urządzenia lasu i
pełnomocnictwem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów
oraz wnioskiem
o wydanie
wypisu z rejestru
gruntów
dotyczącego
wskazanej wyżej
działki i
wnioskiem o
poświadczenie
zgodności
odpisu z
przedłożonym
dokumentem,
przedłożyła jako
autentyczne
podrobione akty
notarialne w
postaci
pełnomocnictwa
do zawarcia
umowy
sprzedaży
nieruchomości,

należącej do
C. G. -
księga wieczysta
numer (...) -
Repertorium A
743/(...) i
umowy
przeniesienia
własności
nieruchomości
na rzecz C.
R. (...), jak
i podrobiony
dowód osobisty
wydany na
nazwisko P. (...),
na podstawie
których to
dokumentów
zamierzała
wyłudzić
poświadczenie
nieprawdy przez
funkcjonariusza
publicznego -
notariusza P.
K. (1) przez
podstępne
przedłożenie
wskazanych
dokumentów, w
związku z
zamiarem
zawarcia w
formie aktu
notarialnego, nie
będąc do tego
uprawnionym,
przedwstępnej
umowy
przeniesienia
własności
nieruchomości
gruntowej
opisanej w
księdze
wieczystej PO
1P/00226125/6,
wprowadzając w
ten sposób w

błąd wyżej wymienionych, co do swojej tożsamości oraz przysługującego mu prawa do dysponowania wskazaną nieruchomością, jednakże nie osiągnęła zamierzonego celu z uwagi na postawę osób mających być stroną aktu notarialnego oraz notariusza, którzy to zorientowali się, iż nie jest uprawniony do przeniesienia własności nieruchomości, dlatego też nie doszło do podpisania aktu notarialnego, czym działała na szkodę P. L. oraz A. L., tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (**punkt 31** części wstępnej **wyroku**, za ten czyn N. B. (1) został skazany w pkt I);

(...). w okresie czasu od dnia

(...) (...) r. do
dnia (...) (...) r.
w P., działając
wspólnie i w
porozumieniu z
N. B. (1) i M.
L., w krótkich
odstępach czasu,
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, w celu
osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
usiłowała
doprowadzić A.
G. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie (...) zł
tytułem wpłaty
zaliczki na
poczet
rezerwacji oferty
sprzedaży
nieruchomości -
niezabudowanej
działki -
położonej w P.,
przy Al. (...) oraz
(...) zł tytułem
zawarcia umowy
przedwstępnej
przeniesienia
własności
wskazanej
nieruchomości,
w ten sposób,
że w związku z
zamieszczeniem
ogłoszenia na
portalu
internetowym
(...) w
przedmiocie
sprzedaży
nieruchomości -
niezabudowanej
działki -

położonej w P.,
przy Al. (...),
wprowadzono w
błąd A. G., co do
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną
nieruchomością
w celu jej
sprzedaży,
wykorzystano
przy tym jako
autentyczne
podrobione
upoważnienie do
odbioru odpisu
aktu
notarialnego
umowy
darowizny
dotyczącego
przedmiotowej
nieruchomości -
R. (...),
które zostało
przedłożone w
kancelarii
notarialnej -
notariusza A.
S. (1) i
na podstawie
którego wydano
odpis
wskazanego aktu
notarialnego
osobie
nieuprawnionej,
po uprzednim
posłużeniu się
podrobionymi
przez M. L.
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
G. Al. (...) nr
księgi wieczystej

(...) planem
urządzenia lasu
oraz
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów i
wnioskiem o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów i
upoważnieniem
do odbioru
wypisu oraz
wnioskami o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
upoważnieniami
do złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia a
także wnioskami
o wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego i
upoważnieniami
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
jednakże nie
osiągnięto
zamierzonego
celu z uwagi na
postawę A. G.
oraz notariusza
A. S. (1), którzy
to zorientowali

się, iż
przedmiotowa
nieruchomość
nie została
przeznaczona
przez osoby
uprawnione do
sprzedaży, czym
działała na
szkodę A. G., tj.
o przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 286 §
1 k.k. i art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 11 § (...) k.k.
w zw. z art. 12 § 1
k.k. (**punkt 32**
części wstępnej
wyroku, za ten
czyn N. B. (1)
został skazany w
pkt II);

3. w dniu (...) (...) r. w P., działając
wspólnie i w
porozumieniu z
N. B. (1) i M. L. w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej,
doprowadziła K.
W. (2) i Ł. B. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie (...) zł
tytułem wpłaty
zadatku na
poczet
rezerwacji oferty
sprzedaży
nieruchomości
gruntowej -
położonej w P.,
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V

Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą KW
nr (...), w
ten sposób, że
w związku z
zamieszczeniem
ogłoszenia na
portalu
internetowym
(...) w
przedmiocie
sprzedaży
wskazanej
nieruchomości
gruntowej,
wprowadzono w
błąd w/w, co do
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną
nieruchomością
w celu jej
sprzedaży,
posługując się
przy tym jako
autentycznym
podrobionym
pełnomocnictwem
wystawionym na
nazwisko D.
S., ponadto
posługując się
jako
autentycznym
podrobionym
dokumentem w
postaci dowodu
osobistego
wystawionego
na nazwisko
M. C. (1)
i podrabiając
podpis M. C.
(1) na umowie
rezerwacyjnej z
dnia (...) (...) r.,
czym działała na

szkodę K. W. (2) i Ł. B., tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. (**punkt 33** części wstępnej **wyroku**, za ten czyn N. B. (1) został skazany w pkt III);

4. w dniu (...) (...) r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., N. B. (1) oraz E. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła M. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł tytułem wpłaty zadatku na zakup nieruchomości położonej w P., dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), w ten sposób, że w związku z zamieszczeniem ogłoszenia na portalu internetowym O..pl o sprzedaży wskazanej

powyżej
nieruchomości,
poprzez
wprowadzenie w
błąd co do
tożsamości
dokonującej
sprzedaży
nieruchomości,
zamiaru i
możliwości
zawarcia ważnej
umowy
przedwstępnej
sprzedaży
nieruchomości
znajdującej się
w P. dla której
prowadzona jest
księga wieczysta
o numerze (...),
po uprzednim
posłużeniu się
podrobionymi
przez M. L.
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
S. ul. (...) nr
księgi wieczystej
(...) planem
urządzenia lasu
oraz
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów i
wnioskiem o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów oraz
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia

nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
upoważnienia do
złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia a
także wnioskiem
o wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego i
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
posługując się
przy tym jako
autentycznym
podrobionym
dokumentem w
postaci dowodu
osobistego
wystawionego
na nazwisko A.
S. (2), czym
działał na szkodę
M. W. (1), tj.
o przestępstwo z
art. 286 § 1 k.k. i
art. 270 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § (...)
k.k. (**punkt 34**
części wstępnej
wyroku, za ten
czyn N. B. (1)
został skazany w
pkt IV);

5. w krótkich
odstępach czasu
i z góry
powziętym
zamiarem w

dniu 4 kwietnia
(...) roku w P.
działając
wspólnie i w
porozumieniu z
M. L., N. B. (1)
oraz E. R. w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej
doprowadziła M.
B. (1) oraz
P. B. (1) do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie (...) zł
tytułem wpłaty
zadatku na
zakup
nieruchomości
położonej w P.
przy ul. (...),
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...), w
ten sposób, że
w związku z
zamieszczeniem
ogłoszenia na
portalu
internetowym
O..pl o sprzedaży
wskazanej
powyżej
nieruchomości,
wprowadziła w
błąd M. B.
(3) oraz P.
B. (2) co do
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną

nieruchomością
w celu jej
sprzedaży,
przedkładając
wyżej
wymienionym
jako autentyczny
podrobiony
dokument
tożsamości
wystawiony na
nazwisko B.
P., ponadto
przedkładając
uzyskane w
nieuprawiony
sposób w wyniku
podrobienia
przez M. L.
wniosku o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...)
uproszczonym
planem
urządzenia lasu
i podrobienia
wniosku o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji
dokumenty a
także wnioskiem
o wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego i
upoważnieniem
do składania
wniosków i

odbioru
dokumentów
oraz
podrobienia
potwierdzenia
odbioru
dokumentów, w
postaci wypisu
aktu
notarialnego
Rep. A. (...)(...),
wypis z rejestru
gruntów (...), a
także
zaświadczenia
dotyczące
nieruchomości z
Urzędu Miasta
P. oraz Zakładu
(...), czym
działała na
szkodę M. B. (3)
oraz P. B. (2), tj.
o przestępstwo z
art. 286 § 1 k.k. i
z art. 270 § 1 k.k.
i art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. art.
286 § 1 k.k. i art.
270 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § (...) k.k.
w zw. z art. 12 § 1
k.k. (**punkt 35**
części wstępnej
wyroku, za ten
czyn N. B. (1)
został skazany w
pkt V);

6. w dniu (...) (...) r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. oraz N. B. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła M. H. (3) do

niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie (...) PLN
tytułem wpłaty
zadatku na
poczet zakupu
nieruchomości
gruntowej
położonej w P.
przy ulicy (...),
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...), w
ten sposób, że
w związku z
zamieszczeniem
ogłoszenia na
portalu
internetowym
O..pl o sprzedaży
wskazanej
powyżej
nieruchomości,
wprowadzili w
błąd M. H.
(3) co do
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną
nieruchomością
w celu jej
sprzedaży,
przedkładając
wyżej
wymienionemu
jako autentyczny
podrobiony
dokument w
postaci dowodu
osobistego
wystawiony na
dane S. T.,

powodując straty w wysokości (...) PLN, czym działała na szkodę M. H. (3), tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. (**punkt 36** części wstępnej **wyroku**, za ten czyn N. B. (1) został skazany w pkt VI);

7. w dniu (...) (...) r. w P., w kancelarii notarialnej notariusza J. K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., N. B. (1), E. R., M. J. oraz K. W. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowała doprowadzić I. G. oraz J. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie (...) PLN, w ten sposób, że przedłożono pokrzywdzonym oraz notariuszowi J. K. uzyskany bezprawnie wypis aktu notarialnego

Rep. A (...) z dnia (...) r. zawartego u Notariusza W. S., dokumenty uzyskane z Urzędu Miasta P. w wyniku posłużenia się podrobionymi przez M. L. wnioskiem o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia działki nr (...) obręb S. ul. (...) nr księgi wieczystej (...) planem urządzenia lasu oraz upoważnieniem do składania wniosków i odbioru dokumentów oraz wnioskiem o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia nieruchomości obszarem rewitalizacji i upoważnieniem do złożenia wniosku i odbioru zaświadczenia oraz wnioskiem o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia nieruchomości obszarem rewitalizacji i upoważnienia do złożenia

wniosku i odbioru zaświadczenia a także wnioskiem o wydanie informacji o przeznaczeniu terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i upoważnieniem do składania wniosków i odbioru dokumentów a także podrobiony dowód osobisty wydany na dane M. W. (2), na podstawie których to dokumentów zamierzali wyłudzić poświadczenie nieprawdy przez funkcjonariusza publicznego notariusza J. K. poprzez podstępne przedłożenie wskazanych dokumentów, w związku z zamiarem zawarcia w formie aktu notarialnego, nie będąc do tego uprawnionym, umowy przeniesienia własności nieruchomości gruntowej położonej w P.

przy ulicy (...),
dla której to
działki
prowadzona jest
przez Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
księga wieczysta
o numerze (...),
wprowadzając w
ten sposób w
błąd wyżej
wymienionych,
co do tożsamości
osoby podającej
się za właściciela
wskazanej
nieruchomości
oraz
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną
nieruchomością,
jednakże celu
swego nie
osiągnięto z
uwagi na
postawę osób
mających być
stroną aktu
notarialnego
oraz notariusza,
którzy to
zorientowali się,
iż nie jest
uprawniony do
przeniesienia
własności
nieruchomości,
dlatego też nie
doszło do
podpisania aktu
notarialnego,
czym działała na
szkodę I. G. oraz
J. G., tj. o

przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. (**punkt 37** części wstępnej **wyroku**, za ten czyn N. B. (1) został skazany w pkt VII);

8. w dniu (...) (...) r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. oraz N. B. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowała doprowadzić A. K. (1) reprezentującą spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie (...) PLN tytułem zakupu nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą

numerze (...),
w ten sposób,
że wprowadzili
w błąd A.
K. (1) co do
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną
nieruchomością
w celu jej
sprzedaży,
przedkładając
uprzednio A.
K. (1) oraz
notariuszowi A.
Ł. uzyskane
w nieuprawniony
sposób
dokumenty w
postaci wypisu
aktu
notarialnego
Rep. A. (...),
wypis z rejestru
gruntów (...), a
także
zaświadczenia
dotyczące
nieruchomości z
Urzędu Miasta
P. oraz Zakładu
(...), przy czym
celu swojego nie
osiągnęli z uwagi
na wcześniejsze
odwołanie
spotkania, na
którym miała
być podpisana
umowa, czym
działano na
szkodę spółki
(...) Sp. z o.o., tj.
o przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 286
§ 1 k.k. w zw.
z art. 294 § 1
k.k. (**punkt 38**

części wstępnej **wyroku**, za ten czyn N. B. (1) został skazany w pkt VIII);

9. w okresie od (...) (...) r. do (...) (...) r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. oraz N. B. (1), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła P. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) PLN tytułem wpłaty zadatku na poczet zakupu nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), w ten sposób, że w związku z zamieszczeniem ogłoszenia na portalu

internetowym
O..pl o sprzedaży
wskazanej
powyżej
nieruchomości,
wprowadzili w
błąd P. M.
(1) co do
przysługującego
prawa do
dysponowania
wskazaną
nieruchomością
w celu jej
sprzedaży,
przedkładając
wyżej
wymienionemu
jako autentyczny
podrobiony
dokument w
postaci dowodu
osobistego
wystawiony na
dane P. (...),
powodując
straty w
wysokości (...) PLN,
czym
działała na
szkodę P. M.
(1), tj. o
przestępstwo z
art. 286 § 1 k.k. i
art. 270 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § (...)
k.k. (**punkt 39**
części wstępnej
wyroku, za ten
czyn N. B. (1)
został skazany w
pkt IX).

Sąd Okręgowy
zaskarżonym
wyrokiem w
punkcie **XL**
uniewinnił
oskarżoną od
popelnienia tych

dziwięciu
przestępców,
podkreślając, iż
materiał
dowodowy nie
dostarczył
podstaw do
przypisania
oskarżonej M.
B. winy w
popelnieniu
któregokolwiek z
tych
przestępców.
Wbrew
twierdzeniom
skarżącego z tym
ustaleniem Sądu
I instancji należy
w pełni się
zgodzić.
Abstrahując od
konfliktu z M.
L., do którego w
swoich
wyjaśnieniach
odwołują się
zarówno N. B.
(1), jak i M.
B. (2) należy
zauważyć, iż M.
B. (2) w swoich
wyjaśnieniach
od samego
początku
zaprzeczała, by
brała udział w
tych
zarzucanych
zdarzeniach
związanych z
podrabianiem
dokumentów i
posługiwaniem
się nimi i
oszustwami na
szkodę
wymienionych w
opisach tych
czynów osób.

M. B. (2)
w wyjaśnieniach
tych podała, iż
nie był jej
znany proceder,
o którym mowa
w zarzutach,
zaprzeczając, by
w jakikolwiek
sposób w tym
procederze
uczestniczyła.
Przyznała iż mąż
(N. B. (1) –
przyp. SA) często
spotykał się z
M. L., ale
żaden z nich
nie opowiadał
jej o swoich
działaniach.
Jednocześnie
oskarżona
zaprzeczyła, by
kiedykolwiek
kontaktowała się
z osobami
pokrzywdzonymi
czy
notariuszami, w
tym by
kiedykolwiek
umawiała się u
notariuszy na
jakieś terminy.
O. zaprzeczyła,
by znała E. R.,
K. W. (1) i
M. O. negocowała,
by kiedykolwiek
widziała, by
mąż na swoim
komputerze
wystawiał jakieś
oferty na
portalach
internetowych
otodom.pl lub
olx.pl,
zaprzeczając, by

w ogóle z tego komputera korzystała. O. zaprzeczyła również, by z mężem jeździła oglądać jakieś działki, by na jego polecenie wykonywała jakieś czynności związane z konkretnymi nieruchomościami, jak i zaprzeczyła, by miała świadomość prowadzonej przez męża razem z L. działalności przestępczej, jaką również i jej się zarzuca, tym bardziej, iż mąż na ten temat w ogóle jej nie wspominał i nie chciał powiedzieć, co robił z L., jak również nie mówił jej na ten temat niczego M. L.. O. w tych wyjaśnieniach przyznała jedynie, iż kiedyś poznała E. R., jak pojechała z mężem, M. L. i swoim małoletnim synem do W., po czym przyjechali razem do P., jednak nie została wtajemniczona, dlaczego ta

kobieta z nimi przyjechała (k. (...)).

Należy zauważyć, iż zaprzeczanie przez oskarżoną swojej wiedzy, świadomości na temat procederu, w którym uczestniczył jej mąż i M. L. jest konsekwentne.

Wyjaśnienia te więc nie dają jakichkolwiek podstaw do uznania, by oskarżona M. B. (2) w sposób świadomy uczestniczyła w tych konkretnych zarzucanych jej czynach. Próżno też szukać jakiegokolwiek potwierdzenia na udział M. B. w chociaż jednym z tych czynów w zeznaniach jakiegokolwiek świadka, w tym pokrzywdzonego czy też w opinii biegłej z dziedziny badań dokumentów, czy w jakimkolwiek innym niezależnym od sprawców, biorących udział w tych

dziwięciu
przestępstwach
dowodzie.

Taki udział mogą
natomiast
potwierdzić
oskarżeni
(świadkowie),
którym
popelnienie tych
czynów wspólnie
i w
porozumieniu z
M. B. zarzucano.

W pierwszej
kolejności należy
spojrzeć na
wyjaśnienia
pomysłodawcy
tego procederu,
tj. oskarżonego
N. B. (1). Jednak
w wyjaśnieniach
tych również nie
sposób doszukać
się
jakiegokolwiek
uczestnictwa
jego żony choćby
w jednym z
tych dzięwięciu
przestępstw. N.
B. (1) w tych
wyjaśnieniach
wręcz
zdecydowanie
zaprzecza, by
jego żona miała z
tym procederem
jakikolwiek
świadomy
związek,
zarzucając wręcz
w tym zakresie
M. L. kłamstwo,
jak i wskazując,
iż ze zdarzeniami
tymi miała

związek nie jego żona, ale konkubina M. L. M. M. (4) a także kobieta o imieniu E. (k. (...)). Nie ulega więc wątpliwości, iż wyjaśnienia tego oskarżonego nie pozwalają na wyciągnięcie jednoznacznego wniosku, iż M. B. (2) brała udział i to w sposób świadomy w którymkolwiek z tych czynów.

Przywołana przez N. B. (1) M. K. (2) w swoich zeznaniach (k. (...)) zaprzeczyła, by brała udział w tych przestępstwach, aczkolwiek przyznała, iż jej partner popełniał przestępstwa, oszukując właścicieli mieszkań, które wynajmował, jak i że bierze udział w oszukańczym procederze dotyczącym nieruchomości razem z N. B. (1), o czym sam jej zresztą powiedział. Nadto świadek przyznała, iż N. B. (1) próbował

wciągnąć ją w ten proceder, zapytując ją, czy zna jakieś osoby, które można by podstawić jako „sprzedawców” i nawet wskazała mu swoich kolegów z R., dając mu na nich namiary telefoniczne, którzy w takiej roli mogliby występować a nadto, iż M. L. bardzo często korzystał z jej telefonu komórkowego, również często kontaktując się z niego z N. B. (1). M. K. (2) przyznała, iż faktycznie istniała kobieta o imieniu E., która była zainteresowana udziałem z N. B. (1) i jej konkubentem w tym procederze, choć nie potrafiła powiedzieć, czy brała w tym udział.

Natomiast na temat M. B. zeznała tylko tyle, że wiedziała od M. L., że, cyt. „ M. wszędzie z nimi jeździła” i że, cyt.: „ M. o wszystkim miała wiedzieć”.

Świadek przyznała, iż poza twierdzeniami M. L. nie uzyskała potwierdzenia udziału w tym procederze M. B., tym bardziej, że z nią na ten temat w ogóle nie rozmawiała (k. (...)). Na rozprawie, potwierdzając te zeznania ze śledztwa na temat oskarżonej B. zeznała tylko tyle, że, cyt.: „ wiem, że M. B. (2) była kierowcą N., więc dlatego powiedziałam, że ona o wszystkim wiedziała. O tym, że M. była kierowcą wiem od M., mówił mi takie rzeczy”. Jednocześnie świadek wskazała, iż N. B. (1) nie był kierowcą, nie jeździł samochodami i nie wiedziała dlaczego, więc kierowcami byli M. B. (2) i M. L., choć już nie potrafiła wskazać, czy M. B. (2) jeździła razem

samochodem z
mężem i M. L. (k.
...).

Zapoznając się
więc z
zeznaniaми M.
K. (2) można by
odnieść
wrażenie, iż
wskazują one na
udział
oskarżonej M. B.
w przestępczym
procederze z
udziałem N. B.
(1) i M. L.,
gdyż ma z
nich wynikać
jej wiedza co
do charakteru
procederu,
jakim się oni
zajmowali oraz
wożenie N. B. (1)
samochodem.

Należy jednak od
razu zauważyć,
iż zeznania te
rażą aż znaczną
ogólnikowością.

Nawet
przyjmując w
najgorszej dla
oskarżonej
sytuacji, iż
wiedziała czym
dokładnie
zajmuje się jej
mąż z M. L.,
nie da się na
podstawie takich
zeznań wykazać,
iż oskarżona
dopuszczała się
któregokolwiek z
zarzucanych jej
czynów
przestępczych.
Zeznania te

bowiem wskazują tylko na ogólną wiedzę oskarżonej na temat procederu, jakim zajmował się jej mąż z L., ale już nie wskazują konkretnie, czy oskarżona brała udział razem z mężem i L. w tych konkretnych dziewięciu przestępstwach, jakie się jej zarzuca, czy chociażby w jednym z nich. To, że oskarżona M. B. (2) jeździła z N. B. (1), to za mało, by ustalić, iż jeździła z nim akurat w sprawach dotyczących tych dziewięciu czynów czy chociażby jednego z nich a jeżeli tak, to którego.

Wiadomym bowiem jest, iż N. B. (1) jeździł również i to przecież bardzo często z M. L., by załatwić określone dokumenty, co przecież także dotyczy samych zarzucanych mu przestępstw przeciwko

dokumentom,
jak i w celu
dokonania już
oszustwa na
szkodę
wymienionych w
opisach czynów
pokrzywdzonych.

Skoro więc
praktycznie nie
da się niczego
konkretnego
ustalić na
podstawie
zeznań M. K.
(2), to należy
starać się znaleźć
odpowiedź na
udział
oskarżonej w
zarzucanych jej
czynach w
wyjaśnieniach
(zeznaniach) M.
L., które w
tym przedmiocie
wedle aktu
oskarżenia i
apelacji
prokuratora
mają stanowić
kluczowy dowód
winy oskarżonej.

M. L. w trakcie
pierwszego
przesłuchania w
charakterze
podejrzanego
wyjaśnił bardzo
ogólnie o tym
procederze a
miał wówczas
zarzucone czyny,
jakie przypisano
N. B. (1) w
punktach I, II
i III a jakie
zarzucano M.

B. w punktach 31, 32 i 33 (k. 89-91). Z wyjaśnień tych wynika, że jeździł z N. B. (1) do urzędów i na spotkania z potencjalnymi nabywcami nieruchomości. Natomiast na temat żony N. B. (1) zeznał, że, cyt.: „N. B. (1) w większości przypadków jeździł ze swoją żoną M.. Ona była w pełni świadoma tego co robiłem ja oraz jej mąż. Gdy byliśmy z jego synem M. nie była obecna. Jestem przekonany, że także brała udział w tym procederze” (k. 96). Wyjaśnienie to, tak jak w przypadku omówionych wyżej zeznań M. K. (2) zawiera taki stopień ogólności na temat wiedzy M. B. o przestępczym procederze, iż nie da się na tej podstawie wyciągnąć jakichkolwiek konkretnych wniosków co do sprawstwa i

winy oskarżonej
w popełnieniu
zarzucanych jej
czynów.

Przyjmując
bowiem nawet,
iż miała taką
świadomość
uczestniczenia w
przestępczej
działalności jej
męża i M.
L., nie da się
na tej podstawie
ustalić

konkretnie, iż
w jakikolwiek
sposób z pełną
świadomością
uczestniczyła w
przestępczych
zdarzeniach,
jakie zarzuca się
jej w punktach
od 31 do 39
bądź choćby w
jednym z nich.

To zaś, że
M. B. (2)
w „większości
wypadków”

jeździła w
mężem o niczym
nie świadczy.

Po pierwsze
bowiem nie ma
w tym nic
dziwnego, że
żona jeździ ze
swoim mężem i
wozi go w bliżej
niesprecyzowane
przez L. miejsca.

Nie da się
natomiast na
tej podstawie
wywieźć, iż M.
B. (2) wiozła
N. B. (1)
w przestępczych

zamiarach do
określonych
urzędów,
kancelarii
notarialnych czy
na
niezabudowane
nieruchomości,
czy także do
T. S. w celu
związanym ze
współudziałem
w popełnieniu
choćby jednego
przestępstwa jej
zarzucanego, nie
mówiąc już o
wszystkich
dziewięciu
przestępstwach,
tym bardziej, że
M. L. powiedział,
że M. B. (2)
jeździła z mężem
w „większości
przypadków” a
więc nie w
każdym
przypadku.
Nawet jeżeli
dowód ten ma
potwierdzać, iż
oskarżona brała
udział w którymś
z tych czynów,
to nie daje
już odpowiedzi
na pytanie w
którym. M. L.
przy tym nie
wskazuje
przecież, iż M. B.
(2) brała udział
we wszystkich
tych
przestępstwach.
Natomiast
wyrażone przez
M. L.
przekonanie, że

M. B. (2) brała udział w tym procederze jest tylko wyrażeniem oceny przez przesłuchiwanego a nie wskazaniem konkretnego faktu.

Wprawdzie M. L. wskazał, iż w jednym przypadku M. B. (2) przyjechała po niego bez N. B. (1) po odbiór dokumentów w Urzędzie na ul. (...). Jednak M. L. w tym konkretnym przypadku, jak wyjaśnił, że nie posługiwał się „lewym dokumentem”, co już oznacza, iż w tym momencie nie wyczerpał znamion czynu przestępczego, natomiast L. nie potrafił wskazać czego konkretnego dotyczył uzyskany w Urzędzie przez niego wypis i rysunek. To zaś oznacza, iż nie da się tego wyjazdu wspólnego podporządkować pod którykolwiek konkretny czyn, jaki zarzuca się

w tej sprawie oskarżonej.

W tych wyjaśnieniach ze strony przesłuchiwanego M. L. co do osoby M. B. pojawiają się dwie konkretne okoliczności: mianowicie jeden wyjazd na działkę gruntu w P. przy Al. (...) wraz z N. B. (1) i synem B. E. miał miejsce bez udziału w tym M. B. oraz fakt dzwonienia do notariusza przy ul. (...) w P. przez M. B., która w rozmowie z notariuszem podawała się za właścicielkę działki na Al. (...) i w tej rozmowie umówiła go (M. L. – przyp. SA) po odbiór dokumentów (k. 96). Ta pierwsza wypowiedź nie pozwala na ustalenie sprawstwa oskarżonej. Ta druga wypowiedź dotycząca dzwonienia przez M. B. do notariusza w celu przygotowania i odbioru

dokumentów
dotyczących
działki przy Al.
(...) pozwalałaby
na poczynienie
ustaleń w
zakresie
sprawstwa i
winy oskarżonej
w popełnieniu
zarzucanego jej
przestępstwa w
punkcie 32
(przypisanego
N. B. (1) w pkt II)
pod warunkiem,
iż okazałaby się
wiarygodna.

Należy
zauważyć, iż z
przedstawionych
wyżej wyjaśnień
M. B. wynika,
iż nie dzwoniła
do żadnego
notariusza, co
znajduje
potwierdzenie w
wyjaśnieniach
N. B. (1), który
wskazywał, iż
taki telefon
wykonała M. M.
(4), czemu znów
zaprzeczyła
świadek.

Należy więc
ustalić, jaką
postawę
procesową
odnośnie tego
czynu
prezentował w
kolejnych
wyjaśnieniach
M. L..

Podczas przesłuchania na k. (...) M. L. jedynie podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia, więc należy te wyjaśnienia ocenić jak powyższe.

M. L., mając nadal postawione zarzuty dotyczące tych trzech przestępstw, podczas przesłuchania w dniu (...) r. wyraził chęć współpracy z Policją. Wskazał tutaj, iż w czasie pobytu w areszcie otrzymał gryps, z którego wynikało, iż ma nic nie mówić odnośnie M. B. i że ona nic nie wiedziała, przyznając jednocześnie, iż N. pisał złe rzeczy o M. M. (4). Należy zauważyć, iż w pierwszych wyjaśnieniach M. L. wyjaśnił, iż M. B. (2) nie wydawała mu żadnych poleceń, choć

w jego ocenie o wszystkim wiedziała. W tych wyjaśnieniach wyjaśnił już odmiennie wskazując, iż, cyt.: „ N. i M. tym wszystkim rządzi, M. o wszystkim wiedziała, tak samo dzwoniła do tego notariusza, o czym wcześniej wyjaśniałem. Ona była w cały ten proceder wtajemniczona (k. 2370). Poza takimi ogólnymi stwierdzeniami w wyjaśnieniach tych nie ma żadnych konkretów dotyczących zachowania się oskarżonej M. B. w czasie popełniania zarzucanych jej czynów (k. 2369-2371). Nie da się więc na podstawie tak ogólnych stwierdzeń dokonać jakichkolwiek konkretnych ustaleń odnośnie popełnienia któregokolwiek z zarzucanych oskarżonej przestępstw.

Takie
ogólnikowe,
praktycznie
niczym nie
poparte
twierdzenia na
temat
„rządzenia”
przez M. B.
tym procederem
czy na temat
jej wiedzy o
tym procederze
to za mało, by
móc wykazać, iż
oskarżona brała
czynny udział
jako
współsprawca i
w jakiej do
tego roli przy
popelnianiu
poszczególnych
zarzucanych jej
przestępstw a
do tego czy
wszystkich, czy
niektórych z nich
a nadto których
konkretnie.

Natomiast na
temat tego
telefonu do
notariusza M. L.
odwołał się do
wcześniejszych
wyjaśnień, na
które wyżej
wskazano a
więc z tego
wyjaśnienia na
ten temat nic
konkretnego nie
wynika.

Podczas
kolejnego
przesłuchania w
dniu (...)(...) r.
M. L. na temat

żony N. B. (1) nie wspominał (k. (...)).

Podczas przesłuchania w dniu (...).(…) r., gdy już postawiono mu zarzut dotyczący wszystkich czynów, jakie zarzucono aktem oskarżenia M. B. (k. (...)) i gdy wyjaśniał na temat tych zarzucanych czynów, wskazując na rolę poszczególnych osób w ich popełnieniu, nie wskazał tu na jakąkolwiek rolę M. B. podczas popełniania któregośkolwiek z tych czynów (k.(...)). M. L. jedynie znów ogólnie stwierdził, iż, cyt.: „ o większości zdarzeń żona B. wiedziała, bo jeździła bardzo często z nami. O tym już wyjaśniałem wcześniej”. Mając więc na uwadze taką ogólnikowość należy dokładnie to stwierdzenie ocenić jak wcześniejsze

jego wypowiedzi na ten temat. Zakładając bowiem nawet z niekorzyścią dla oskarżonej, iż faktycznie wiedziała ona o większości zdarzeń, to nie da się na tej podstawie ustalić, iż wiedziała o wszystkich zarzucanych jej czynach a więc nie da się przyjąć, by uczestniczyła w popełnieniu wszystkich zarzucanych jej dziewięciu przestępstw, jak również nie da się przyjąć, iż na przykład brała udział w popełnieniu czynów zarzucanych jej w punktach 31, 33, 35, 37, 38, 39 (to jest większości zarzucanych jej zdarzeń) a nie brała udziału w pozostałych czynach. Na podstawie tych wyjaśnień nie jest więc możliwe dokonanie ustalenia czy w ogóle a jeżeli tak, to w których konkretnych

czynach
oskarżona brała
udział.

W tych
wyjaśnieniach
M. L. znów
odwołuje się do
swojej
wcześniejszej
wypowiedzi na
temat
wykonanego
telefonu M. B.
do notariusza,
nie wskazując
jednak żadnych
konkretnych
okoliczności w
tym zakresie.
Natomiast M.
L. przyznał,
iż mogła być
jakaś sytuacja, że
to on dzwonił
do któregoś z
notariuszy z
telefonu M. M.
(4), wyrażając
przy tym
przekonanie, iż
M. M. (4)
nie dzwoniła
do żadnego
notariusza, gdyż
nie wiedziała w
ogóle o tym,
czym się z N.
B. (1) i resztą
zajmują. W tym
ostatnim jednak
przypadku nie
można dać w
pełni wiary tym
wyjaśnieniom,
bowiem z zeznań
M. K. (2) jasno
przecież wynika,
iż wiedziała,
jakim

procederem
zajmuje się M.
L. i N. B. (1),
bo o tym miała
się dowiedzieć
od L.. Ta
okoliczność zaś
oznacza, iż M.
L. nie tylko nie
mówi prawdy,
ale i wskazuje na
to, iż stara się
ochronić swoją
konkubinę przed
ewentualnym
oskarżeniem w
tej sprawie a
więc stara się
chronić swoją
partnerkę tak,
jak to czyni N.
B. (1) w stosunku
do swojej żony.
Ta okoliczność
zaś znów może
wskazywać na
prawdomówność
N. B. (1) co
do obciążania M.
M. (4) udziałem
co najmniej
w niektórych
zdarzeniach, jak
choćby w czynie
zarzucanym jego
żonie w punkcie
34 (a jemu
przypisanym w
punkcie IV),
gdzie wskazał na
udział M. M.
(4), która jest
„blondynką” i
która
samochodem na
niego czekała
po transakcji
pod (...) a o
której to kobiecie
wspominały K.

W. (1) i M. J. (k. 6629) bądź też zarzuconym w punkcie 32 (a jemu przypisanym w punkcie II), gdzie wskazał, iż do notariusza A. S. (1) nie dzwoniła jego żona a tylko M. M. (4) (k. 6347). Sąd Apelacyjny nie przesądza tu o pewności, iż to faktycznie M. K. (2) czekała na N. B. (1) pod (...), czy też to M. K. (2) dzwoniła do notariusza, bowiem M. K. (2) nie postawiono żadnego zarzutu udziału choćby w tych dwóch przestępstwach, natomiast wyjaśnienia N. B. (1) w tym względzie są wiarygodne w stwierdzeniach, iż to nie jego żona czekała na niego pod (...) i to nie jego żona dzwoniła do notariusza A. S. (1), ale czyniła to inna kobieta, biorąca udział w tych zdarzeniach, o czym jeszcze będzie mowa niżej.

Wyjaśnienia M. L. z k. (...) należy ocenić jak powyższe, bowiem przesłuchiwany jedynie odwołał się w nich do poprzednich wyjaśnień, podtrzymując je w całości.

Podczas przesłuchania w dniu (...) r., kiedy to postawiono mu zarzuty dot. zarówno udziału w oszustwach, jak i w podrabianiu dokumentów (k. (...) a więc zarówno w czynach, o udział w których stawia się zarzuty M. B. w akcie oskarżenia, jak i czynach, zwłaszcza przeciwko wiarygodności dokumentów (a więc tych, jakie zarzucono także N. B. (1)), o udział w których nie stawia się zarzutów M. B., M. L. wyjaśnił, odnosząc się do nowych zarzutów z art. 270 § 1 k.k. (a więc tych, o popełnienie których nie

oskarżono M. B.), w jaki sposób i gdzie podrabiał dokumenty wskazane w zarzutach. M. L. wyjaśnił bowiem, iż to wypisywanie blankietów wniosków czy upoważnień, jak i ich podpisywanie zawsze odbywało się w samochodzie i, cyt.: „ nieraz była przy tym M. B. (2), ona siedziała w samochodzie” (k. (...)).

Znów więc przyjmując najmniej korzystną dla oskarżonej wersję prezentowaną przez M. L. nie da się na tej podstawie wykazać, iż oskarżona brała udział w którymkolwiek z zarzucanych jej dziewięciu przestępstw. Jak bowiem to wynika z samych twierdzeń M. L. te konkretne sytuacje dotyczyły czynów związanych z

nowymi
zarzutami
przestępstw
przeciwko
wiarygodności
dokumentów, a
więc tych, o
popelnienie
których M. B.
(2) nie jest
oskarżana. Poza
tym, nawet
gdyby te
twierdzenia
miały dotyczyć
jej obecności w
czasie
podrabiania
dokumentów
związanych z
popelnieniem
przestępstw jej
zarzucanych, to
należy zauważyć,
iż M. L. jedynie
wskazuje, iż przy
takich
sytuacjach M. B.
(2) była obecna
„nieraz” a więc
nie za każdym
razem i nie da się
na tej podstawie
ustalić kiedy,
podczas
realizacji
znamion którego
z czynów.

A więc również
i te wyjaśnienia
nie dają żadnych
podstaw do
wykazania
sprawstwa i
winy oskarżonej
w popelnieniu
któregokolwiek z

zarzucanych jej przestępstw.

Na rozprawie w dniu (...) r., jako oskarżony, podtrzymując swoje wyjaśnienia ze śledztwa, wyjaśnił na temat konkretnych przestępstw, uwzględniając w tym zakresie w nich udział M. B. (k. 6341v-6347v).

M. L. przyznał, iż M. B. (2) pojechała z nim i N. B. (1) do W.. N. B. (1) znalazł tę kobietę (E. R. – przyp. SA) na jakimś portalu, że potrzebuje pracy i pojechali wówczas po nią do W. (k. 6342-6343). Jednocześnie podczas tych wyjaśnień M. L. ponownie nawiązał do osoby M. B., mówiąc znów ogólnie o jej wiedzy na temat popełnianych przez nich przestępstw (k. 6343v-6344v). M. L. bowiem najpierw wskazał na swoją ocenę w tym

zakresie a nie fakt, twierdząc, iż, cyt.: „rola M. B. polegała na tym, że była żoną swojego męża i o wszystkim wiedziała”, że, cyt.: „ona często była z nami, więc musiała wiedzieć”, przy czym często bywały sytuacje, że M. B. (2) kierowała samochodem, jak jechali po dokumenty, np. do L. i do G.. Jednocześnie M. L. przyznawał, iż nie mówił oskarżonej, po co jadą do tych urzędów. Wprawdzie wskazywał, iż w czasie jazdy samochodem on razem z B. poruszali temat tych dokumentów i tego co robią, jednak nie potrafił już skonkretyzować tych sytuacji. Jednocześnie M. L. nie potrafił powiedzieć, czy oskarżona wiedziała o wszystkim, choć wskazywał na jej wiedzę co do faktu podrabiania dokumentów,

bowiem ona to widziała, jak siedzieli w samochodzie, choć i tutaj wyrażał niepewność w tym zakresie, twierdząc, że „raczej” to widziała, siedząc na tylnym siedzeniu.

Jednocześnie M. L. wskazywał, iż na temat tego co robią nigdy z oskarżoną nie rozmawiał, choć w jej obecności te tematy były poruszane. M. L. nie był jednak w stanie stwierdzić, ile na temat tego proceduru mówił oskarżonej jej mąż, choć jednocześnie podnosił, iż ona ogólnie wiedziała o całej sytuacji, że biorą zaliczki. M. L. jednak nie potrafił już konkretnie wskazać, przy ilu takich rozmowach była obecna oskarżona.

Jednocześnie M. L. przyznał, iż oskarżona nigdy nie uczestniczyła osobiście w żadnych zdarzeniach z

udziałem klientów, notariuszy. M. L. podał także, że były sytuacje, gdy M. B. (2) jeździła z nim i mężem po dokumenty, które on odbierał z G. , jak i raz pojechała z nim, idąc wówczas na zakupy (co notabene M. B. (2) przyznała na k. 6340v), wyrażając przy tym przypuszczenie, iż M. B. (2) wiedziała, po co są te dokumenty (czemu M. B. (2) już zaprzeczyła w tych wyjaśnieniach), skoro wiedziała, co oni (tzn. M. L. i N. B. (1)) robią.

Mając na uwadze te wyjaśnienia, które znów bardzo ogólnie wskazują na wiedzę oskarżonej M. B. na temat procederu, jakim zajmowali się M. L. i N. B. (1), należy ocenić jak wcześniejsze. Zakładając bowiem nawet

najbardziej niekorzystną wersję dla oskarżonej, tj., iż posiadała ona taką wiedzę i często jeździła z L. i mężem po dokumenty, to podkreślić należy, iż z tych wyjaśnień nie wynikają żadne konkretne fakty, wskazujące na udział M. B. choćby w jednym z zarzucanych jej przestępstw. Należy przy tym raz jeszcze przypomnieć, iż z wyjaśnień tych wynika, iż M. B. (2) jeździła z nimi po dokumenty, co może także świadczyć o tym, iż chodzi tu o czyny zarzucane N. B. (1) i M. L. wyłącznie przeciwko wiarygodności dokumentów a przecież popełnienie takowych nie zostało zarzucone oskarżonej. Na podstawie takich więc wyjaśnień M. L. nie jest możliwe przypisanie oskarżonej udziału w

którymkolwiek z zarzucanych jej czynów. Nie można przy tym uznać za wiarygodne twierdzeń M. L., iż „M. była cały czas przy N.”, jak i by jechała z nimi po jedną zaliczkę, bowiem te okoliczności nie znajdują żadnego potwierdzenia w jakimkolwiek dowodzie a poza tym znajdują one zaprzeczenie w dalszych wyjaśnieniach M. L., kiedy już wyjaśniał na temat konkretnych zdarzeń, zarzucanych także M. B..

Tak samo należy odnieść się do bardzo ogólnikowych zeznań M. L., złożonych na rozprawie w dniu (...) r. Tu świadek, odwołując się do swoich wyjaśnień nie potrafił już wskazać wielu szczegółów zdarzeń, w tym nie potrafił jednoznacznie wskazać, czy w jednym ze

zdarzeń do
notariusza
dzwoniła M.
B. (2) (k.
6979-6980v).

Takie same
ogólniki
wynikają z
wyjaśnień E.
R.. Mianowicie
oskarżona ta w
swoich
wyjaśnieniach z
dnia (...) (...) r.
podała, iż
poznała żonę N.
B. (1) w sytuacji,
kiedy ona z N.
B. (1) i M.
L. przyjechała
do W., skąd
ją zabrali do
P.. Ten przyjazd
był związany z
sytuacją, gdy
mówiła N. B. (1),
że nie przyjedzie
na dokonanie
oszustwa na
szkodę pani
B. (dot. czynu
zarzucanego
oskarżonej M. B.
w pkt 35 a
przypisanego N.
B. (1) w pkt
V – przyp. SA),
gdyż na przyjazd
pociągiem nie
posiadała
pieniędzy.
Wtedy M. L., N.
B. (1) i jego
żona przyjechali
po nią. W
samochodzie był
także syn B.
(k. 2001). E.
R. w tych

wyjaśnieniach
nie wskazała,
by M. B. (2)
uczestniczyła w
tym oszustwie.
Jak zresztą
wynika to z
poniższych
wyjaśnień M.
L. M. B. (2)
nie miała nic
wspólnego z tym
czynem, gdyż w
żaden sposób
w nim nie
uczestniczyła. To
zaś w sposób
oczywisty
oznacza, iż sam
przejazd
samochodem M.
B. z synem z
P. do W. i z
powrotem do P.,
podczas którego
to wyjazdu jej
mąż i M. L.
spotkali się z E.
R. i zabrali ją do
P., by następnie
z jej udziałem
popelnić
wskazane
przestępstwo nie
oznacza, iż M. B.
(2) wiedziała od
męża, jaki jest
rzeczywisty cel
przywiezienia E.
R. do P. a nawet,
jeżeli wiedziała o
tym celu, to ten
fakt nie oznacza,
iż świadomie i
czynnie brała
udział w tym
konkretnym
przestępstwie na
szkodę
małżonków B..

Trzeba bowiem zauważyć, iż oskarżona M. B. (2) nie przyznaje, by wiedziała, jaki był rzeczywisty cel tego wyjazdu męża i L. do W.. Abstrahując bowiem od jej podejrzeń o kontakty L. oraz męża z innymi kobietami (k. 6339v-6340) oskarżona w toku wyjaśnień w dniu (...)(...) r. podała, iż mąż mówił jej, iż ten wyjazd związany jest ze spotkaniem w sprawie owoców (co zresztą nie jest wykluczone, iż tak mówił jej N. B. (1), skoro, co także wynika z jego, jak i M. L. wyjaśnień i zeznań, od początku roku (...) r. zajmował się handlem owocami z H. – przyp. SA), jednak do tego spotkania nie doszło, zaś po telefonie L. pojechali na stację paliw, gdzie czekała na nich kobieta (którą okazała się E. R. – przyp. SA) i z którą mąż i L. rozmawiali

na zewnątrz samochodu, ale nie słyszała treści rozmowy, zaś w samochodzie przy niej rozmawiali o sprawach osobistych, ale nie słyszała, by w tych rozmowach były poruszane kwestie związane z czymś nielegalnym (k. 3261-3262). Natomiast w toku rozprawy w dniu (...) r. oskarżona potwierdziła, iż L. przyjechał po jej męża i wyciągał go na wyjazd do W. i wówczas usłyszała, iż jadą do jakiejś firmy załatwić coś z owocami i że mają się spotkać z jakąś kobietą. Ona więc z zazdrości o męża pojechała z nimi i wówczas z W. przyjechała z nimi do P. E. R., zaś mąż zapewniał ją, że R. jest przyjaciółką L. (k. 6340-6340v). Zresztą tożsame okoliczności dotyczące tego wyjazdu do W.

wynikają z
wyjaśnień N.
B. (1), bowiem
przyznał on w
toku
przesłuchania w
dniu (...)(...) r.,
iż raz udali
się samochodem
razem z jego
żoną i L. do
W. po E. R.,
przy czym żona
nie wiedziała
w jakim tam
celu jadą a
myślała, że jadą
porozmawiać ze
znajomym
odnośnie
owoców –
cytrusów (k.
4573-4578).

E. R. przyznała,
iż w czasie drogi
nie poruszano
tematu tego,
co ma zostać
zrobione w P. (k.
2001).

Mając na
uwadze taki
materiał
dowodowy nie
można w sposób
uzasadniony
podnosić, iż
oskarżona M. B.
(2) wiedziała,
w jakim celu
nastąpił wyjazd
do W. a tym
samym w jakim
celu mąż i L.
spotkali się z
E. R. i dlatego
przyjechała ona
z nimi do P.. To,

że oskarżona M. B. (2) pojechała sobie z synem razem z mężem i jego kolegą do W. nie oznacza, iż uczestniczyła w popełnieniu jakiegoś przestępstwa. Nie ma bowiem jakiegokolwiek dowodu na to, by oskarżona знаła konkretny cel przywiezienia do P. E. R., w tym nie ma jakiegokolwiek dowodu na to, by w związku z tym przywiezieniem E. R. uczestniczyła w realizacji znamion przestępstwa zarzucanego jej w punkcie 35, jak i jakiegokolwiek innego jej zarzucanego, w tym z udziałem E. R.. Nie można przecież w świetle zasad doświadczenia życiowego wykluczyć, iż jedynym celem wyjazdu M. B. było przejechanie się do W. razem z synem oraz mężem a więc, że przyświecał jej wyłącznie cel towarzyszenia mężowi w tym

wyjeździe.
Notabene,
trudno wręcz
dopatrzeć się w
tej eskapadzie
jakiegokolwiek
innego celu,
skoro M. B.
(2) w czasie tej
drogi w ogóle
nie poruszała
w rozmowach z
E. R., jak i
mężem czy M.
L. jakichkolwiek
kwestii
związanych z
planowaniem
oszustwa czy
wyciągnięcia
jakichś
dokumentów z
urzędów, czy
też podrobienia
dokumentów i
posłużenia się
nimi, nie
mówiąc już o
rozmowie na
temat
konkretnej
nieruchomości i
wyłudzenia w
związku z chęcią
jej sprzedaży
określonej
należności.
Dodać przy tym
trzeba, iż brak
jest w sprawie
jakiegokolwiek
dowodu na to,
by oskarżona
B. poza tym
jednym
spotkaniem
miała jeszcze
jakikolwiek inny
kontakt z E.
R., zwłaszcza

związany z realizacją znamion jakiegokolwiek zarzucanego jej czynu przestępczego, w tym i zarzucanego w punkcie 35. E. R. zresztą przekonywująco w swoich wyjaśnieniach negowała, by miała jeszcze jakikolwiek kontakt z żoną N. B. (1), czemu także dała wyraz na rozprawie (k. 6625v).

E. R. podczas przesłuchania w dniu (...)(...) r. twierdziła, iż, cyt.: „wydaje mi się, że jego żona bardzo dobrze o wszystkim wiedziała”, „w mojej ocenie jego żona wiedziała o wszystkim, gdyż dziwne byłoby to, aby ktoś jechał po kogoś do W. bez żadnego celu” (k. 2001). Nie ulega wątpliwości, iż te wyjaśnienia nie mogą stanowić żadnego dowodu na sprawstwo i winę oskarżonej M. B., gdyż zawierają

jedynie ocenę oskarżonej R., nie zaś opis określonego faktu. Poza tym, jak wskazano wyżej, cel przejechania się do W. z P., mimo znacznej odległości (około (...)) nie może dziwić, mając na uwadze fakt, iż M. B. (2) wzięła ze sobą syna i towarzyszyła mężowi, co już świadczy o celu towarzyskim czy po prostu o chęci przejechania się. Na marginesie zaś należy wspomnieć, iż z uwagi na szybkie połączenie komunikacyjne P. z W. (autostrada) odległość ta nie jawi się aż tak nadmierna i wyczerpująca dla jadących z P. do W. i z powrotem. Zresztą na rozprawie E. R. sama przyznała, iż to były tylko jej domysły na temat wiedzy M. B., tym bardziej, że w samochodzie nie było żadnej rozmowy, by na jej podstawie można by się

domyślać, iż ona wraz z L. i B. uczestniczy w czymś nielegalnym (k. 6625v).

Wreszcie nie można udziału M. B. w przestępczym procederze wywodzić z zeznań T. S.. Wprawdzie ze zdjęć rozpoznał M. B. i wiązał jej osobę z mężczyzną, który zamawiał u niego dokumenty (tj. N. B. (1) – przyp. SA), ale nie był w stanie sprecyzować, gdzie ją widział i wyraził jedynie przypuszczenie, że być może przywiozła ona tego mężczyznę samochodem (k. 5251-5253), przy czym mogła go przywieźć tylko raz, ale wtedy w ogóle z nią nie rozmawiał (k. 6968v-6970).

Powyższe zeznania więc tylko skazują na jednokrotną możliwość podwiezienia N. B. (1) do T. S., przy czym na ich podstawie nie

można
wyciągnąć
żadnego
wniosku co do
tego kiedy to
było, w związku
z jakimi
dowodami
osobistymi a
tym samym nie
da się tego
incydentalnego
zdarzenia
powiązać z
jakimkolwiek
konkretnym
czynem, jaki
zarzuca się
oskarżonej M.
B., nie mówiąc
już o braku
możliwości
wykazania
świadomości
oskarżonej, jaka
jej towarzyszyła
w czasie
przywiezienia
męża na
spotkanie z T. S..

Nawiązując
natomiast do
konkretnych
czynów i
odpowiadając
wprost na
pytania
dotyczące w nich
udziału M. B. M.
L. na rozprawie
w dniu (...) r.
wyjaśnił
wyraźnie, iż M.
B. (2) nie miała
nic wspólnego
ze zdarzeniem
dotyczącym
czynu
zarzucanego jej

w punkcie 31 (k. 6343v), że nie było jej przy realizacji czynu zarzucanego jej w punkcie 33 i nie miał pojęcia, czy oskarżona wiedziała, że miała być pobrana zaliczka (k. 6345), że w zdarzeniu dotyczącym czynu zarzucanego jej w punkcie 34 M. B. (2) nie uczestniczyła i nie pamiętał, czy do tej działki była z nimi oskarżona, biorąc wypisy i wyrisy, mając jednocześnie pewność, że oskarżonej na tej działce nie było, nie była też w biurze, nie widziała momentu pobrania zaliczki ani przekazania przez niego pieniędzy N. B. (1) (k. 6345), że M. B. (2) nie uczestniczyła w żaden sposób w zdarzeniu dotyczącym zarzucanego jej czynu w punkcie 35 (k. 6345), że nie było z nimi M. B. przy realizacji znamion czynu

zarzucanego jej
w punkcie 36 i
przy pobieraniu
zaliczki (k.
6345), że nie
kojarzył
zdarzenia
dotyczącego
czynu
zarzucanego
oskarżonej w
punkcie 38, co
przecież
oznacza, iż nie
potrafił wskazać,
czy uczestniczyła
w tym M. B.
(2) (k. 6345v),
że M. B. (2) nie
miała niczego
wspólnego ze
zdarzeniem
dotyczącym
zarzucanego
oskarżonej
czynu w punkcie
39 (k.
6345v-6346).

Mając więc na
uwadze
przytaczane
wyżej oceny
wyjaśnień M.
L. złożone w
śledztwie, z
których
wynikała
niemożność
dokonania
ustaleń
faktycznych
odnośnie
sprawstwa a
tym bardziej i
winy oskarżonej
w popełnieniu
któregokolwiek z
zarzucanych jej
czynów, nie

mówiąc tym
bardziej o
wszystkich
zarzucanych jej
przestępstwach,
te wyjaśnienia
z rozprawy nie
pozostawiają już
żadnych złudzeń
co do tego, iż
nie jest możliwe
wykazanie
(udowodnienie)
oskarżonej M.
B. udziału w
popelnieniu
zarzucanych jej
przestępstw w
punktach 31, 33,
34, 35, 36,
38 i 39, tym
bardziej, iż na
jej sprawstwo
i winę w
popelnieniu tych
konkretnych
czynów nie
wskazuje żaden
inny dowód
zebrany w
niniejszej
sprawie, co znów
wskazuje na
konieczność
uniewinnienia
oskarżonej od
popelnienia tych
przestępstw, co
świadczy o
zasadności
wydanego w tym
zakresie wyroku.

Inaczej w tych
wyjaśnieniach
wypowiedział się
M. L. odnośnie
dwóch czynów:
zarzucanych

oskarżonej w punktach 32 i 37.

Odnosnie czynu zarzucanego oskarżonej w punkcie 32 M. L. wyjaśnił, że M. B. (2), cyt.: „nie brała stricte udziału w tym zdarzeniu”. Jednak wskazał, iż ona ogólnie wiedziała o tym, co oni robią i raz dzwoniła do notariusza (k. 6343v). M. L. wyjaśnił, iż to N. B. (1) w czasie, gdy razem jechali samochodem, powiedział jej, że ma zadzwonić do notariusza i zapytać się czy można podjechać po dokumenty i M. B. (2) zadzwoniła, czego był on świadkiem i następnie te dokumenty odebrał, dodając, iż tego dnia podjechali do trzech notariuszy po te akty notarialne (k. 6344, 6344v).

Podchodząc do tych wyjaśnień należy zauważyć, iż sam fakt obecności M.

B. w tym samochodzie nie oznacza jeszcze, iż uczestniczyła w tych zdarzeniach, tj. wiedziała, iż jeździ razem z mężem i L. do kancelarii notarialnych pod odbiór wypisów aktów notarialnych, mających potem posłużyć do popełnienia konkretnych przestępstw oszustw. O. w ogóle zaprzeczyła, by miała wiedzę odnośnie proceduru, jakim zajmował się jej mąż z M. L., co także znajduje odbicie w wyjaśnieniach N. B. (1). Przekreśleniem wiarygodności wyjaśnień M. B., przynajmniej odnośnie popełnienia przez nią zarzucanego jej czynu w punkcie 32 byłoby wykazanie, iż faktycznie wówczas zadzwoniła do notariusza A. S. (1). Jak już wyżej zaznaczono, N. B. (1) potwierdził, iż

taki telefon
został
wykonany, ale
przez M. M.
(4). Co istotne
jednak, A. S.
(1) również w
swoich
zeznaniach z
dnia (...)(...) r.
wskazała, iż w
marcu (...) r. –
prawdopodobnie
(...)(...) r. na
telefon jej
kancelarii
zadzwoiła
kobieta – miała
młody głos –
która
przedstawiła się
jako J. B. (1)
i w rozmowie
poprosiła ją
o przygotowanie
dodatkowego
wypisu aktu
notarialnego,
podając jej
sygnaturę i datę
podpisania aktu
notarialnego a
także
nieruchomość,
którego akt
dotyczył.
Poinformowała
też, iż dokument
odbierze jej
kuzyn (k. 3950).
Mając więc na
uwadze treść
tych zeznań
należy
podkreślić, iż
kobieta
dzwoniąca do
notariusza, nie
będąc J. B. (1),
była doskonale

zorientowana w tej określonej sytuacji, wiedząc, iż bierze udział w wyłudzeniu od notariusza wypisu aktu notarialnego, podając nieprawdziwe dane, tj. podszywając się pod właściciela nieruchomości, jak i twierdząc, że dokument ten odbierze jej kuzyn. Jednak, co najistotniejsze, z zeznań tych wynika w sposób oczywisty pewność A. S. (1), iż kobieta ta dzwoniła z telefonu stacjonarnego, choć nie potrafiła podać jego numeru, gdyż go nie zapisała sobie. A. S. (1) nie wyrażała więc w trakcie składania tych zeznań żadnych niepewności co do charakteru tego numeru telefonu, tzn. czy był to numer telefonu komórkowego, czy też stacjonarnego. Świadek bowiem była pewna tego,

iż, cyt.: „to był telefon stacjonarny”(k. 3950). Świadek te okoliczności potwierdziła w toku rozprawy (k. 6966-6967).

Brak jest podstaw do negowania wiarygodności zeznań A. S. (1), tym również co do wyrażonego spostrzeżenia, iż dzwoniąca kobieta korzystała z numeru telefonu stacjonarnego. Nie można przy tym sugerować tu jakiejś omyłki świadka, skoro świadek, z racji wykonywanego zawodu często mająca połączenia telefoniczne od różnych osób i dzwoniących z różnych aparatów telefonicznych i różnych numerów – zarówno komórkowych, jak i stacjonarnych, znała przecież ciągi cyfr składające się na numery telefonów komórkowych i ciągi cyfr

składające się na numery telefonów stacjonarnych, w tym choćby (...), zaczynających się od cyfr „61”. Tym samym nie można tu tych zeznań świadka traktować w kategoriach pomyłki, gdyż ta pomyłka nie wynika z żadnych logicznych okoliczności, zaś świadek nie wyrażała jakichkolwiek wątpliwości, by w tym zakresie się pomyliła. Skoro więc należy przyjąć, iż kobieta zadzwoniła do notariusza A. S. (1) w telefonu stacjonarnego, to oczywistym jest, iż w tych okolicznościach nie mogła tego uczynić, siedząc w samochodzie wraz z M. L. i N. B. (1) M. B. (2), która przecież w tym pojeździe mogła jedynie korzystać z telefonu komórkowego. To zaś przekonuje o niewiarygodności w tym zakresie wyjaśnień M. L.

a tym samym o braku podstaw do przyjęcia, by oskarżona M. B. (2) brała w świadomy sposób udział w popełnieniu tego zarzucanego jej przestępstwa. Na marginesie należy wspomnieć, iż N. B. (1) przy popełnianiu poszczególnych czynów korzystał z pomocy różnych kobiet, jak choćby E. R., K. W. (1) czy M. J., chęć do udzielenia pomocy wyrażała też M. K. (2) a nawet kobieta o imieniu E., więc nie można wykluczyć, iż któraś z nich bądź nawet nieustalona kobieta zadzwoniła z numeru telefonu stacjonarnego do notariusza, prosząc o wydanie tego wypisu aktu notarialnego. Okoliczności te więc również wskazują na niezasadność postawionego M. B. zarzutu udziału w popełnieniu tego

przestępstwa i dlatego jej uniewinnienie od tego czynu jest w pełni uzasadnione.

Odnosnie czynu zarzucanego oskarżonej w punkcie 37 M. L. wyjaśnił, iż w zdarzeniu tym uczestniczyła M. B. (2), która była z nimi (tj. M. L. i N. B. (1) – przyp.SA) w samochodzie, którym przywieźli z dworca te dziewczyny (tj. E. R., K. W. (1) i M. J. – przyp. SA), które razem przyjechały pociągiem z W. (k. 6345-6345v).

Wyjaśnienia te jednak z gruntu uznać należy za niewiarygodne.

Nie dość bowiem, iż nie znajdują one potwierdzenia w wyjaśnieniach M. B. i N. B. (1), to także nie znajdują żadnego wsparcia w wyjaśnieniach E. R. i wyjaśnieniach (zeznaniach) K. W. (1) i M. J.. E. R. od samego

początku
konsekwentnie
wyjaśniała, iż po
nią na dworzec
w P. przyjeżdżali
tylko dwaj
mężczyźni, tj.
rozpoznani
przez nią ze zdjęć
N. B. (1) i M.
L. (k. (...)) –
tu wyjaśniła, iż
po nią i K.
W. (1) i M. J.
także na dworzec
wyjechali tylko
N. B. (1) i M.
L., co dot. czynu
przypisanego N.
B. (1) w pkt VII
a zarzucanego
M. B. w pkt
(...). Ta sama
okoliczność
dotycząca
przyjazdu
samochodem
wyłącznie dwóch
mężczyzn: N. B.
(1) i M. L. na
dworzec po te
trzy kobiety z
W. wynika jasno
z wyjaśnień
(zeznań) K. W.
(1) (k. (...)) i M. J.
(k. (...)). Zresztą
sam M. L.
zważył w swoją
wypowiedź na
temat obecności
z nimi w
samochodzie M.
B., mając
problem z
wyjaśnieniem,
czy w sześć
osób zmieściliby
się w jednym
samochodzie,

jak i nie potrafiąc wyjaśnić, po co wówczas z nimi miałyby jechać oskarżona B., sugerując bezrefleksyjnie, iż, cyt.: „ N. ją zabrał, bo on ją zawsze zabierał” (k. 6345v), mimo że M. L. w swoich wyjaśnieniach podkreślał, iż M. B. (2) nie zawsze z nimi jeździła, co już stoi w sprzeczności do tych twierdzeń z rozprawy. W tych zaś okolicznościach nieprawdziwie brzmia wyjaśnienia L., iż wówczas, jeżdżąc z nimi M. B. (2) siedziała w samochodzie, gdy on (M. L. – przyp. SA) przekazywał zaliczkę N. B. (1), którą pobrała E. R. (k. 6345v). M. L. w tych wyjaśnieniach wskazując, iż potem M. B. (2) gdzieś wysiadła z samochodu, wyjaśnił, iż po dokonaniu tych czynów M. B. (2) przyjechała innym samochodem po męża i go zabrała

(k. 6345v).
Jednak i ta okoliczność nie znajduje żadnego wsparcia w dowodach. Jak już wyżej wspomniano N. B. (1) wyjaśnił, iż wtedy po niego pod sklep (...) przyjechała kobieta - M. M. (4), która była blondynką. K. W. (1) w powyższych wyjaśnieniach potwierdziła fakt odbioru N. B. (1) przez kogoś na parkingu pod (...), ale nie potrafiła wskazać, kim była ta osoba, dodając, iż w ogóle nie zna M. B.. Także E. R. potwierdziła fakt zabrania N. B. (1) spod (...) przez jakąś osobę, ale nie potrafiła wskazać, kto to był (k. 2000). M. J. natomiast we wskazanych wyżej wyjaśnieniach podała, iż to jakaś kobieta, do której wcześniej wydzwaniał N. B. (1) a której wcześniej nie było z nimi w samochodzie,

przyjechała pod sklep (...) i jedynie co zauważyła, to ta kobieta była blondynką.

Nie ulega natomiast wątpliwości, co wynika zresztą z tablicy pogłądowej na k. 3658 na zdjęciu nr 4 i co także mieli możliwość naocznie spostrzec Sądy obu instancji, iż M. B. (2) jest brunetką (ma czarne włosy) a tym samym to nie ona była tą kobietą, która przyjechała pod (...) po N. B. (1), natomiast Sąd Okręgowy miał możliwość zauważyć w toku rozprawy, iż M. K. (2) jest blondynką, co może świadczyć co do tej osoby o prawdomówności N. B. (1).

Powyższa analiza dowodów przekonuje więc, iż nie można dać wiary wyjaśnieniom M. L. odnośnie udziału M. B. w tym zdarzeniu, gdyż brak jest

jakiegokolwiek dowodu, który by potwierdzał tę relację a wręcz przeciwnie, zebrane dowody wprost wskazują na brak udziału tejże oskarżonej w realizacji czynu przestępczego zarzucanego jej w punkcie 37. To zaś również oznacza zasadność uniewinnienia oskarżonej od popełnienia tego przestępstwa.

Powyżej Sąd Apelacyjny dokonał samodzielnie oceny zebranego materiału dowodowego, by w ten sposób ustosunkować się do tych zarzutów apelacyjnych. Ta szczegółowa ocena wykazała więc tylko zasadność oceny Sądu I instancji, która doprowadziła ten Sąd do braku podstaw do wykazania oskarżonej M. B. sprawstwa i winy w popełnieniu choć jednego z zarzucanych jej dziewięciu

przestępstw, nie mówiąc o udowodnieniu jej popełnienia wszystkich tych czynów, co znalazło wyraz w ustaleniach tego Sądu, z przywołaniem określonych dowodów w sekcji 1 podsekcje od 1.(...).4. do 1.(...).12. formularza uzasadnienia (str. 55-65) i sekcji 3 podsekcji 3-5. formularza uzasadnienia (str. 93-96).

Skarżący prokurator w apelacji nie podważył skutecznie powyższej oceny dowodów dokonanej przez Sądy obu instancji.

Apelujący nawet nie stara się zauważyć, iż pomawiające M. B. wyjaśnienia M. L. mają charakter wysoce ogólny, iż na ich podstawie po prostu nie da się wykazać, by oskarżona brała udział w popełnieniu

konkretnego
któregokolwiek
przestępstwa,
jakie jej się
zarzuca aktem
oskarżenia. Tym
samym
odwoływanie się
do tych jakże
ogólnikowych
pomówień, w
tym także
zawiezienia
przez oskarżoną
L. do (...) na
ul. (...) należy
potraktować w
kategoriach
typowej
polemiki z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu I instancji,
przy czym Sąd
Apelacyjny
wyżej już
wyraźnie
wykazał,
dlaczego na
podstawie tych
wyjaśnień, jak i
zresztą
pozostałych
dowodów tam
wymienionych
nie jest po
prostu możliwe
udowodnienie
sprawstwa i
winy oskarżonej
w popełnieniu
któregokolwiek z
zarzucanych jej
przestępstw.

Przy czym ze
zdumieniem
należy przyjąć
argumentację
apelującego

odnośnie prób
wykazania
błędności
rozumowania
Sądu I instancji
przy ustaleniach
dotyczących
przestępstwa
zarzucanego
oskarżonej w
punkcie 32,
jeżeli chodzi o
samą
okoliczność
dzwonienia do
notariusza A.
S. (1). Jak
już wykazano
wyżej, A. S.
(1) nie miała
wątpliwości, iż
dzwoniono do
niej z numeru
stacjonarnego.
Tym samym
prokurator
wbrew temu
dowodowi i z
oczywistą
niekorzyścią dla
oskarżonej
wskazuje, iż,
cyt.: „nie można
jednak
wykluczyć
połączenia z
telefonu
komórkowego”,
skoro świadek
nie zapisała
tego numeru,
odwołując się
przy tym do
możliwości
pomyłki w
ocenie numeru,
z jakiego
dzwoniono (str.
7-8 apelacji).
Taki sposób

rozumowania prokuratora jest nie do przyjęcia. Skoro bowiem A. S. (1) nie miała w tym zakresie żadnych wątpliwości, to mimo braku zapisania przez nią tego numeru, brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności tych zeznań. Notabene, skarżący nawet nie stara się tego czynić a jedynie sugeruje możliwość pomylenia się przez świadka. Uzasadnienie tego pomylenia jednak mogłoby mieć miejsce, gdyby twierdzenia świadka nie były stanowcze bądź zostały odwołane podczas kolejnego przesłuchania. Jednak taka sytuacja nie ma tu miejsca, więc brak jest po prostu podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku. Poza tym, jak wykazano wyżej, według M. L. oskarżona miałaby wykonywać to

połączenie z
samochodu,
więc za
nonsensowne,
wręcz wyssane
z palca należy
uznać dywagacje
skarżącego, iż
może to
połączenie
zostało
wykonane przez
oskarżoną poza
samochodem, co
jednak usłyszał
L.. Nie dość
bowiem, iż taką
okoliczność
trudno sobie
wręcz wyobrazić
(L. siedzi w
samochodzie a
oskarżona
dzwoni z
jakiegoś bliżej
nieokreślonego
miejsca z
telefonu
stacjonarnego),
to wręcz
niezrozumiałe są
supozycje
oskarżyciela, iż
L. z uwagi
na ilość zdarzeń
i czasokres od
popęlnienia
czynu mógł
nie zapamiętać
szczegółów tej
okoliczności (str.
8 apelacji).
Prokurator zdaje
się bowiem
zapominać, iż
oskarżając
określoną osobę
o popełnienie
konkretnego
czynu i

wskazując na określone okoliczności, które mają przemawiać za sprawstwem i winą tej osoby, powinien poprzez konkretne dowody te okoliczności jednoznacznie wykazać, udowodnić w toku rozprawy, by doprowadzić do skazania takiej osoby a nie posługiwać się jakimiś domniemaniami, ogólnikowymi stwierdzeniami. Nie można więc odwoływać się do jakichś pomyłek świadka, niepamiętania pewnych okoliczności, by na tym budować oskarżenie a w efekcie i zarzut apelacyjny, skoro wskazywane przez oskarżyciela dowody na poparcie sprawstwa i winy oskarżonej pozostają w oczywistej sprzeczności z innymi dowodami, przez co nie

mogą one zostać uznane za wiarygodne a tym samym stanowić podstawy skazania. Gdyby przyjąć sposób rozumowania apelującego, to w każdej sytuacji można byłoby postawić w stan oskarżenia osobę niewinną, tłumacząc sprzeczność dowodów w podobny sposób, co z przyczyn oczywistych jest nie do zaakceptowania.

Zeznania A. S. (1) nie wskazują na wiarygodność pomówienia oskarżonej ze strony M. L., bowiem to, że osoba dzwoniąca do notariusza podawała się za J. B. (1) nie oznacza, iż dzwoniącą była akurat M. B. (2).

Sąd Apelacyjny już wyżej zwrócił uwagę, iż dzwoniącą mogła być zupełnie inna kobieta, wskazując przy tym na możliwe opcje, przy czym w tym

konkretnym
przypadku
nieistotne jest,
kto dzwonił,
skoro stan
dowodowy nie
pozwala na
przyjęcie, iż
czyniła to
oskarżona B..
Wiadomym jest
tylko, że
dzwoniła
kobieta, o czym
przecież L.
wiedział, skoro
ta osoba
podszywała się
za J. B. (1).
Tym samym za
typowo
polemiczne
uznać należy
dalsze
dywagacje
skarżącego na
ten temat
zawarte na str. 8
apelacji.

Można przy
tym odnieść
wrażenie, iż
niezbędne jest
dla skarżącego
przyjęcie dla
wykazania
swoich racji
faktu, iż to
oskarżona
dzwoniła do
notariusza A.
S. (1), o
czym świadczy
przytoczony
przez skarżącego
wywód na str. 9
apelacji. Jednak,
jak wykazano
wyżej, to

rozumowanie apelującego jest dowolne i w żaden sposób nie wspiera założenia aktu oskarżenia, jak i apelacji, iż ustalenia Sądu I instancji w powyższym zakresie są błędne.

Apelujący przy tym odwołując się do zarzucanych oskarżonej czynów wskazuje, iż również zawierają one znamiona przestępstw przeciwko dokumentom.

Jednak nie oznacza to, w świetle bardzo ogólnych wyjaśnień M. L., iż wyjaśnienia te wykazują, które konkretnie przestępstwo czy też wszystkie popełniła M. B. (2). Apelujący bowiem cały czas w uzasadnieniu tych zarzutów odwołuje się do ogólników wynikających z dowodów a nie z konkretnych okoliczności dotyczących danego przestępstwa,

jakie zarzuca się oskarżonej, czym nie może spowodować ich uwzględnienia.

To samo dotyczy odwołania się do zeznań T. S. i wyjaśnień E. R. (str. 9-10 apelacji), bowiem i te zeznania i wyjaśnienia nie mogą stanowić dowodu na wykazanie sprawstwa i winy oskarżonej w popełnieniu któregośkolwiek z zarzucanych jej czynów, co już wyżej wykazano.

W kategoriach niezrozumienia istoty udowodnienia winy uznać należy odwołanie się do uprzedniej karalności oskarżonej M. B. za oszustwa (str. 10 apelacji). To, że oskarżona była za te przestępstwa skazana nie oznacza przecież, iż ponownie dopuściła się tożsamyh rodzajowo czynów. Poza tym nawet jeżeli miała jakąś

świadomość, iż
mąż uczestniczy
w takim
procederze, to
nie oznacza
jeszcze, iż
również sama
brała czynnie,
jako
współsprawca,
udział w tych
przestępstwach.
Jak bowiem
już wykazano,
zebrany w tej
sprawie materiał
dowodowy w
tym zakresie
jest na tyle
ogólny czy wręcz
niewiarygodny,
iż po prostu na
jego podstawie
nie jest możliwe
udowodnienie
winy oskarżonej
w popełnieniu
konkretnego
przestępstwa,
jakie się jej
zarzuca.

Również o jej
winie nie
świadczy treść
grypsów (k.
1239, 4596), do
których
odwołuje się
apelujący (str. 10
apelacji). To, że
w nich N. B.
(1) stara się
chronić żonę, by
nie wyszło w
trakcie jej, jak i
M. L. wyjaśnień,
że brała w
tym procederze
udział jego żona

jest poniekąd zrozumiałe z racji łączącego ich małżeństwa. Poza tym nie można zapominać, iż M. B. (2) jechała choćby do W., podwoziła M. L. do (...) na ul. (...), czy N. B. (1) do T. S., jak i zapewne wielokrotnie woziła w różne, bliżej nieokreślone miejsca swojego męża. Powyższe może świadczyć o pewnej świadomości oskarżonej co do rzeczywistej działalności męża i L., jak i nawet uczestniczenia przez nią w zdarzeniach związanych z tą działalnością, jednak na tej podstawie nie da się konkretnie wykazać, w którym to czynie jej zarzucanym, choć przecież nie można wykluczyć, iż również w czynie jej niezarzucanym, brała ona udział i to w pełni świadomie, realizując przy tym takie

czynności, które
pozwalałyby jej
przypisać
współsprawstwo.
To samo należy
odnieść do
ogólnego
stwierdzenia
apelującego, iż
M. B. (2)
przestała
pracować
zawodowo od
lutego (...) r., co
miałoby
wskazywać na
jej wiedzę i
zaangażowanie
w w/w proceder
przestępczy (str.
10 apelacji). To
więc, iż materiał
dowodowy
dawał pewne
poszlaki,
przesłanki do
wysuwania
twierdzeń co do
udziału
oskarżonej M. B.
w przestępczym
procederze
prowadzonym
przez jej męża i
M. L., to jednak
w realiach tej
sprawy jest to
za mało, by
przypisać
oskarżonej
sprawstwo i
winę w
popelnieniu już
konkretnych
czynów, jakie
się jej zarzucało,
gdyż na to
nie pozwalał
zebrany w tej
sprawie materiał

dowodowy, co
wyżej wręcz
drobiazgowo
wykazano.

Tę sytuację
można
przyrównać do
twierdzenia, iż
przysłowiowy
(...) jest
złodziejem,
kradnie dla
przykładu
samochody, o
czym zresztą
wszyscy
mieszkający w
jego pobliżu
wiedzą. To
jednak, iż w
pobliżu miejsca
zamieszkania
(...) giną jakieś
samochody nie
oznacza jednak
z automatu, iż
te samochody
ukradł akurat
(...). Trzeba
bowiem w takiej
sytuacji poprzez
konkretne
dowody
wykazać,
udowodnić, iż
(...) dokonał
kradzieży
konkretnego
pojazdu, by móc
doprowadzić do
jego skazania i
to za konkretny
czyn.

Nie ma więc
jakichkolwiek
podstaw, by w
zakresie tych
zarzutów

choć w części
uwzględnić
apelację
prokuratora.

**APELACJA
OBROŃCY O.
N. B. (2)**

Ad. (...).

W tym zakresie
zarzut okazał się
niezasadny.

N. B. (1)
zaskarżonym
wyrokiem został
skazany za to, że:

1. w okresie od
dnia (...) do
dnia (...) (...),
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...),
w ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z

góry powziętego zamiaru, po przekazaniu M. L. blankietów dokumentów oraz danych adresowych nieruchomości i danych osobowych właścicieli, kierował podrobieniem przez M. L. podpisów M. C. (2) na wnioskach z dnia (...) (...) r. do Zakładu (...) o wydanie zaświadczeń dotyczących objęcia działek nr (...) obręb S. ul. (...) i nr(...)obręb S. ul. (...) nr księgi wieczystej (...) planem urządzenia lasu oraz na upoważnieniu z dnia (...) (...) r. do składania wniosków i odbioru dokumentów, a następnie posłużeniem się tak podrobionymi dokumentami poprzez przedłożenie ich w dniu (...) (...) r. w Zakładzie (...) w P., tj. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z

art. 12 § 1 k.k. w
zw. z art. 64 § 1
k.k. (**pkt XIII
wyroku**);

(...). w okresie
od dnia (...) do
dnia (...), będąc
uprzednio skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto w P.
z dnia (...), sygn.
(...) za przestępstwo
umyślne na karę
(...) lat pozbawienia
wolności, którą
odbywał w okresie
od (...), w ciągu
pięciu lat po
odbyciu w/ w kary
popenił umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich odstępach
czasu w wykonaniu
z góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów oraz
danych adresowych
nieruchomości i
danych osobowych
właścicieli,
kierował podrobieniem
przez M. L.

podpisów M. C.
(2) na wnioskach
z dnia (...) (...) r.
do (...) P. o wydanie
wypisów z rejestru
gruntów dotyczących
działek nr (...) obręb
S. ul. (...) i nr (...) obręb
S. ul. (...) nr księgi
wieczystej (...) oraz
podrobieniem upoważnienia
z dnia (...) (...) r. do
odbioru dokumentów, a
następnie posłużeniem się
tak podrobionymi
dokumentami poprzez
przedłożenie ich w dniu
(...) (...) r. w (...) P., tj.
za przestępstwo z art. 18 § 1
k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.
w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw.
z art. 64 § 1 k.k. (**pkt XIV
wyroku**);

3. w okresie od dnia (...) do
dnia (...), będąc uprzednio
skazany wyrokiem Sądu
Rejonowego P. Nowe Miasto
w P. z dnia (...), sygn. (...)
za przestępstwo umyślne na
karę (...) lat

pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...),
w ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
podpisów M. C.
(2) na wnioskach
z dnia (...) (...) r.
do Urzędu
Miasta P. Biuro
Koordynacji (...) i
(...) o wydanie
zaświadczeń
dotyczących
objęcia działek
nr (...) obręb
S. ul. (...) i
nr (...) obręb
S. ul. (...) nr
księgi wieczystej
(...) obszarem
rewitalizacji i
upoważnieniu

do składania wniosków i odbioru dokumentów, a następnie posłużeniem się tak podrobionymi dokumentami poprzez przedłożenie ich w dniu (...) (...) r. w Urzędzie Miasta P. w P., tj. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt XV wyroku**);

4. w dniu (...), będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że po przekazaniu M.

L. blankietów dokumentów oraz danych adresowych nieruchomości i danych osobowych właścicieli, kierował podrobieniem przez M. L. podpisów M. C. (2) na wnioskach z dnia (...) (...) r. do Urzędu Miasta P. Wydział Urbanistyki i Architektury o wydanie informacji o przeznaczeniu terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego odnośnie nr (...) obręb S. ul. (...) i nr (...) obręb S. ul. (...) nr księgi wieczystej (...) i upoważnieniu do składania wniosków i odbioru dokumentów, a następnie posłużeniem się tak podrobionymi dokumentami poprzez przedłożenie ich w dniu (...) (...) r. w Urzędzie Miasta P., tj. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1

k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. (**pkt
XVI wyroku**);

5. w okresie od
dnia (...). do
dnia (...) (...),
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto w
P. z dnia (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
podpisów J. W.
(2) na wniosku

z dnia (...) (...) r. do Zakładu (...) o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia działek nr (...) obręb G. Al. (...) nr księgi wieczystej (...) planem urządzenia lasu oraz na upoważnieniu z dnia (...) (...) r. do składania wniosków i odbioru dokumentów, a następnie posłużeniem się tak podrobionymi dokumentami poprzez przedłożenie ich w dniu (...) (...) r. w Zakładzie (...) w P., tj. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt XVIII wyroku**);

6. w okresie od dnia (...) (...) do dnia (...) (...), będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat

pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
wniosku i
podpisu J. W.
(2) na wniosku
z dnia (...) (...) r.
do Urzędu
Miasta P. Biuro
Koordynacji (...) i
(...) o wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
działek nr (...) obręb
G. Al. (...) nr księgi
wieczystej (...) obszarem
rewitalizacji i

podrobieniem
podpisu J. W.
(2) na
upoważnieniu
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów, a
następnie
posłużeniem się
tak
podrobionymi
dokumentami
poprzez
przedłożenie ich
w dniu (...) (...) r. w Urzędzie
Miasta P. w P., tj.
za przestępstwo
z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 12 § 1 k.k. w
zw. z art. 64 § 1
k.k. (**pkt XIX
wyroku**);

7. w dniu
(...) (...), będąc
uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...) do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do

przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że po przekazaniu M. L. blankietów dokumentów oraz danych adresowych nieruchomości i danych osobowych właścicieli, kierował podrobieniem przez M. L. wniosku i podpisu M. K. (4) na wniosku z dnia (...) (...) do Urzędu Miasta P. Biuro Koordynacji (...) i (...) o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia działek nr (...) obręb G. Al. (...) nr księgi wieczystej (...) obszarem rewitalizacji i podrobieniem podpisu J. W. (2) na upoważnieniu do składania wniosków i odbioru dokumentów, a następnie posłużeniem się tak podrobionymi dokumentami poprzez przedłożenie ich w dniu (...) (...) r. w Urzędzie Miasta P. w P., tj.

za przestępstwo
z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270 §
1 k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. (**pkt
XX wyroku**);

8. w okresie od
dnia (...) (...) do
dnia (...) (...),
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,

kierował
podrobieniem
przez M. L.
podpisu J. W.
(2) na wniosku
z dnia (...)
(...) r. do
Urzędu Miasta
P. Wydział
Urbanistyki i
Architektury o
wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
działek nr (...)
arkusz 45 obręb
G. w P. Al.
(...) nr księgi
wieczystej (...)
i podpisów J.
W. (2) oraz B.
W. na
upoważnieniu
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów, a
następnie
posłużeniem się
tak
podrobionymi
dokumentami
poprzez
przedłożenie ich
w dniu (...) (...) r.
w Urzędzie
Miasta P. w P., tj.
za przestępstwo
z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 12 § 1 k.k. w
zw. z art. 64 § 1

k.k. (**pkt XXI
wyroku**);

9. w okresie od dnia (...) (...) do dnia (...) (...), będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po przekazaniu M. L. blankietów dokumentów oraz danych adresowych nieruchomości i danych osobowych właścicieli, kierował podrobieniem przez M. L. podpisów J. P.

na wniosku z dnia (...) (...) r. do Zakładu (...) o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia działki nr (...) obręb S. ul. (...) nr księgi wieczystej (...) planem urządzenia lasu oraz na upoważnieniu z dnia (...) (...) r. do składania wniosków i odbioru dokumentów, a następnie posłużeniem się tak podrobionymi dokumentami poprzez przedłożenie ich w dniu (...) (...) r. w Zakładzie (...) w P., tj. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt XXII wyroku**);

10. w okresie od dnia (...) (...) do dnia (...) (...), będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na

karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
wniosku i
podpisu J. P.
na wniosku z
dnia (...) (...)
r. do Urzędu
Miasta P. Biuro
Koordynacji (...)
i (...) o wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
przy ul. (...)
działka nr (...)
arkusz 22 obręb
S. obszarem

rewitalizacji i
podrobieniem
podpis J. P. na
upoważnieniu
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów, a
następnie
posłużeniem się
tak
podrobionymi
dokumentami
poprzez
przedłożenie ich
w dniu (...) (...) r. w Urzędzie
Miasta P. w P., tj.
za przestępstwo
z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 12 § 1 k.k. w
zw. z art. 64 § 1
k.k. (**pkt XXIII
wyroku**);

11. w okresie od
dnia (...) (...) do
dnia (...) (...),
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...) do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo

podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
podpisów J.
P. na wniosku
z dnia (...)
(...) r. do
Urzędu Miasta
P. Wydział
Urbanistyki i
Architektury o
wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
działki nr (...)
arkusz 22 obręb
S. w P. ul.
(...) i na
upoważnieniu
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów, a
następnie
posłużeniem się

tak
podrobionymi
dokumentami
poprzez
przedłożenie ich
je w dniu (...)
(...) r. w Urzędzie
Miasta P. w P., tj.
za przestępstwo
z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 12 § 1 k.k. w
zw. z art. 64 § 1
k.k. (**pkt XXIV
wyroku**);

12. w okresie
dniu (...) (...),
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i

danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
wniosku i
podpisu J. B. (1)
na wniosku o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów
dotyczącego
działki nr (...)
obręb R. nr
księgi wieczystej
(...), a następnie
posłużeniem się
tak
podrobionym
dokumentem
poprzez
przedłożenie go
w (...) Ośrodku
(...) w P., tj.
za przestępstwo
z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270 §
1 k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. (**pkt
XXV wyroku**);

13. w okresie od
dnia (...) (...) do
dnia (...) (...),
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w

ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, po
przekazaniu M.
L. blankietów
dokumentów
oraz danych
adresowych
nieruchomości i
danych
osobowych
właścicieli,
kierował
podrobieniem
przez M. L.
wniosku i
podpisu R. P. na
wniosku z dnia
(...) (...) r. do
Urzędu Miasta
P. Wydział
Urbanistyki i
Architektury o
wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
działki nr (...)
arkusz 21 w P. ul.
(...), a następnie
posłużeniem się
tak
podrobionym

dokumentem
poprzez
przedłożenie go
w dniu (...) (...) r.
w Urzędzie Miasta P. w P., tj.
za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 270 § 1 k.k.
w zw. z art. 12 § 1 k.k.
w zw. z art. 64 § 1 k.k.
(**pkt XXVII wyroku**);

14. w okresie od dnia (...) (...) do dnia (...) (...),
będąc uprzednio skazany
wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P.
z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne
na karę (...) lat pozbawienia wolności,
którą odbywał w okresie od (...) do (...),
w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary
popelniał umyślne przestępstwo podobne
do przestępstwa za które był już skazany
w ten sposób, że działając w krótkich
odstępach czasu w wykonaniu z góry
powziętego zamiaru, po przekazaniu M.

L. blankietów dokumentów oraz danych adresowych nieruchomości i danych osobowych właścicieli, kierował podrobieniem przez M. L. wniosku i podpisu R. P. na wniosku z dnia (...) (...) r. do Urzędu Miasta P. Wydział Urbanistyki i Architektury o wydanie informacji o przeznaczeniu terenu w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego działki nr (...) arkusz 21 w P. ul. (...), a następnie posłużeniem się tak podrobionym dokumentem poprzez przedłożenie go w dniu (...) (...) r. w Urzędzie Miasta P. w P., tj. za przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt XXVIII wyroku**).

Sąd Apelacyjny
co do tych

czynów
szczegółowo
wypowiedział się
wyżej w sekcji
(...) podsekcji
(...)(...).1. pod
liczbami
porządkowymi 1,
(...) i 3.
Wprawdzie tam
Sąd Apelacyjny
ustosunkował
się do zarzutów
apelacji
prokuratora w
zakresie trzech
przestępstw
przeciwko
wiarygodności
dokumentów, od
popelnienia
których N. B. (1)
został
uniewinniony,
ale jednocześnie
wykazał nie
tylko oczywistą
błądność tych
uniewinnień, ale
i oczywistą
zasadność
skazania N. B.
(1) za pozostałe
przestępstwa
przeciwko
wiarygodności
dokumentów w
punktach XIII-
XVI, XVIII-
XXV, XXVII-
XXVIII. Sąd
Apelacyjny
bardzo szeroko
ustosunkował
się tam zarówno
do wyjaśnień
(zecznań) M.
L., w których
pomawiał N. B.
(1) o dokonanie

tych czynów, do sprzecznych z nimi wyjaśnień N. B. (1), jak i do pozostałych dowodów, wykazując jednoznacznie prawidłowość ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie, które doprowadziły w sposób uzasadniony do wykazania sprawstwa kierowniczego i winy oskarżonego B. w popełnieniu tych przestępstw. Mając na uwadze drobiazgową ocenę tych dowodów i wynikających z nich okoliczności nie zachodzi tu potrzeba ponownego jej przytaczania. Tym samym nie można zgodzić się z twierdzeniem apelującej, iż nie można w sposób nie budzący wątpliwości przyjąć, iż N. B. (1) kierował podrobieniem przez M. L. dokumentów opisanych w powyższych

punktach, zaś podnoszone przez skarżącą argumenty należy traktować wyłącznie jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji (str. 6 apelacji). Nie podważają więc tych ocen przytoczone przez skarżącą umiejętności podrabiania dokumentów przez M. L.. Ta okoliczność natomiast tylko tłumaczy, dlaczego N. B. (1) zwrócił się z propozycją do L. o udział w tym procederze, bowiem właśnie taka osoba z tymi umiejętnościami była mu niezbędna do prowadzenia tego przestępczego procederu. Natomiast E. R. wyjaśniła, jakie motywy skłoniły ją i M. L., by w jednym przypadku zadziałali samodzielnie, bez wiedzy N. B. (1) (dotyczy wyłudzenia kwoty 150.000 zł od małżonków B. – przyp. SA),

o czym wyżej wspomniano, co nie podważa wiarygodności M. L. w pomawianiu N. B. (1) o omawiane tu przestępstwa.

Skoro zaś Sąd I instancji co do popełnienia tych przestępstw przez N. B. (1) nie miał żadnych wątpliwości, to brak jest podstaw do podnoszenia przez skarżącą, iż Sąd ten, mając na uwadze przepis art. 5 § (...) k.p.k. powinien uniewinnić oskarżonego.

Ad. 1

N. B. (1) został skazany zaskarżonym wyrokiem za to, że:

1. w okresie od dnia (...) (...) do dnia (...) (...) w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat

pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...) kary, w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd, usiłował doprowadzić A. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł tytułem zaliczki na poczet rezerwacji oferty sprzedaży nieruchomości oraz w kwocie (...) zł tytułem zawarcia przedwstępnej umowy sprzedaży nieruchomości w ten sposób, że po uprzednim

posłużeniu się
przez M. L.
podrobionym
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
G. Al. (...) nr
księgi wieczystej
(...) planem
urządzenia lasu
oraz
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
wnioskiem o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów,
upoważnieniem
do odbioru
wypisu,
wnioskami o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji,
upoważnieniami
do złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia
oraz wnioskami
o wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego i
upoważnieniami
do składania

wniosków i odbioru dokumentów i uzyskaniu w oparciu o podrobione dokumenty zaświadczenia objęcia działki nr (...) obręb G. Al. (...) planem urządzenia lasu, wypisu z rejestru gruntów i zaświadczenia dotyczącego objęcia nieruchomości obszarem rewitalizacji, zamieścił na portalu internetowym O..pl ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P. przy Al. (...) dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P. V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), będącej własnością J. B. (1), a następnie po wyrażeniu przez pokrzywdzoną zamiaru zakupu nieruchomości, przedłożył A. G. zaświadczenie o objęciu działki planem

urządzenia lasu,
wypis z rejestru
gruntów,
zaświadczenie
dotyczące
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji oraz
odpis aktu
notarialnego
umowy
darowizny
przedmiotowej
nieruchomości,
który został
uzyskany od
notariusza A. S.
(1) przez M.
L. na podstawie
podrobionego
upoważnienia do
odbioru w/w
dokumentu
czym
wprowadził A. G.
w błąd co do
przysługującego
mu prawa do
dysponowania
nieruchomością,
jednakże celu
zamierzonego
nie osiągnął
z uwagi na
postawę A. G.
oraz notariusza
A. S. (1), które
zorientowały się,
że nie jest on
osobą
uprawnioną do
przeniesienia
własności
nieruchomości,
a nieruchomość
nie została
wystawiona do
sprzedaży przez
właścicielkę J.

B. (1), czym
działał na szkodę
A. G., tj. za
przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 286 §
1 k.k. i art. 270
§ 1 k.k. w zw. z
art. 11 § (...) k.k.
w zw. z art. 12 §
1 k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. (**pkt
II wyroku**);

(...). w okresie od
dnia (...) do dnia
(...) (...) w P.,
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu,
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru,
wspólnie i w
porozumieniu z

M. L. i J. W. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do przysługującego mu prawa do dysponowania nieruchomością usiłował doprowadzić A. K. (1) reprezentującą spółkę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie (...) zł w ten sposób, że w dniu (...) J. W. (1) po otrzymaniu od N. B. (1) podrobionego dowodu osobistego o nr (...), wydanego przez Prezydenta Miasta P. na dane osobowe A. K. (2) w Oddziale Banku (...) przy ul. (...) w P. usiłował zawrzeć umowę o prowadzenie rachunku bankowego, na który miały wpłynąć środki pieniężne ze sprzedaży nieruchomości

położonej w P.
przy ul. (...),
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...),
będącej
własnością M. K.
(1) i A. K. (3),
używając jako
autentycznego
podrobionego
dowodu
osobistego
wystawionego
na nazwisko
A. K. (2),
przy czym do
zawarcia umowy
nie doszło z
uwagi na
ujawnienie przez
pracownika
banku faktu
posługiwania się
podrobionym
dowodem
tożsamości, a
następnie N. B.
(1) zamierzając
zawrzeć z (...)
Sp. z o.o. z
siedzibą w W.
w formie aktu
notarialnego
umowę
sprzedaży
nieruchomości
położonej w P.
przy ul. (...), w
dniu 15 lutego
(...) podając się
za siostrzeńca
właścicieli M. K.
(1) i A. K.

(3), w kancelarii notarialnej notariusza A. Ł., przedłożył uzyskane w nieuprawiony sposób dokumenty w postaci wypisu aktu notarialnego Rep. A. (...) stanowiącego umowę sprzedaży w/w nieruchomości, wypisu z rejestru gruntów oraz zaświadczenia dotyczącego nieruchomości z Urzędu Miasta P. oraz Zakładu (...) oraz przesłał drogą elektroniczną przedmiotowe dokumenty A. K. (1), czym wprowadzili w błąd A. K. (1) i notariusza A. Ł. co do tożsamości sprzedającego oraz przysługującego mu prawa do dysponowania nieruchomością, przy czym celu swojego nie osiągnął z uwagi na odwołanie spotkania, na którym miała zostać podpisana umowa sprzedaży, czym działał na szkodę

(...) Sp. z o.o., tj. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 150 stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 zł (**pkt VIII wyroku**).

Co do tego zarzutu Sąd Apelacyjny, uznając jego zasadność co do błędnego ustalenia Sądu I instancji, iż w obu przypadkach tych przestępstw przypisanych oskarżonemu w punktach II i VIII brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony dobrowolnie

odstąpił od
dokonania
oszustw,
wypowiedział się
szeroko i
wyczerpująco
wyżej w sekcji
(...) podsekcji
(...)(...).1. pod
liczbami
porządkowymi 4
i 5.
Ustosunkowując
się do zarzutów
apelacyjnych,
jak i oceny
dowodów
dokonanej przez
Sąd Okręgowy
Sąd odwoławczy
wykazał
zasadność
podniesionego w
tym zakresie
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych. Nie
zachodzi w
związku z tym
potrzeba
ponownego
przytaczania
też argumentacji.
Jednocześnie,
uwzględniając
podniesiony co
do tych czynów
zarzut Sąd
Apelacyjny
dokonał zmiany
w opisach tych
czynów,
wpisując w nich
ustalenie, iż
oskarżony
dobrowolnie
odstąpił od
dokonania
oszustwa, przy

czym w
przypadku czynu
z pkt II należało
z jego opisu, jako
niezgodnego z
ustaleniami
faktycznymi,
wyliminować
stwierdzenie
dotyczące
przyczyn
nieosiągnięcia
przez
oskarżonego
zamierzonego
celu, tj.
wskazanej w tym
opisie postawy
A. G. oraz
notariusza A. S.
(1).

Należy jednak
nadmienić, iż
Sąd Apelacyjny
nie mógł w
pełni uwzględnić
tego zarzutu,
który wedle
oceny skarżącej
powinien
doprowadzić do
umorzenia
postępowania o
te dwa czyny na
podstawie art. 17
§ 1 pkt 4 k.p.k.
w zw. z art.
15 § 1 k.k. Nie
można bowiem
zapominać, iż
oskarżony
odpowiada tu w
obu
przypadkach w
warunkach
kumulatywnej
kwalifikacji.
Celem bowiem
do osiągnięcia

oszustwa było
w pierwszym
przypadku
uprzednie
posłużenie się
podrobionym
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
G. Al. (...) nr
księgi wieczystej
(...) planem
urządzenia lasu
oraz
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
wnioskiem o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów,
upoważnieniem
do odbioru
wypisu,
wnioskami o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji,
upoważnieniami
do złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia
oraz wnioskami
o wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania

przestrzennego i
upoważnieniami
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów i
uzyskaniu w
oparciu o
podrobione
dokumenty
zaświadczenia
objęcia działki nr
(...) obręb G.
Al. (...) planem
urządzenia lasu,
wypisu z rejestru
gruntów i
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji,
którymi to w
taki sposób
uzyskanymi
dokumentami
następnie
oskarżony
posługiwał się.
Mając zaś na
uwadze fakt, iż
te podrobienia
dokumentów,
jak i
posługiwanie się
nimi
następowało w
krótkich
odstępach czasu
i w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru, to
zachowanie to w
pełni wyczerpało
znamiona
przestępstwa z
art. 270 § 1 k.k. w

zw. z art. 12 § 1
k.k.

W drugim
przypadku
jednym z celów
realizacji
zamierzonego
zamiaru było
założenie
rachunku
bankowego w
banku (...) przy
posłużeniu się
przez J. W. (1)
podrobionym
dowodem
osobistym na
dane osobowe
A. K. (2).
W tym więc
już przypadku
oskarżony
wyczerpał w
ramach
współsprawstwa
znamiona
przestępstwa z
art. 270 § 1
k.k. Wprawdzie
Sąd I instancji
przyjął także,
iż oskarżony
w Kancelarii
Notarialnej
notariusza A.
Ł. przedłożył
uzyskane w
sposób
„nieuprawniony”
dokumenty,
jednakże w
opisie tym nie
wskazano, na
czym miało
polegać to
nieuprawnione
uzyskanie
dokumentów, w
tym nie

wskazano, co wynika dopiero z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, iż uzyskano je na podstawie podrobionych wniosków. Skoro zaś treść opisu czynu przypisanego oskarżonemu nie zawiera tego znamienia posłużenia się przy uzyskaniu tych dokumentów podrobionymi wnioskami a tylko bliżej nieokreślonym pojęciem „w sposób nieuprawniony”, to nie można było co do tych zachowań przyjmować kwalifikacji prawnej z art. 270 § 1 k.k. To zaś spowodowało niemożność przyjęcia do działania odnośnie tych dokumentów przestępstwa ciągłego z art. 270 § 1 k.k. i dlatego też Sąd Apelacyjny do tego przestępczego zachowania oskarżonego

przyjął jedynie przepis art. 270 § 1 k.k. związany z posłużeniem się podrobionym dowodem osobistym.

Przyjęcie tych kwalifikacji prawnych w obu przypadkach było niezbędne, bowiem przecież oskarżony już nie odstąpił dobrowolnie od realizacji znamion przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów, tylko te przestępstwa popełnił. Trzeba przy tym pamiętać, iż zasadnie przyjmuje się, iż sprawca, który dobrowolnie zapobiegł pierwotnie zamierzonemu skutkowi przestępnemu czy dobrowolnie odstąpił od dokonania usiłowanego czynu, nie ponosi odpowiedzialności za usiłowanie tego przestępstwa, lecz ponosi odpowiedzialność karną za inne

przestępstwo dokonane, jeśli zachowaniem swym wypełnił znamiona tego innego przestępstwa (patrz: wyrok SN z dnia 8 września 1988 r., II KR 205/88, OSNKW 1989/1/6; wyrok Sądu Apel. w K. z dnia (...) 1996 r., II AKa 76/96, OSA 1998/(...)/11; wyrok Sądu Apel. we W. z dnia 26 lipca 2001 r., II AKa 264/01, OSA 2001/10/62).

Ad. 3

Zarzut ten okazał się co do istoty uzasadniony, jednak, mając na uwadze przytoczoną wyżej przy omówieniu zarzutu z pkt 1 zmianę, niezbędne stało się uwzględnienie tych przestępstw przy ciągu przestępstw dotyczących przestępstw przeciwko wyłącznie wiarygodności dokumentów.

Natomiast jedynie niezasadność tego zarzutu dotyczy zaliczenia do ciągu przestępstw z punktów I-X i XII czynu przypisanego w punkcie VII.

Wyżej przy omówieniu zarzutów obrońcy oskarżonego wskazano na skazania oskarżonego w punktach **XIII-XVI, XVIII-XXV, XXVII-XXVII**, które, zgodnie z przytoczoną przez apelującą argumentacją, łącznie z czynami z punktów **II** i **VIII**, po dokonanych zmianach, na które wyżej wskazano, powinny stanowić **jeden ciąg** przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k.

Taki drugi ciąg natomiast powinien zostać skonstruowany z przestępstw, na które w tym

zarzucie
wskazuje
apelująca.

Należy bowiem
wskazać, iż N. B.
(1) zaskarżonym
wyrokiem został
skazany za to, że:

1. w okresie od
dnia (...) (...)
do dnia (...) (...)
w T. P.,
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...) (...)
do (...) kary, w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru,
wspólnie i w
porozumieniu z
M. L., w
celu osiągnięcia
korzyści

majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do prawa dysponowania nieruchomością usiłował doprowadzić P. L. i A. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...) zł, w ten sposób, że po uprzednim podrobieniu i posłużeniu się w dniu (...) (...) przez M. L. podrobionym wnioskiem o wydanie zaświadczenia dotyczącego objęcia działki nr (...) uproszczonym planem urzędnika lasu i pełnomocnictwem do składania wniosków i odbioru dokumentów oraz wnioskiem o wydanie wypisu z rejestru gruntów dotyczącego wskazanej wyżej działki i wnioskiem o poświadczenie zgodności odpisu z przedłożonym dokumentem i po uzyskaniu w oparciu o podrobione

dokumenty
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...)
uproszczonym
planem
urządzenia lasu i
wypisu z rejestru
gruntów, w
związku z
zamiarem
zawarcia w
formie aktu
notarialnego z
P. L. i A. L.
przedwstępnej
umowy
sprzedaży
nieruchomości
gruntowej
stanowiącej
działkę nr (...)
opisanej w
księdze
wieczystej (...)
będącej
własnością C. G.,
M. L. podając
się za P. (...)
w dniu (...)
(...) w kancelarii
notarialnej
notariusza P. K.
(1), przedłożył
jako autentyczny
podrobiony akt
notarialny Rep.
A (...)
stanowiący
udzielone przez
C. P. (...)
pełnomocnictwo
do zawarcia
umowy
sprzedaży w/w
nieruchomości,
podrobiony akt
notarialny Rep.
A (...)

stanowiący
umowę
przeniesienia
własności
nieruchomości
na rzecz C. G.
oraz podrobiony
dowód osobisty
wydany na dane
P. (...),
czym podstępnie
wprowadził w
błąd notariusza,
co do swojej
tożsamości,
prawa
dysponowania
nieruchomością
oraz
autentyczności
przedłożonych
dokumentów, na
podstawie
których usiłował
wyłudzić
poświadczenie
nieprawdy przez
notariusza, co
do swojej
tożsamości i
prawa do
dysponowania
w/w
nieruchomością,
jednakże celu
swego nie
osiągnął z uwagi
na postawę osób
mających być
stroną aktu
notarialnego
oraz notariusza,
którzy
zorientowali się,
iż nie jest on
osobą
uprawnioną do
przeniesienia
własności
nieruchomości,

czym działał na szkodę P. L. oraz A. L., tj. za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14§1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i (...) miesięcy pozbawienia wolności i karę 150 stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 zł (**pkt I wyroku**);

(...). w dniu (...) (...) r. w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...)

do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do przysługującego mu prawa dysponowania nieruchomością, doprowadził K. W. (2) i Ł. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym O..pl ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P., dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), będącej własnością D. S.,

a następnie po wyrażeniu przez pokrzywdzonych zamiaru zakupu nieruchomości, M. L. przedstawiający się jako M. C. (2) posłużył się jako autentycznym podrobionym pełnomocnictwem udzielonym przez D. S. M. C. (2) oraz podrobionym dowodem osobistym wystawionym na dane M. C. (2), a nadto podrobił podpis M. C. (2) na umowie rezerwacyjnej, po czym wspólnie z N. B. (1) przyjął od K. W. (2) kwotę (...) zł tytułem zadatku na poczet rezerwacji oferty sprzedaży w/w nieruchomości, czym działał na szkodę K. W. (2) i Ł. B., tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt III wyroku**);

3. w dniu (...) (...) r. w P., będąc uprzednio skazany

wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. i E. R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do przysługującego mu prawa dysponowania nieruchomością, doprowadził M. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że po uprzednim posłużeniu się podrobionymi przez M. L. wnioskiem o wydanie zaświadczenia

dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
S. ul. (...) nr
księgi wieczystej
(...) planem
urządzenia lasu,
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
wnioskiem o
wydanie wypisu
z rejestru
gruntów,
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
upoważnienia do
złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia,
wnioskiem o
wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego i
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów i
uzyskaniu w
oparciu o
podrobione
dokumenty
zaświadczenia
objęcia działki nr
(...) obręb S.

ul. (...) planem
urządzenia lasu,
wypisu z rejestru
gruntów i
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji,
zamieścił na
portalu
internetowym
O..pl ogłoszenie
o sprzedaży
nieruchomości
gruntowej
położonej w P.,
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...),
będącej
własnością A. i
L. małżonków S.,
a następnie po
wyrażeniu przez
pokrzywdzonego
zamiaru zakupu
nieruchomości,
E. R.
przedstawiająca
się jako A. S. (2)
posługując się
jako
autentycznym
podrobionym
dowodem
osobistym
wystawionym na
dane A. S.
(2), przyjęła od
M. W. (1)
kwotę (...) zł
tytułem zadatku

na poczet rezerwacji oferty sprzedaży w/w nieruchomości, czym działał na szkodę M. W. (1), tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (**pkt IV wyroku**);

4. w okresie od dnia (...) (...) do dnia 05 kwietnia (...) w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru,

wspólnie i w porozumieniu z M. L. i E. R., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do przysługującego mu prawa do dysponowania nieruchomością, doprowadził M. B. (1) i P. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym O..pl ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), będącej własnością B. P., a następnie po wyrażeniu przez pokrzywdzonych zamiaru zakupu nieruchomości, E. R. przedstawiająca się jako B. P. i M. L. przedstawiający

się jako jej mąż
przedłożyli M.
B. (1) uzyskane
w nieuprawiony
sposób
dokumenty w
postaci wypisu
aktu
notarialnego
Rep. A nr
(...)(...), wypis z
rejestr
gruntów,
zaświadczenie o
przeznaczeniu
nieruchomości z
Urzędu Miasta
P., a nadto E.
R. posługując się
jako
autentycznym
podrobionym
dowodem
osobistym
wystawionym na
dane B. P.
podpisała
przedwstępną
umowę
sprzedaży i
przyjęła od M. B.
(1) w dniu (...)
(...) kwotę (...) zł
i w dniu (...)(...)
kwotę (...) zł
tytułem zadatku
na zakup w/w
nieruchomości,
czym działał na
szkodę M. i
P. małżonków
B., tj. za
przestępstwo z
art. 286 § 1 k.k.
i art. 270 § 1 k.k.
w zw. z art. 11
§ (...) k.k. w zw.
z art. 12 §1 k.k.
zw. z art. 64 §

1 k.k. (**pkt V
wyroku**);

5. w dniu (...) (...) r. w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do przysługującego mu prawa do dysponowania nieruchomością, doprowadził M. H. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że

zamieścił na portalu internetowym O..pl ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) będącej własnością S. i E. małżonków T., a następnie po wyrażeniu przez pokrzywdzonego zamiaru zakupu nieruchomości, M. L. przedstawiający się jako S. T. posługując się jako autentycznym podrobionym dowodem osobistym wystawionym na dane S. T., przyjął od M. H. (3) kwotę (...) zł tytułem zadatku na poczet zakupu w/w nieruchomości, czym działał na szkodę M. H. (3), tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...)

k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. (**pkt
VI wyroku**);

6. w okresie
od dnia (...)
(...) do dnia
(...) (...) w P.,
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
działając w
krótkich
odstępach czasu,
w wykonaniu z
góry powziętego
zamiaru,
wspólnie i w
porozumieniu z
M. L., E. R., M.
J. i K. W. (1), w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej, za
pomocą
wprowadzenia w
błąd co do
przysługującego

mu prawa do
dysponowania
nieruchomością
usiłował
doprowadzić I.
G. i J. G. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem
znacznej
wartości w
kwocie (...) zł,
w ten sposób,
że po uprzednim
podrobieniu i
posłużeniu się
przez M. L.
podrobionym
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia działki
nr (...) obręb
S. ul. (...) nr
księgi wieczystej
(...) planem
urządzenia lasu
oraz
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów,
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
upoważnieniem
do złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia ,
wnioskiem o
wydanie
zaświadczenia

dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
upoważnienia do
złożenia
wniosku i
odbioru
zaświadczenia,
wnioskiem o
wydanie
informacji o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego i
upoważnieniem
do składania
wniosków i
odbioru
dokumentów i
po uzyskaniu
w oparciu o
podrobione
dokumenty
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
planem
urządzenia lasu,
zaświadczenia
dotyczącego
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
zaświadczenia o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego,
w związku z
zamiarem
zawarcia w

formie aktu
notarialnego z I.
G. i J. G. umowy
sprzedaży
nieruchomości
gruntowej
położonej w P.
przy ul. (...),
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...),
stanowiącej
własność M.
W. (2), udał
się w okolice
kancelarii
notarialnej
notariusza J. K.,
gdzie następnie
w kancelarii
notarialnej M.
L. i K. W.
(1) podając się
za M. W.
(2) przedłożyli
uzyskany
bezprawnie
wypis aktu
notarialnego
Rep. A (...)
z dnia (...)
zawartego w
kancelarii
notarialnej W.
S. stanowiący
umowę
darowizny
nieruchomości
na rzecz M. W.
(2),
zaświadczenie
Naczelnika
Urzędu
Skarbowego P.

z dnia (...)(...),
zaświadczenie
dotyczące
objęcia
nieruchomości
planem
urządzenia lasu,
zaświadczenie
dotyczące
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji i
zaświadczenie o
przeznaczeniu
terenu w
miejscowym
planie
zagospodarowania
przestrzennego
oraz podrobiony
dowód osobisty
wydany na dane
M. W. (2)
czym podstępnie
wprowadzili w
błąd notariusza,
co do swojej
tożsamości,
prawa do
dysponowania
nieruchomością
oraz
autentyczności
przedłożonego
przez K. W. (1)
dowodu
osobistego, na
podstawie
których
usiłowali
wyłudzić
poświadczenie
nieprawdy przez
notariusza, co
do tożsamości K.
W. (1) i prawa
dysponowania
przez nią w/w
nieruchomością,

jednakże celu
swego nie
osiągnął z uwagi
na postawę
notariusza, który
zorientował się,
że K. W. (1)
posługuje się
podrobionym
dowodem
osobistym i
nie jest osobą
uprawnioną do
przeniesienia
własności
nieruchomości,
czym działał na
szkodę I. i
J. małżonków
G., tj. za
przestępstwo z
art. 13 § 1 k.k. w
zw. z art. 286 § 1
k.k. w zw. z art.
294 § 1 k.k. i art.
13 § 1 k.k. w zw.
z art. 272 k.k. i
art. 270 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § (...)
k.k. w zw. z art.
12 § 1 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k. i za
to na podstawie
art. 14 § 1 k.k. w
zw. z art. 294
§ 1 k.k. w zw. z
art. 11 § 3 k.k.
w zw. z art. 64
§ 1 k.k. wymierzył
mu karę 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności i karę
150 stawek
dziennych
grzywny
przyjmując, iż
jedna stawka
dzienna wynosi

10 zł (**pkt VII
wyroku**);

7. dniu (...) (...) r. w P., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...) za przestępstwo umyślne na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z M. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do przysługującego mu prawa do dysponowania nieruchomością, doprowadził P. M. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że

zamieścił na portalu internetowym O..pl ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) będącej własnością P. (...), a następnie po wyrażeniu przez pokrzywdzonego zamiaru zakupu nieruchomości, M. L. przedstawiający się jako P. Przychodni posługując się jako autentycznym podrobionym dowodem osobistym wystawionym na dane P. (...), przyjął od P. M. (1) kwotę (...) zł tytułem zadatku na poczet rezerwacji oferty sprzedaży w/w nieruchomości, czym działał na szkodę P. M. (1), tj. za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i

art. 270 § 1 k.k. w
zw. z art. 11 § (...)
k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. (**pkt
IX wyroku**);

8. w dniu (...) (...) r. w P.,
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...) do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że w
celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej, za
pomocą
wprowadzenia w
błąd co do
przysługującego
mu prawa do
dysponowania
nieruchomością,
usiłował
doprowadzić P.
C. do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem w
kwocie (...) zł

w ten sposób,
że zamieścił na
portalu
internetowym
O..pl ogłoszenie
o sprzedaży
nieruchomości
gruntowej
położonej w P.
przy ulicy (...),
dla której Sąd
Rejonowy P.
Stare Miasto
w P., V
Wydział Ksiąg
Wieczystych
prowadzi księgę
wieczystą o
numerze (...),
a następnie po
wyrażeniu przez
pokrzywdzonego
zamiaru zakupu
nieruchomości,
przedłożył mu
uzyskane w
bezprawny
sposób
dokumenty
dotyczące
powyższej
działki tj.
zaświadczenie
dotyczące
objęcia
nieruchomości
planem
urządzenia lasu
wydane przez
Zakład (...),
zaświadczenie
dotyczące
objęcia
nieruchomości
obszarem
rewitalizacji
wydane przez
Urząd Miasta P.
oraz podrobione
pełnomocnictwo

do
reprezentowania
właściciela
nieruchomości,
jednak czynu
swego nie
osiągnął z uwagi
na postawę P.
C., który
zorientował się,
co do braku
upoważnienia do
dysponowania
nieruchomością,
czym działał na
szkodę P. C., tj.
za przestępstwo
z art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 286
§ 1 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k. i za
to na podstawie
art. 14 § 1 k.k. w
zw. z art. 286 § 1
k.k. w z. z art. 64
§ 1 k.k. wymierzył
mu karę 1 roku
pozbawienia
wolności i karę
50 stawek
dziennych
grzywny
przyjmując, iż
jedna stawka
dzienna wynosi
10 zł (**pkt X
wyroku**);

9. w dniu (...)
(...) r. w P.,
będąc uprzednio
skazany
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
Nowe Miasto
w P. z dnia
(...), sygn. (...)
za przestępstwo
umyślne na
karę (...) lat

pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od (...) do (...), w ciągu pięciu lat po odbyciu w/ w kary popełnił umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa za które był już skazany w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd co do swojej tożsamości i przysługującego mu prawa do dysponowania nieruchomością, doprowadził M. M. (7) i E. M. oraz M. N. i A. N. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym O..pl ogłoszenie o sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy P. Stare Miasto w P., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę

wieczystą o numerze (...), a następnie po wyrażeniu przez pokrzywdzonych zamiaru zakupu nieruchomości, przedstawiając się jako P. Przychodni posługując się jako autentycznym podrobionym dowodem osobistym wystawionym na dane P. (...), przedłożył pokrzywdzonym uzyskane w bezprawny sposób dokumenty dotyczące powyżej działki wystawione przez Zakład Lasów Państwowych i Urząd Miasta P. oraz podrobiony dowód tożsamości na dane P. (...), po czym przyjął od M. M. (7) i E. M. kwotę (...) zł oraz od M. N. i A. N. kwotę (...) zł tytułem zadatku na poczet sprzedaży w/w nieruchomości, czym działał na szkodę M. M. (7), E. M., M. N. i A. N., tj. za przestępstwo z art. 286 § 1

k.k. i art. 270 § 1
k.k. w zw. z art.
11 § (...) k.k. w
zw. z art. 64 §
1 k.k. (**pkt XII
wyroku**).

Sąd I instancji
jednak za ciąg
przestępstw
uznał jedynie
czyny
przypisane w
punktach II, III,
IV, V, VI, IX
i XII i za ciąg
ten na podstawie
art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 11
§ 3 k.k. w zw. z
art. 91 § 1 k.k.
w zw. z art. 64 §
1 k.k. wymierzył
oskarżonemu
karę 3 lat
pozbawienia
wolności i karę
grzywny w
liczbie 300
stawek
dziennych w
wysokości po 10
zł każda (pkt
XXX wyroku).

Natomiast poza
tym ciągiem
pozostawił
przestępstwa
przypisane w
punktach I, VII i
X i za te czyny
wymierzył kary
jednostkowe
pozbawienia
wolności i
grzywny.

Należy jednak
zauważyć, iż

od dnia 1 lipca 2015 r. nastąpiła zmiana brzmienia art. 91 § 1 k.k. w stosunku do jego pierwotnego brzmienia (art. 1 pkt 53 lit. a ustawy z dnia (...) 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. poz. 396). Od tego dnia więc ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. przyjmuje się wówczas, gdy sprawca popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i występuje tożsamość przepisu stanowiącego podstawę wymiaru kary dla każdego z tych zbiegających się przestępstw.

Istotna w

realiach tej
sprawy, nie
dostrzeżona
przez Sąd I
instancji jest
wskazywana
przez skarżącą
obrońcę
oskarżonego
tożsamość
przepisu
stanowiącego
podstawę
wymiaru kary.
Nie ulega
bowiem
najmniejszej
wątpliwości, iż
pozostałe
przesłanki ciągu
przestępstw
zostały przez
Sąd I instancji
prawidłowo
dostrzeżone, o
czym świadczy
treść
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku (sekcja
4 formularza
uzasadnienia
dot. punktu XXX
wyroku a także
punktu XXXI
wyroku – str.
100 i 101). Sąd I
instancji jednak
w „domyśle”
zastosował tu
„stare”
brzmienie tego
przepisu, gdyż
jak wynika to
z samej treści
orzeczenia za
podstawę
prawną
wszystkich
zbiegających się

przestępstw
przyjął tę samą
kwalifikację
prawną każdego
z tych
przestępstw. Sąd
bowiem do dnia
1.07.2015 r.
orzekał w
przypadku ciągu
przestępstw z
art. 91 § 1
k.k. jedną karę
na podstawie
przepisu,
którego
znamiona każde
z tych
przestępstw
wyczerpuje.
Należy więc
za poglądem
wyrażonym w
doktrynie, jak
i za poglądem
wyrażonym w
wyroku Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 9
października
2018 r., II
AKa 431/17, LEX
nr 2637980,
z którym to
poglądem Sąd
Apelacyjny w
pełni się
identyfikuje
przyjąć, iż „ na
gruncie
znowelizowanego
art. 91 § 1
k.k. podstawą
wymiaru kary
w przypadku
każdego
przestępstwa
składającego się
na ciąg

przestępstw
musi być jeden
i ten sam
przepis. To zaś
przesądza, że
nie chodzi tutaj
wyłącznie o
warunek
odnoszący się
do podstawy
wymiaru kary
za składające
się na ciąg
przestępstwa,
lecz także o
wskazanie, że
przepis
stanowiący
podstawę
wymiaru musi
stanowić
również element
podstawy
kwalifikacji
prawnej w
odniesieniu do
każdego
przestępstwa
spiętego klamrą
ciągłości. Tak
rozumiany
warunek
tożsamości
spełniony będzie
z oczywistych
powodów w
wypadku, gdy
każde z
przestępstw
stanowiących
element ciągu
ma identyczną
i taką samą
podstawę
kwalifikacji
prawnej.
Warunek ten
będzie jednakże
spełniony także
w sytuacji, gdy

każde z przestępstw spiętych kłamrą ciągłości ma w podstawie kwalifikacji wykorzystany ten sam przepis, stanowiący podstawę wymiaru kary za każde z nich, i jednocześnie obok tego przepisu w podstawie kwalifikacji we wszystkich lub niektórych pojawiają się inne jeszcze przepisy, stanowiące element budowy kumulatywnej kwalifikacji, niestanowiącej jednak podstawy wymiaru kary. (P. K. (2), Komentarz do art. 91 k.k. Kodeks karny. Część ogólna. T. C. II. Komentarz do art. 53-116, W. W. (red.), Z. A. (red.)". Tym samym więc regulację przewidzianą w art. 91 § 1 k.k., jako instytucję prawa karnego materialnego, przy spełnieniu określonych przesłanek, sąd nie może, lecz ma obowiązek

zastosować.

Zaniechanie

realizacji tego
wymogu stanowi
więc obrazę, i
to zazwyczaj
rażącą, prawa
materialnego,
uzasadniającą
ingerencję w
zaskarżony
wyrok nawet
poza granicami
wniesionego
środka
odwoławczego
(por.
postanowienie
SN z dnia (...)
2021 r., IV KK
264/20, LEX nr
3229399).

Kierując się zaś
tymi
przesłankami
należy przyznać
rację skarżącej,
iż Sąd I
instancji przy
orzeczeniu kar w
punkcie XXX w
sposób rażący do
przyjętego ciągu
przestępstw nie
uwzględnił
czynów
przypisanych
oskarżonemu w
punktach I i
X. Zauważyć
bowiem trzeba,
iż w każdym
przypadku
czynów z
punktów I, III,
IV, V, VI, IX, X i
XII za podstawę
wymiaru kary
należy przyjąć

przepis art. 286 § 1 k.k., gdyż zastosowanie tego przepisu jako podstawy wymiaru kary w punktach I, III, IV, V, VI, IX i XII wynika z treści art. 11 § 3 k.k., zaś w punkcie X bezpośrednio z treści art. 286 § 1 k.k. (w zw. z art. 14 § 1 k.k.). Do tego ciągu natomiast nie było możliwe przyjęcie czynu z punktu II po jego modyfikacji przez Sąd Apelacyjny, jak i z punktu VII, gdyż w tym przypadku podstawą wymiaru kary był przepis art. 294 § 1 k.k. Także do tego ciągu nie może zostać zakwalifikowany czyn przypisany oskarżonemu w pkt XI (tu: oskarżony N. B. (1) został skazany za to, że w dniu (...) (...), będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto w P. z dnia (...), sygn. (...)) za przestępstwo umyślne na

karę (...) lat
pozbawienia
wolności, którą
odbywał w
okresie od (...)
do (...), w
ciągu pięciu lat
po odbyciu w/
w kary popełnił
umyślne
przestępstwo
podobne do
przestępstwa za
które był już
skazany w ten
sposób, że
usiłował
nakłonić
nieustaloną
osobę nazwaną
(...) do
podrobienia
dokumentów w
postaci
zaświadczenia
lekarskiego i
skierowań na
operację
zawierających
informację o
zagrożeniu życia
i zdrowia N.
B. (1) w ten
sposób, że będąc
tymczasowo
aresztowanym
próbował
przekazać poza
teren Aresztu
Śledczego w P.
korespondencję
do wyżej
wskazanej osoby
zawierającą
instrukcję
dotyczącą
sposobu
podrobienia
przedmiotowych
dokumentów, tj.

za przestępstwo
z art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 18
§ (...) k.k. w zw.
z art. 270 § 1
k.k. w zw. z art.
64 § 1 k.k. i za
to na podstawie
art. 14 §1 k.k. w
zw. z art. 270
§1 k.k. w zw. z
art. 64 § 1 k.k.
wymierzył mu
karę 6 miesięcy
pozbawienia
wolności), gdyż
brak jest
przesłanki w
postaci
wykorzystania
przy popełnieniu
tego
przestępstwa
takiej samej
sposobności.

Natomiast w
związku ze
zmianą
dotyczącą
przestępstw
przypisanych
oskarżonemu w
punktach **II**
i **VIII** w
związku z ich
zakwalifikowaniem
z art. 270 § 1 k.k.,
przestępstwa te
stanowią ciąg
przestępstw z
wymienionymi
w punkcie XXXI
przestępstwami
z punktów **XIII**,
XIV, **XV**, **XVI**,
XVIII, **XIX**,
XX, **XXI**,
XXII, **XXIII**,
XXIV, **XXV**,

XXVII,

XXVIII, gdyż
w przypadku
każdego z tych
czynów za
podstawę
wymiaru kary
przyjmuje się
przepis art. 270 §
1 k.k.

Ad. 4

W sprawie tej
nie można
doszukiwać się
rażącej
niewspółmierności
kary zarówno
w przypadku
wymierzonych
kar
jednostkowych,
jak i kary łącznej.

Należy
przypomnieć, iż
zarzut
niewspółmierności
kary, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić
wówczas, „gdy
kara jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy, innymi
słowy – gdy
w społecznym
odczuciu jest

karą niesprawiedliwą”. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (por. wyrok SN z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60; wyrok SN z dnia 30.11.1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Trzeba jednak pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną

nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – rażąco
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować
SN z dnia
(...).02.1995 r.,
II KRN 198/94,
OSNPP 1995, nr
6, poz. 18).

Przenosząc
powyższe na
treść
zaskarżonego
wyroku
podkreślić
trzeba wyraźnie,
iż orzeczone
wobec
oskarżonego N.
B. (1) kary
pozbawienia
wolności wraz z
karami grzywny
na podstawie
art. 33 § (...) k.k.
zarówno
za poszczególne
przestępstwa,
jak i ciągi
przestępstw są
karami
stosunkowo
łagodnymi, co
nie oznacza
rażąco
łagodnymi, jeżeli
uwzględni się
już same
okoliczności
przedmiotowych
przestępstw.

Należy bowiem za Sądem I instancji zauważyć, iż to oskarżony B. był pomysłodawcą tego całego przestępczego procederu i to on, przy popełnianiu przypisanych mu przestępstw wykorzystywał zarówno M. L. a w określonych przypadkach także działające za jego namową E. R., K. W. (1) i M. J.. To oskarżony B. decydował o szczegółach dotyczących poszczególnych czynów, w tym o konkretnych rolach zarówno siebie samego, jak i współoskarżonych o udział w poszczególnych czynach. Poza tym nie można też zapominać o ustalonym w toku niniejszego postępowania fakcie, iż oskarżony N. B. (1) tę działalność przestępczą, aż do swojego zatrzymania prowadził w czasie udzielonej mu od dnia (...) r. przerwy

w wykonywaniu kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwa oszustw w związku z jego stanem zdrowia i w celu poddania się przez niego stosownemu leczeniu, która to przerwa na jego wnioski była przedłużana przez Sąd Penitencjarny w P. (patrz postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt V Kow 5093/18/pr, z dnia 10.01(...) r., sygn. akt V Kow 6637/18/pr, z dnia 25.03(...) r., sygn. akt V Kow 1027/19/pr i z dnia 20.05(...) r., sygn. akt V Kow 2301/19/pr – k. 4346-4347, 4384-4385, 4418, 4439). Dodatkowo nadmienić należy, iż już wcześniej N. B. (1) był wielokrotnie skazywany za przestępstwa (dokładnie 20 razy – przed udzieleniem mu przerwy 19 razy)

i to głównie za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (dane o karalności na k. (...))a także odpisy wyroków skazujących oskarżonego na k. (...)). Co też istotne, N. B. (1) przypisanych mu wszystkich przestępstw dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., co wynika znów nie tylko z w/w danych o karalności oskarżonego, ale i z treści wyroku Sądu Rejonowego P. Nowe Miasto i W. w P. z dnia (...) r. w sprawie (...), którym to został skazany za ciąg dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § (...) k.k. na karę (...) lat pozbawienia wolności, którą odbywał od (...) r. z zaliczeniem okresu od (...)), wypełniając tym samym przesłanki określone w art. 64 § 1 k.k. Poza tym Sąd I instancji trafnie

na niekorzyść
oskarżonego
przyjął fakt,
iż oskarżony
z poprzednich
skazań nie
wyciągnął
żadnych
wniosków i
pozostaje
bezkrytyczny
wobec
dotychczas
prowadzonego
przestępczego
trybu życia,
co wynika z
treści opinii o
oskarżonym z
Aresztu
Śledczego w
P., mimo że
wcześniej
podczas pobytu
w Zakładzie
Karnym do (...)
r. zachowywał
się w pełni
poprawnie i
jego postawa w
trakcie
odbywania kary
była
wyróżniająca się
(k. (...)), czego
dowodem na
poparcie
wniosków co do
bezkrytyczności
oskarżonego
wobec swojego
trybu życia na
wolności jest
popelnienie tak
wielu
przestępstw
przeciwko
mieniu i
wiarygodności
dokumentów i

to w czasie udzielonej mu przerwy w karze a także dopuszczenie się przestępstwa przypisanego mu w pkt XI, kiedy to w trakcie odbywania kary chciał doprowadzić do zwolnienia z aresztu śledczego na podstawie podrobionych dokumentów w postaci zaświadczenia lekarskiego i skierowań na operację zawierających informację o zagrożeniu jego życia i zdrowia. Te razem wzięte okoliczności niekorzystne dla oskarżonego nie pozwalały na łagodne jego potraktowanie, mając przy tym na uwadze znaczny rozmach jego działalności przestępczej a także podejmowane próby oszukania czy też dokonanie oszustwa na szkodę wielu osób. Jednocześnie

Sąd Okręgowy trafnie zauważył także okoliczności łagodzące w postaci przyznania się do winy do szeregu przestępstw (tu: związanych z usiłowanymi lub dokonanymi oszustwami), jak również w tych przypadkach wyrażenie skruchy a także zakończenie w niektórych przypadku czynu oszustwa w stadium usiłowania.

Mając więc na uwadze te wszystkie przesłanki w ocenie Sądu Apelacyjnego w pełni uzasadnione było wymierzenie oskarżonemu za przestępstwo z punktu **VII** kar 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości każdej stawki po 10 zł. Kary tej, z uwagi

na nieznaczne
przecież
przekroczenie
dolnej granicy
określonej w art.
294 § 1 k.k. nie
można nazwać
za nadmierną,
co zresztą także
dotyczy liczby
stawek
dziennych
grzywny, jeżeli
uwzględni się
fakt, iż celem
działania
oskarżonego w
tym przypadku
było osiągnięcie
korzyści
majątkowej w
kwocie (...) zł
i czynu tego
dopuścił się przy
współudziale aż
czterech osób.

Również
zastrzeżeń nie
budzi w tych
okolicznościach
sprawy
wymierzenie
oskarżonemu za
przestępstwo
przypisane w pkt
XI kary 6
miesięcy
pozbawienia
wolności. Kara
ta oscyluje
bowiem w dolnej
granicy
przewidzianej w
art. 270 § 1 k.k.
(przestępstwo to
zagrożone jest
karami grzywny,
ograniczenia
wolności albo

pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5), zaś w tych okolicznościach domaganie się przez apelującą, powołującą się na zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. złagodzenia tej kary

pozbawienia wolności do 4 miesięcy budzić może co najwyżej zdziwienie.

Jak już wskazano wyżej Sąd Apelacyjny, w związku z uwzględnieniem zarzutu obrazy art. 91 § 1 k.k., jak i w związku ze zmianą w zakresie ustaleń faktycznych i kwalifikacji prawnych przypisanych oskarżonemu w punktach II i VIII przestępstw był zobligowany do odmiennego, niż to uczynił Sąd I instancji ukształtowania ciągów przestępstw.

Mając na uwadze te okoliczności, jak i szczegółowe wywody na ten temat zawarte

przy
ustosunkowaniu
się do zarzutu
nr 3 tej apelacji,
Sąd Apelacyjny,
kierując się
treścią art. 438
pkt 1 k.p.k.
zmienił w tym
zakresie
zaskarżony
wyrok i uchylił
za przypisane
oskarżonemu w
punktach I i X
czyny
wymierzone za
nie kary
jednostkowe
pozbawienia
wolności i
grzywny (tak w
pkt (...) lit. c
wyroku SA), w
punkcie **XXX** z
przyjętego ciągu
przestępstw
wyczerpał
czyn opisany
w punkcie II
i dodatkowo
do tego ciągu
przestępstw
przyjął czyny
przypisane
oskarżonemu w
punktach **I** i
X (to oznacza,
iż w punkcie
XXX przyjęto,
iż na ten
ciąg przestępstw
składają się
przestępstwa
przypisanego
oskarżonemu w
punktach **I, III,
IV, V, VI, IX,
X i XII**) i za ten
ciąg przestępstw

Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu nowe kary (w miejsce poprzednio w tym punkcie orzeczonych) na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 32 § (...) k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 300 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda z nich (tak w punkcie (...) lit. f wyroku SA). Sąd Apelacyjny, mimo wyeliminowania z tego ciągu jednego przestępstwa i mimo dodania do niego dwóch przestępstw wymierzył oskarżonemu za ten ciąg kary w identycznym wymiarze, jak to pierwotnie uczynił Sąd I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego właśnie takie rozstrzygnięcie jest w pełni sprawiedliwe,

mimo
ostatecznego
powiększenia
tego ciągu o
jeden czyn a to
z tego powodu,
iż co do zasady
nie zmienił się z
tego powodu w
sposób znaczący
prawny obraz
tego ciągu,
rzutujący
istotnie na
zwiększenie
stopnia
społecznej
szkodliwości
składających się
na ten ciąg
czynów a
ponadto Sąd
odwoławczy z
urzędu
uwzględnił
błędnie przyjętą
przez Sąd I
instancji
okoliczność
obciążającą w
postaci działania
w zamiarze
bezpośrednim,
skoro przecież
tenże zamiar
stanowi o istocie
przestępstwa
oszustwa a tym
samym jest on
już przez
ustawodawcę
wkalkulowany w
ustawowy
wymiar tej kary
w treści art. 286
§ 1 k.k. Nie ma
przy tym, mając
na uwadze
przytaczane
wyżej

okoliczności
obciążające i
łagodzące, jak i
ilość i wagę
przestępstw
składających się
na ten ciąg
przestępstw
żadnych
racjonalnych
powodów, by
karę
pozbawienia
wolności za ten
ciąg wymierzyć
w
proponowanym
przez apelującą
wymiarze 1 roku
pozbawienia
wolności. Ta
proponowana
kara, przy
nagromadzeniu
tyłu okoliczności
obciążających
jawi się jako
drastycznie
łagodna, przy
czym nie można
tu także
przeceniać
przyznania się
oskarżonego do
winy do tych
wszystkich
przestępstw,
skoro i w
tej postawie
procesowej
oskarżony był w
toku
poszczególnych
przesłuchań
zmienny i przede
wszystkim te
oszustwa i udział
w nich
oskarżonego
zostały ustalone

na podstawie wyjaśnień M. L. a także E. R., K. W. (1) i M. J.. Samo zaś ostateczne przyznanie się przez oskarżonego do tych czynów, jak i podnoszone przez apelującą częściowe („tylko” – uwaga SA) ujawnienie okoliczności dotyczących popełnionych przestępstw znajduje odbicie w treści orzeczonych kar, których w żaden sposób nie można uznać za nadmiernie surowych.

Mając zaś na uwadze zakwalifikowanie przez Sąd Apelacyjny czynów z punktów II i VIII z art. 270 § 1 k.k. (w pierwszym przypadku w zw. z art. 12 § 1 k.k.) i uwzględniając zasady dotyczące stosowania ciągu przestępstw, przy czym zmiana ta wynikła z uwzględnienia zarzutów podważających

ustalenia
faktyczne
związane z
nieprzyjęciem
przez Sąd I
instancji
dobrowolnego
odstąpienia od
dokonania
czynów
oszustwa, Sąd
Apelacyjny,
kierując się
treścią art. 438
pkt 1 i 3
k.p.k. zmienił w
punkcie **XXXI**
zaskarżony
wyrok w ten
sposób, iż do
ustalonego w
tym punkcie
ciągu
przestępstw
przyjął także te
czyny z punktów
II i VIII po
ich zmianach
wskazanych pod
literami a oraz b
pkt (...) wyroku
SA (co oznacza,
iż przyjął, iż
na ten ciąg
przestępstwa
składają się
czyny
przypisane
oskarżonemu,
poza w/w
dwoma czynami
z punktów **II**
i **VIII** także
w punktach
XIII, XIV, XV,
XVI, XVIII,
XIX, XX, XXI,
XXII, XXIII,
XXIV, XXV,
XXVII i

XXVIII) i za ciąg tych przestępstw na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu „nową” karę (w miejsce orzeczonej w tym punkcie) 1 roku pozbawienia wolności.

Mimo dodania do tego ciągu dwóch przestępstw Sąd Apelacyjny uznał, iż brak jest podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego kary surowszej, gdyż te dwa czyny, mając na uwadze ostatecznie dobrowolne odstąpienie przez oskarżonego od dalszej realizacji zamiaru oszustwa na podstawie już uzyskanych dokumentów, i mimo nieudanej próby założenia konta na podstawie podrobionego dowodu osobistego, nie zwiększyły na

tyle w sposób znaczący ogólnego stopnia społecznej szkodliwości wszystkich składających się na ten ciąg przestępstw, by wymagało to zastosowania wobec oskarżonego surowszej represji karnej. Natomiast z tych powodów nie można uznawać, iż ta kara, przecież dość łagodna przy nagromadzeniu tylu okoliczności obciążających i praktycznie braku okoliczności łagodzących jest rażąco niewspółmiernie surowa. Zresztą zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k. nie uzasadnia złożony przez apelującą wniosek o złagodzenie jeszcze tej kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż już takie orzeczenie kary, poniżej 1 roku pozbawienia wolności, w świetle zasad określonych w

art. 53 k.k.
byłoby
niezrozumiałe.

Konsekwencją
powyższych
zmian była
również
konieczność
orzeczenia
nowej kary
łączonej w
miejsce
dotychczas
orzeczonej przez
Sąd Okręgowy
w pkt **XXXII**.
Sąd Apelacyjny,
uchylając
dotychczasowe
kary łączne 5
lat i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
grzywny w
liczbie 500
stawek
dziennych w
wysokości po 10
zł każda, na
podstawie art.
85 § 1 i (...) k.k.
i art. 86 § 1 k.k.
w zw. z art. 4
§ 1 k.k. połączył
orzeczone w
punktach **VII**
i **XI** oraz
orzeczone za
oba ciągi
przestępstw w
punktach **XXX**
i **XXXI** kary
jednostkowe
pozbawienia
wolności i
grzywny i
ostatecznie
wymierzył
oskarżonemu

kary łączne
pozbawienia
wolności w
wymiarze 4
lat i grzywny
w liczbie 400
stawek
dziennych w
wysokości po 10
zł każda z nich
(jak w pkt (...) lit.
h wyroku SA).

Złagodzenie
ogólnego
wymiaru kar
łącznych
wynikało z
faktów, iż Sąd
Okręgowy
połączył w węzeł
kar łącznych
aż 7 kar
jednostkowych
pozbawienia
wolności i 5 kar
jednostkowych
grzywn, co
było wynikiem
dopuszczenia się
przez ten Sąd
uchybień w
postaci obrazy
przepisu art. 91 §
1 k.k., jak i błędu
w ustaleniach
faktycznych. Sąd
ten, przy tak
błędnie
orzeczonych
karach, mógł
orzec karę łączną
pozbawienia
wolności w
graniach od 3
lat do 9 lat
i 8 miesięcy,
zaś karę łączną
grzywny w
granicach od(...)

stawek
dziennych
(pamiętajac o
treści art. 4
§ 1 k.k. i
brzmieniu art.
86 § 1 k.k. sprzed
zmiany tego
przepisu z dniem
24.06.2020 r.).

Natomiast Sąd
Apelacyjny był
zobligowany
orzec karę
łącną, mając na
uwadze 4 kary
jednostkowe
pozbawienia
wolności i (...)
kary
jednostkowe
grzywny. Przy
czym zgodnie z
art. 86 § 1 k.k.
w zw. z art. 4 §
1 k.k. (z przyczyn
podanych wyżej)
Sąd mógł orzec
karę łącną
pozbawienia
wolności w
granicach od
3 lat do 6
lat, zaś karę
łącną grzywny
w granicach
od 300 stawek
do 450 stawek
dziennych
grzywny.

W tych zaś
okolicznościach,
mając na uwadze
przytaczane
przez Sąd
Okręgowy a
zaaprobowane i
także

nadmienione
wyżej
okoliczności
obciążające i
łagodzące,
kierując się przy
tym
przesłankami
określonymi w
art. 85a k.k.
Sąd Apelacyjny
uznał, iż w pełni
wystarczające
dla osiągnięcia
celów kary będą
kara łączna
pozbawienia
wolności w
wymiarze 4
lat i kara
łączna grzywny
w liczbie 400
stawek
dziennych w
wysokości po 10
zł każda.

Trzeba zauważyć
przy tym, iż kary
te uwzględniają
tożsamość
rodzajową
czynów
(przeciwko
mieniu i
przeciwko
wiarygodności
dokumentów)
jakich oskarżony
się dopuścił,
niedługi okres
czasu, w jakim
te czyny zostały
popelnione a
także
uwzględniają
samą postawę
oskarżonego,
który wprowadzie
nie wypowiada

się krytycznie wobec dotychczasowego trybu życia, ale jednocześnie w dużej części przyznał się do zarzucanych mu przestępstw, wyrażając także skruchę, jeżeli chodzi o przestępstwa oszustwa oraz chęć naprawienia szkody.

Wysokość jednej stawki dziennej grzywny opiewa na najniższą z możliwych kwot, tj. 10 zł, czym uwzględniono trudną sytuację majątkową i zdrowotną oskarżonego.

W tych zaś okolicznościach, mając przecież na uwadze znaczną liczbę czynów, jakie przypisano oskarżonemu, jak i nagromadzenie dość ważkich przecież okoliczności obciążających, domaganie się przez apelującą wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności w

wymiarze (...) lat jawi się jako oczywiście nieuzasadnione, wręcz irracjonalne i to abstrahując od tego, iż dolny próg kary łącznej pozbawienia wolności wyznacza kara jednostkowa 3 lat pozbawienia wolności.

Dodatkowo ustosunkowując się do twierdzeń skarżącej nadmienić należy, iż przepis art. 55 k.k. statuujący zasadę indywidualizacji wymiaru kary wprost wskazuje na konieczność brania pod uwagę okoliczności wpływających na wymiar kary w stosunku do konkretnej osoby (tu: oskarżonego N. B. (1)), którego dotyczą. Wyżej natomiast wskazano na te wszystkie okoliczności i to one wyznaczyły konieczność wymierzenia oskarżonemu w/w kar jednostkowych i

łącznych
pozbawienia
wolności i
grzywny. Tym
samym
odwoływanie się
przez skarżącą
obrońcę do
orzeczeń
wydawanych w
innych
sprawach, gdzie
zarzuca się
oskarżonym
popelnienie
podobnych
czynów bądź
czynów nawet
na większą skalę
czy też do
sytuacji M. L.,
w tym dotyczącej
jego znacznie
łagodniejszego
potraktowania
nie ma tu
żadnego
znaczenia.

Dodać przy tym
trzeba, iż nie
jest rolą Sądu
Apelacyjnego w
niniejszym
postępowaniu
odwoławczym
ocenie
zasadności
wymierzonych w
innym
postępowaniu
kar innemu
oskarżonemu,
choćby
zarzucano mu
czyny
popelnione
wspólnie i w
porozumieniu z
N. B. (1).

Sąd Okręgowy

nie miał więc obowiązku baczenia na kary orzeczone wobec M. L. i starania się dopasowania kar do sytuacji N. B. (1), by co do wymiarów te kary nie odbiegały od siebie. Na marginesie nadmienić tylko należy, iż M. L. w całości przyznał się do winy, to jego wyjaśnienia w głównej mierze przyczyniły się do wyjaśnienia sprawy i ustalenia w niej roli N. B. (1) a poza tym M. L. został skazany, z uwagi na swą postawę procesową, w trybie art. 387 k.p.k. Te zaś okoliczności już w sposób oczywisty wskazują na to, iż M. L. powinien zostać znacznie łagodniej potraktowany niż N. B. (1). Natomiast samo zgłaszanie przez oskarżonego chęci naprawienia szkód to za mało, by w szczególnie łagodny sposób go potraktować.

Od wyrażanych
bowiem słownie
chęci
naprawienia
szkód do
rzeczywistego
ich naprawienia
jest droga
daleka, przy
czym oskarżony
do chwili
obecnej nie
podjął
jakichkolwiek
działań, by
pokazać, iż
rzeczywiście
zamierza te
szkody
naprawić.

Na koniec należy
wskazać, iż
wymierzona
oskarżonemu
kara łączna nie
powinna być
przez niego
odczuwana jako
niesprawiedliwa,
skoro oskarżony
sam w pismach
przed
rozpoczęciem
przewodu
sądowego przez
Sądem I
instancji
wnioskował
nawet o
możliwość
poddania się
karze i o
wymierzenie mu
za całość kary 4
lat pozbawienia
wolności i
obowiązku

naprawienia szkody (k.(...)).		
Wniosek		
APELACJA PROKURATORA	# zasadny	
1. uchylenie pkt I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, XVII, XXVI, XXIX, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXVII, XL, XLI, XLII, XLIV, XLV, XLVI, XLVII	# częściowo zasadny	
zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
(...). zmiana pkt XXX	# zasadny	
zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie przyjętego ciągu przestępstw i wymierzenie za czyn z pkt XII	# niezasadny	
wyroku kary 3 lat pozbawienia wolności i kary 300 stawek dziennych	# zasadny	
grzywny w kwocie 10 zł każda.	# częściowo zasadny	
3. zmiana pkt XXXII	# niezasadny	
zaskarżonego wyroku poprzez	# zasadny	

wyeliminowanie z przyjętej kary łącznej kar za czyny z uchylonych punktów wyroku oraz wymierzenie za pozostałe czyny kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary 350 stawek dziennych grzywny w kwocie 10 zł każda.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
APELACJA OBROŃCY O. N. B. (2)	# zasadny # częściowo zasadny
1. co do punktów II i VIII wyroku zmiana w opisie czynów przypisanych N. B. (1) poprzez dodanie ustalenia, że dobrowolnie odstąpił od dokonania opisanych w punktach II i VIII wyroku czynów, dodanie do kwalifikacji prawnej tych czynów art. 15 § 1 k.k. i w związku z powyższym umorzenie postępowania co do tych czynów z uwagi na treść art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 15 § 1 k.k.	# niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

(...). co do punktów XIV-XVI, XVIII-XXV, XXVII-XXVIII wyroku zmiana zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie N. B. (1) od przypisanych mu w tych punktach czynów.

3. co do punktów I, III-VII, IX-X, XII-XIII wyroku przyjęcie, że czyny te stanowią jeden ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie N. B. (1) kary w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

4. co do punktów I-X, XI, XII-XVI, XVIII-XXV, XXVII-XXVIII, XXX-XXXII wyroku (z tzw. ostrożności procesowej gdyby Sąd nie przychylił się do wniosków z punktów 1-2):

a) przyjęcie, że czyny z punktów I-X i XII wyroku

stanowią jeden ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie N. B. (1) za te czyny kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności,

b) zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie XI poprzez wymierzenie za ten czyn N. B. (1) kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,

c) zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie XXXI poprzez wymierzenie N. B. (1) za czyny opisane z punktach XIII-XVI, XVIII-XXV, XXVII-XXVIII kary 8 miesięcy pozbawienia wolności,

d) zmiana zaskarżonego wyroku w rozstrzygnięciu dotyczącym kary łącznej (XXXII) i wymierzenie N. B. (1) kary łącznej w wymiarze 1 roku

i 8 miesięcy
pozbawienia
wolności.

5. co do
punktów I-XVI,
XVIII-XXV,
XXVII-XXVIII,
XXX-XXXIX
wyroku (z tzw.
ostrożności
procesowej
gdyby Sąd nie
przychylił się
do wniosków
zawartych w
punktach 1-4)
zmiana
zaskarżonego
wyroku i
wymiarzenie N.
B. (1)
łagodniejszych
kar
jednostkowych
oraz
łagodniejszej
kary łącznej, tj.
kary łącznej (pkt
XXXII wyroku)
w wysokości (...)
lat pozbawienia
wolności.

6. uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
przez Sąd I
instancji.

Zwiążle o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo

zasadny albo
niezasadny.

**APELACJA
PROKURATORA**

Ad. 1

Wniosek ten jest tylko częściowo zasadny co do czynów, od których oskarżony N. B. (1) został uniewinniony w punktach XVII, XXVI i XXIX, co wykazano wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutów apelacji prokuratora z punktów 1 oraz 2a, b, c. Nie ma natomiast żadnych podstaw do uchylecia orzeczeń dotyczących czynów przypisanych oskarżonemu B. w punktach I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII oraz dotyczących czynów, od których oskarżona M. B. (2) została uniewinniona w punkcie XL. W tym ostatnim przypadku Sąd Apelacyjny nie

podzielił zarzutów apelacji prokuratora z punktów 1 oraz 2d, uznając, iż uniewinnienie oskarżonej M. B. było w pełni uzasadnione. Ta zaś ostatnia okoliczność nie wymagała żadnej korekty w czynach przypisanych oskarżonej E. R. w punktach XLI, XLII, XLIII i XLIV, skoro Sąd I instancji zasadnie, w przeciwieństwie do zarzucanych czynów, przyjął, iż E. R. nie popełniła tych czynów wspólnie i w porozumieniu z M. B.. Dodać przy tym należy, iż domaganie się przez prokuratora uchylecia w całości orzeczenia skazującego E. R. (poza w/w punktami) także w punktach XLV, XLVI i XLVII jest zupełnie niezrozumiałe, skoro skarżący w żaden sposób nie zakwestionował, by ustalenia

Sądu I instancji
w zakresie
sprawstwa i winy
oskarżonej R.,
jak i orzeczonych
wobec niej kary i
środków
kompensacyjnych
były w
jakikolwiek
sposób
nieuzasadnione.

Powyższe
ostatnie
stwierdzenie
dotyczy również
żądania
uchylenia
orzeczeń
skazujących N.
B. (1) w
punktach I, II,
III, IV, V, VI,
VII, VIII, IX,
XXXIII, XXXIV,
XXXV, XXXVI i
XXXVII, skoro
w tym zakresie
prokurator nie
stawiał żadnych
zarzutów i brak
jest przy tym,
także w treści
apelacji obrońcy
oskarżonego
podstaw, by
co do tych
czynów orzec
odmiennie co do
istoty poprzez
uniewinnienie
oskarżonego,
względnie by
zachodziła
konieczność
uchylenia tych
orzeczeń i
przekazania
sprawy Sądowi

I instancji do ponownego rozpoznania.

Na marginesie jedynie należy podnieść, iż gdyby Sąd odwoławczy doszedł do wniosku, iż oskarżona M. B. (2) została niesłusznie uniewinniona a tym samym, iż także została niesłusznie pominięta we wskazanych przez skarżącego opisach czynów dotyczących oskarżonego N. B. (1) i oskarżonej E. R., to nie byłoby żadnych podstaw do uchylenia z tego powodu tych orzeczeń, bowiem mogłaby nastąpić ich modyfikacja (zmiana) poprzez uzupełnienie ich treści poprzez wskazanie, iż oskarżeni działali przy popełnieniu tych czynów z inną ustaloną osobą, przy czym fakt ten nie miałby wpływu na orzeczone środki

kompensacyjne.
Natomiast przy ewentualnym skazaniu M. B. za te czyny w odrębnym postępowaniu zachodziłaby możliwość zasądzenia od niej obowiązku naprawienia szkody solidarnie z N. B. (1) i E. R.. Notabene, taki zabieg został dokonany przez Sąd Okręgowy w punktach XXXIII, XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XLVI i XLVII, gdzie na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec N. B. (1) i E. R. obowiązek naprawienia szkody solidarnie z prawomocnie już osądzonym w odrębnym postępowaniu skazanym M. L..

Ad. (...).

W konsekwencji tego, co wyżej powiedziano, brak jest podstaw do całkowitego wyeliminowania w pkt XXX przyjętego ciągu przestępstw i

wymierzenia
oskarżonemu
tylko za czyn
z pkt XII
jednostkowych
kar pozbawienia
wolności i
grzywny.

Ad. 3

W konsekwencji
tego, co wyżej
w punkcie 1
powiedziano,
bark jest również
podstaw do
zmiany pkt
XXXII
zaskarżonego
wyroku poprzez
wyeliminowanie
z przyjętej kary
łącznej kar za
czyny z
uchylonych
punktów wyroku
i wymierzenie za
pozostałe czyny
proponowanej
kary łącznej.

**APELACJA
OBROŃCY O.
N. B. (2)**

Ad. 1

Wniosek ten
okazał się
częściowo
zasadny w
wyniku
uwzględnienia
zarzutu błędu
w ustaleniach
faktycznych z
punktu 1
apelacji, przy
czym okazał się
niezasadny co

do umorzenia postępowania, na co dokładnie zwrócono wyżej uwagę przy ustosunkowaniu się do tego zarzutu apelacyjnego.

Ad. (...)

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach XIV-XVI, XVIII-XXV i XXVII-XXVIII okazał się nieuzasadniony a to z powodu nieuwzględnienia podniesionego w punkcie (...) zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, co znów wykazano wyżej przy ustosunkowaniu się do tego zarzutu.

Ad. 3 i Ad. 4a

Wnioski okazały się częściowo uzasadnione, co wykazano wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego obrońcy z

punktu 3, jak i
zarzutów
dotyczących
rażącej
niewspółmierności
kar z punktu 4.

Ad. 4b-d i Ad.

5

Wnioski co do
wymierzenia
łagodniejszych
kar pozbawienia
wolności
zarówno
jednostkowych,
jak i łącznej
okazały się
nieuzasadnione,
co wykazano
wyżej przy
ustosunkowaniu
się do zarzutów
rażącej
niewspółmierności
orzeczonych kar
z punktu 4.

Ad. 6

Wniosek o
uchylenie
zaskarżonego
wyroku w
zakresie
zaskarżonym
przez obrońcę
oskarżonego i
przekazanie w
tym zakresie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
przez Sąd I
instancji nie
znajduje
żadnego
uzasadnienia w
treści art. 437
§ (...) zd. (...)

k.p.k. Apelująca również w treści apelacji nie wykazała ani jednym zdaniem konieczności w świetle wskazanego przepisu wydania takiego rozstrzygnięcia.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Sąd Apelacyjny poprawił kwalifikację prawną przypisanych oskarżonemu N. B. (1) przestępstw oraz podstawy prawne wymierzonych kar jednostkowych i kary łącznej – art. 455 k.p.k.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Sąd Apelacyjny za podstawę kwalifikacji prawnych wszystkich przestępstw przypisanych oskarżonemu i za podstawy

prawne
orzeczonych kar
przyjął przepisy
Kodeksu
karnego w
brzmieniu
obowiązującym
w czasie
popelnienia tych
przestępstw
(inaczej mówiąc
obowiązujących
przed dniem 24
czerwca 2020
r.), uzupełniając
te podstawy
prawne o przepis
art. 4 § 1
k.k. (pkt (...) lit. d wyroku) a
nadto uchylił z
podstaw
wymiaru kar
pozbawienia
wolności za
przestępstwa
przypisane
oskarżonemu w
punktach VII i
XI przepis art.
64 § 1 k.k.
(pkt (...) lit. e
wyroku).

Przyjęcie
przepisu art. 4 §
1 k.k. w każdym
z przypadków
skazania, przy
zastosowaniu
przepisów
Kodeksu
karnego w
brzmieniu
obowiązującym
w czasie
popelnienia tych
czynów, czy, jak
wyżej
zaznaczono, z

czasu
obowiązywania
ich przed zmianą
z dniem 24
czerwca 2020 r.
był
podyktowany
wejściem w
życie z tym
dniem mniej
korzystnych dla
oskarżonego
uregulowań
określonych w
art. 57b k.k. oraz
art. 86 § 1 k.k.
ustawą z dnia 19
czerwca 2020 r.
o dopłatach do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami (...)19
oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w
związku z
wystąpieniem
(...)19 (Dz.U.
poz. 1086 – art.
38 pkt (...) i
pkt 3), która to
ustawa weszła w
życie z dniem
24.06.2020 r.
(art. 103
ustawy).

Ustawa
zmieniająca
bowiem,
wprowadzając
przepis art. 57b
k.k. zastrzyła
karalność za

przestępstwa
określone w
art. 12 §
1 k.k. poprzez
obowiązek
wymierzenia
kary
przewidzianej za
przypisane
sprawcy
przestępstwo w
wysokości
powyżej dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia do
podwójnej
wysokości
górną granicy
ustawowego
zagrożenia,
mimo że przed
tą zmianą w
przypadku
przestępstwa
ciąglego takiego
obostrzenia kary
nie było.
Natomiast w
przepisie art.
86 § 1 k.k.
wprowadzono
zasadę
wymierzenia
kary łącznej w
granicy powyżej
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne
przestępstwa do
ich sumy, gdy
tymczasem
przed tą zmianą
można było
orzec już karę
łączną w
granicach od
najwyższej z kar
wymierzonych
za poszczególne

przestępstwa do
ich sumy. To zaś
w realiach tej
sprawy oznacza,
mając na uwadze
zarówno
skazania
oskarżonego za
przestępstwa
ciągle z art. 12
§ 1 k.k., jak i
konieczność
orzeczenia
wobec niego
kar łącznych, iż
ustawa
poprzednio
obowiązująca
była dla
oskarżonego
względniejsza od
tej, jaka
obowiązuje w
chwili orzekania
a tym samym,
w świetle art.
455 k.p.k. zasła
konieczność
dokonania
wskazanych
zmian w zakresie
przyjętych
kwalifikacji
prawnych
czynów, jak i
w konsekwencji
podstaw
prawnych
orzeczonych kar.

Dodatkowo Sąd
I instancji
zbędnie
przywołał w
podstawach
prawnych
wymiaru
orzeczonych kar
w punktach VII
i XI przepisu

art. 64 § 1 k.k., mimo poprawnego przyjęcia działania oskarżonego w warunkach recydywy podstawowej określonej w tym przepisie. Ta zbędność wynika z faktu orzeczenia kar w granicach ustawowych określonych w art. 294 § 1 k.k. (dot. czynu z pkt VII) i w art. 270 § 1 k.k. (dot. czynu z pkt XI) a nie z powodu zastosowania możliwości obostrzenia kary ponad te granice, wynikającego z treści art. 64 § 1 k.k. (por. wyrok SN z dnia 11 października 2011 r., V KK 234/11, LEX nr 1044075; wyrok SN z dnia 16 grudnia 2014 r., V KK 305/14, LEX nr 1583245).

Te okoliczności doprowadziły więc do zmian zaskarżonego wyroku.

ZSTRZYCNIĘCIE

<p>5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 <i>Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w części skazującej oskarżonego N. B. (1) za przypisane mu przestępstwa w punktach I (co do winy), III (co do winy), IV (co do winy), V (co do winy), VI (co do winy), VII (co do winy i kary), IX (co do winy), X (co do winy), XI (co do winy i kary), XII (co do winy), XIII (co do winy), XIV (co do winy), XV (co do winy), XVI (co do</i></p>		

winy), XVIII (co do winy), XIX (co do winy), XX (co do winy), XXI (co do winy), XXII (co do winy), XXIII (co do winy), XXIV (co do winy), XXV (co do winy), XXVII (co do winy), XXVIII (co do winy) i co do orzeczonych wobec tego oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. środków kompensacyjnych w punktach XXXIII-XXXIX.

Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w punkcie XL w całości uniewinniającej oskarżoną M. B. od popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38 i 39 części wstępnej wyroku.

Utrzymano w całości zaskarżony wyrok w części skazującej E.

R. zarówno co do winy, jak i kar w punktach XLI, XLII, XLIII i XLIV, co do kary łącznej orzeczonej w punkcie XLV i co do orzeczonych na podstawie art. 46 § 1 k.k. środków kompensacyjnych w punktach XLVI i XLVII oraz co do orzeczeń o kosztach sądowych w punktach XLVIII i XLIX – utrzymanie w mocy znajduje uzasadnienie w treści art. 437 § 1 k.p.k. (punkt 3 wyroku SA).

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku co do części skazującej N. B. (1) za przestępstwa kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. i inne przypisane mu w punktach I, III,

IV, V, VI, VII,
IX, X i XII
jest wynikiem
poprawności
dokonania przez
Sąd I instancji
ustaleń
faktycznych w
tym zakresie
na podstawie
przeprowadzonej
zgodnie z
wymogami art.
7 k.p.k. oceny
dowodów
dotyczących tych
czynów, w tym
także przyznania
się do ich
popelnienia
przez
oskarżonego B.,
jak i nie
kwestionowania
przez
apelujących
tychże ustaleń i
ocen dowodów.
Również
zastrzeżeń nie
budzą przyjęte
za te
przestępstwa
kwalifikacje
prawne (za
wyjątkiem braku
zastosowania
przepisu art. 4 §
1 k.k., o czym
wspomniano
wyżej w sekcji 4
formularza).

Również
zastrzeżeń Sądu
Apelacyjnego nie
budziły
orzeczone za
czyny z punktów
VII i XI kary.

W tym zakresie Sąd Apelacyjny swoje stanowisko szeroko umotywował wyżej w sekcji 3 przy ustosunkowaniu się do zarzutu apelacyjnego obrońcy oskarżonego z punktu 4.

Żadnych zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego nie budziły orzeczenia w zakresie winy oskarżonego B. w popełnieniu czynów przeciwko wiarygodności dokumentów, przypisanych mu w punktach XIII-XVI, XVIII-XXV i XXVII-XXVIII. Utrzymanie w mocy co do tych czynów zaskarżonego wyroku było wynikiem nieuwzględnienia zarzutów apelacyjnych postawionych przez obrońcę oskarżonego B. w punkcie (...), czemu dano szczegółowy wyraz wyżej w sekcji 3 formularza.

Zastrzeżeń również nie budziły przyjęte za te przestępstwa kwalifikacje prawne (za wyjątkiem braku zastosowania przepisu art. 4 § 1 k.k., o czym wspomniano wyżej w sekcji 4 formularza).

Brak jest jakichkolwiek podstaw do wzruszenia zawartych w punktach XXXIV-XXXIX orzeczeń wydanych na podstawie art. 46 § 1 k.k. Orzeczenia te są konsekwencją wyrządzonych przez oskarżonego B. i współpracujących z nim przy popełnieniu czynów pozostałych sprawców na szkodę K. W. (2) i Ł. B. (punkt XXXIII dotyczący czynu z punktu III), M. W. (1) (punkt XXXIV dotyczący czynu z punktu IV), M. i P. B. (1) (punkt XXXV dotyczący czynu z punktu V), M. H. (3)

(punkt XXXVI dotyczący czynu z punktu VI), P. M. (1) (punkt XXXVII dotyczący czynu z punktu IX), E. M. i M. M. (7) (punkt XXXVIII dotyczący czynu z punktu XII) i A. i M. N. (punkt XXXIX dotyczący czynu z punktu XII).

Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonej M. B. w punkcie XL jest wynikiem nieuwzględnienia w żadnej części w tym zakresie zarzutów apelacyjnych postawionych w apelacji prokuratora w punktach 1 oraz 2d, czemu dano wyżej wyraz w sekcji 3 formularza.

Utrzymanie w mocy wszystkich orzeczeń dotyczących oskarżonej E. R. było wynikiem braku jakichkolwiek zarzutów apelacyjnych kwestionujących jej winę i

sprawstwo, jak i
orzeczone kary i
środki
kompensacyjne,
bowiem
prokurator
skarżący w tym
zakresie
rozstrzygnięcia
jedynie wiązał
te orzeczenia z
brakiem
przypisania w
opisach czynów
działania E. R.
wspólnie i w
porozumieniu z
M. B. a jak
to wyjaśniono w
sekcji 3 przy
ustosunkowaniu
się do tych
zarzutów, brak
jest podstaw
do przyjęcia
w tej sprawie
sprawstwa i winy
oskarżonej M. B.
w popełnieniu
zarzucanych jej
przestępstw, w
tym wspólnie i
w porozumieniu
z E. R..

Zawarte w
punktach
XLVIII i XLIX
rozstrzygnięcia
w zakresie
kosztów
sądowych nie są
w tej sprawie
kwestionowane
a i Sąd
odwoławczy nie
znajduje
podstaw by
te orzeczenia
zakwestionować,

<p>tym bardziej, iż znajdują one odzwierciedlenie w treści przywołanych tam przepisów.</p>		
<p>0.15(...). Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Zmiana zaskarżonego wyroku dotyczy samego opisu przestępstw przypisanych oskarżonemu N. B. (1) w punktach II i VIII i przyjętej do nich kwalifikacji prawnej oraz dotyczy przyjętych w punktach XXX i XXXI ciągów przestępstw przypisanych oskarżonemu N. B. (1) oraz wymierzonych za nie kar oraz orzeczonych w punkcie XXXII kar łącznych a nadto dotyczy przyjętych kwalifikacji prawnych co do wszystkich przestępstw</p>		

<p>przypisanych temu oskarżonemu oraz podstawy wymiaru kar za przestępstwa z punktów VII i XI – zmiany na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i (...) k.p.k. oraz art. 455 k.p.k. (punkt (...) litery od a do h wyroku SA).</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Na temat przyczyn zmian w zakresie opisu przestępstw i przyjętych kwalifikacji prawnych co do czynów z punktów II i VIII, w zakresie przyjętych ciągów przestępstw, wymierzonych za te ciągi kar pozbawienia wolności i grzywny i orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny Sąd Apelacyjny wypowiedział się wyczerpująco wyżej w sekcji 3 przy</p>	

ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych podniesionych przez obrońcę oskarżonego w punktach 1, 3 i 4.

O konieczności przyjęcia do wszystkich kwalifikacji prawnych przypisanych oskarżonemu przestępstwa w konsekwencji i podstaw wymiaru kar Sąd Apelacyjny wypowiedział się wyżej w sekcji 4, jak również tam wskazał przyczyny wyeliminowania z podstawy wymiaru kary pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane oskarżonemu B. w punktach VII i XI przepisu art. 64 § 1 k.k.

***0.15.3.
Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji***

***0.15.3.1.
Przyczyna,
zakres i
podstawa***

prawna uchylenia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
(...).1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § (...) k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § (...) k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		

Skoro Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego od popełnienia trzech zarzucanych mu w punktach 17, 26 i 29 przestępstw, podczas gdy wskutek rozpoznania podniesionych zarzutów apelacyjnych przez prokuratora Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż uniewinnienie to było nieuzasadnione, gdyż w sprawie istniały jednoznacznie przekonywujące dowody, wskazujące na sprawstwo i winę oskarżonego a więc przemawiające za słusznością stawianych w akcie oskarżenia tych zarzutów, to kierując się treścią art. 454 § 1 k.p.k. w takiej sytuacji Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego. Tym samym konieczność uchylecia

zaskarżonego
wyroku i
przekazania
sprawy Sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania
wynika z
przepisu art.
437 § (...) k.p.k. Dokładne
powody tego
rozstrzygnięcia
zostały
przytoczone
wyżej w sekcji 3
przy
ustosunkowaniu
się do zarzutów
apelacji
prokuratora w
punktach 1, 2a,
b, c. Uchylenie to
dotyczy również
punktu XLVIII
w zakresie
obciążenia
Skarbu Państwa
kosztami
postępowania w
części
uniewinniającej
oskarżonego N.
B. (1), skoro
właśnie w tej
części
uniewinniającej
uchylono
zaskarżony
wyrok.

0.15.3.(...).
Zapstrywania
prawne i
wskazania co
do dalszego
postępowania

W związku z powyższym uchynieniem zaskarżonego wyroku Sąd I instancji jest zobligowany ponownie przeprowadzić postępowanie dowodowe odnośnie tych trzech przestępstw zarzucanych oskarżonemu N. B. (1) i opisanych w części wstępnej zaskarżonego wyroku w punktach 17, 26 i 29 a od których Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego w punktach XVII, XXVI i XXIX. W przypadku tych trzech czynów, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wystarczające będzie, poza przesłuchaniem oskarżonego, o ile będzie chciał skorzystać z tego uprawnienia, dodatkowe przesłuchanie w charakterze świadka M. L. ze skupieniem się w szczególności na okolicznościach podrobienia wskazanych w opisach tych

czynów
dokumentów, w
tym z
ustaleniem,
czego biegła z
dziedziny
dokumentów nie
mogła
stwierdzić, czy
zapisy a
zwłaszcza
podpisy
nazwiskami
osób
widniejących na
tych
dokumentach
zostały
rzeczywiście
nakreślone przez
M. L.,
pamiętając
jednocześnie
przy tym, iż
M. L. za
podrobienie tych
dokumentów i
posłużenie się
nimi został
skazany
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Okręgowego w
P. z dnia (...)
r., sygn. akt
(...) (punkty XV,
XXIV i XXVII
za które został
skazany w pkt
6), co jasno
wynika z treści
tego wyroku na
k. 6759-6770.
Nie zachodzi
natomiast, w
ocenie Sądu
odwoławczego,
konieczność
bezpośredniego
przesłuchania na

rozprawie w
charakterze
świadków M. M.
(1) (dot. czynu
z punktu 17), A.
T. (dot. czynu
z punktu 26) i
M. H. (1) (dot.
czynu z punktu
29), bowiem w
sprawie
niniejszej nie
jest
kwestionowane,
iż ich podpisy
na wskazanych
w opisach tych
czynów
dokumentach a
tym samym i
zapisy słowno-
cyfrowe na tych
dokumentach
nie zostały przez
nich nakreślone.
Nie można więc
w świetle takich
ustaleń powziąć
wątpliwości, iż
dokumenty te
zostały
podrobione, jak
również nie jest
kwestionowane,
iż oskarżony
osobiście
(własnoręcznie)
tych podpisów
i zapisów nie
nakreślił.

Powyższe więc
przekonuje, iż
do pozostałych
dowodów
dotyczących tych
trzech
przestępstw Sąd
I instancji może
szeroko

stosować przepis
art. 442 § (...) k.p.k.

Na koniec należy wspomnieć, iż zgodnie z art. 442 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy nie może wskazać (narzucić) Sądowi I instancji sposobu oceny poszczególnych dowodów. To zaś oznacza, iż Sąd odwoławczy nie rozstrzygnął w sposób wiążący dla Sądu I instancji, iż oskarżonemu należy przypisać zarzucane mu aktem oskarżenia przestępstwa. Sąd odwoławczy jedynie wykazał, w świetle postawionych zarzutów apelacyjnych, dowolność ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd Okręgowy, co zobligowało do uchylecia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4 i 5	Z uwagi na niezasadność wywiedzionej apelacji przez prokuratora na niekorzyść oskarżonej M. B. i ostatecznie prawomocne uniewinnienie tej oskarżonej od popełnienia wszystkich zarzucanych jej przestępstw, z uwagi na złożony na rozprawie apelacyjnej przez obrońcę działającego z wyboru wniosek o zasądzenie na rzecz oskarżonej od Skarbu Państwa kosztów związanych z wydatkami	

związanymi z
ustanowieniem
w postępowaniu
apelacyjnym
obroncy z
wyboru w
wysokości
dwukrotnej
stawki
minimalnej, Sąd
Apelacyjny w
pełni przychylił
się do tego
żądania, które
znajduje
uzasadnienie w
treści art. 632
pkt (...) k.p.k.
w zw. z art.
616 § 1 pkt
(...) k.p.k. w
zw. z 16 ust.
1-3 ustawy z
dnia 26 maja
1982 r. – Prawo
o adwokaturze
(t.j.
Dz.U.2020.1651)
w zw. z § 11 ust. 1
pkt 5 i § 15 ust. 1
i 3 pkt 1, 4 i § 16
rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia 22
października
2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie
(Dz.U. poz. 1800
z późn. zm.). Nie
ulega
wątpliwości, iż
niniejsza sprawa
z uwagi na ilość
zarzucanych
oskarżonym, w
tym M. B.
czynów była

wysoce
skomplikowana,
oparta na
różnorodnym i
obszernym
materiale
dowodowym, co
już wskazywało
na poświęcenie
przez obrońcę do
przygotowania
się do rozprawy
apelacyjnej i
ustosunkowania
się do zarzutów
prokuratora
znacznego
nakładu czasu
pracy a poza
tym obrońca
we wniosku
o zasądzenie
tej należności
w podwójnej
wysokości
stawki
minimalnej, tj.
(...).400 zł
(stawka
minimalna 1200
zł) złożyła
oświadczenie o
wysokości
kosztów
(oświadczenie o
wysokości
kosztów
równych
podwójnej
stawce
minimalnej)
obciążających
stronę z tytułu
wynagrodzenia
adwokata.

Mając na
uwadze
konieczność
długotrwałej

izolacji
oskarżonego N.
B. (1) w
warunkach
zakładu karnego
i związane z tym
ograniczenia w
możliwości
uzyskiwania
dochodów a
także jego
trudną sytuację
majątkową i
zdrowotną, Sąd
odwoławczy,
kierując się
przepisami art.
624 § 1 k.p.k.
oraz art. 17
ust. 1 ustawy z
dnia 23.06.1973
r. o opłatach
w sprawach
karnych (tekst
jednolity z 1983
r., Dz.U. Nr 49,
poz. 223 z późn.
zm.) zwolnił
oskarżonego od
ponoszenia
kosztów
sądowych za
postępowanie
apelacyjne i od
opłaty.
Jednocześnie z
uwagi na
niezasadność
apelacji
prokuratora co
do
uniewinnienia
oskarżonej M.
B., jak i co
do rozstrzygnięć
dotyczących
oskarżonej E. R.,
zgodnie z treścią
art. 636 § 1 i (...)
k.p.k. i art. 632

	<p>pkt (...) k.p.k. koszty w tym zakresie ponosi Skarb Państwa. Nie ulega więc w tych realiach sprawy wątpliwości, iż całościowo koszty postępowania odwoławczego w części utrzymującej w mocy i zmieniającej zaskarżony wyrok w całości ponosi Skarb Państwa.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>I. P. P. G. M. K. (1)</p>		